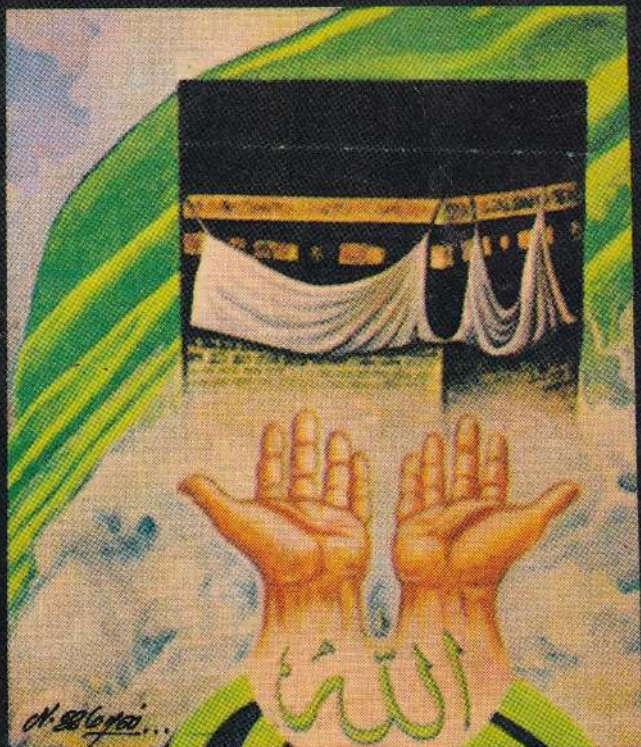

இந்திய - இலங்கை எழுத்தாளர்களின்

தியாகத் திருநாள் கதைகள்

மனமேகலைப் ப்ரசுரம்

பதிப்பாசிரியர் : லேனா தமிழ்வாணன் (இந்தியா)

தொகுத்தவர் 'தமிழ்மணி' மானாமக்கீன் (இலங்கை)

தியாகத்திருநாள் கதைகள்

(இந்திய - இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின்
படைப்பிலக்கியத் தொகுப்பு)

தொகுத்தவர் :
'தமிழ் மணி'

மரணா மக்கீன் (இலங்கை)

பதிப்பாசிரியர் :

'இலக்கியச் சிந்தனாமணி'

லேனா தமிழ்வாணன், எம்.ஏ.,

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447,

4, தணிகாசலம் சாலை,

தியாகராய நகர்,

சென்னை - 600 017.

தொலை பேசி : 4342926

தொலை நகல் : 044 - 4346082

மின்அஞ்சல் : e-mail : tambhi@md2.vsnl.net.in
(MANIMEKALAI)

நூல் விபரம்

நூல் தலைப்பு	: தியாகத்திருநாள் கதைகள்
தொகுப்பாசிரியர்	: தமிழ்மணி மானா மக்கீன்
மொழி	: தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	: 1998
பதிப்பு விபரம்	: முதல் பதிப்பு
உரிமை	: மணிமேகலைப் பிரசுரம்
தாளின் தன்மை	: 11.2 கி.கி.
நூலின் அளவு	கிரௌன் சைஸ் (12½ x 18½ செ.மீ.)
அச்சு எழுத்து அளவு	: 10 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	: 140
<hr/>	
நூலின் விலை	: ரூ. 27.00
<hr/>	
லேசர் வடிவமைப்பு	: ஆதவ் கிராபிக், சென்னை - 14.
அச்சிட்டோர்	ஜி.பி. பிரிண்ட்ஸ் 159/1, வி.எம். தெரு சென்னை-600 014.
நூல் கட்டுமானம்	: தையல்
வெளியிட்டோர்	: மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை - 17.

ஒரு சங்கமம்

ஏதாவது புதுமைகள் செய்து கொண்டேயிருக்க வேண்டும் என்பது எங்கள் பதிப்பகத்தின் செயல்திட்டங்களிலொன்று.

அந்த வகையில் இந்த முஸ்லிம் சிறுகதைத் தொகுப்பு வித்தியாசமானது.

பொருளாதார பலமுடைய ஒவ்வொரு முஸ்லிமுக்கும் விதியாக்கப்பட்டுள்ள கடமைகளிலொன்று ஹஜ்ஜு யாத்திரை. சலூதி அரேபியாவின் மக்காநகரில் ஆண்டுதோறும் உலக முஸ்லிம்கள் சங்கமித்து இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்தி வணங்கும் ஓர் உன்னத நிகழ்வு.

இவ்வாண்டு (ஏப்ரல் - 1998) இந்தியா முழுவதிலுமிருந்து அறுபதாயிரத்திற்கு மேலும், இலங்கையிலிருந்து ஐயாயிரத்திற்கு மேலும் அங்கு ஒன்றுகூடியுள்ளனர்.

இந்தப் புனிதப்பயணத்தின் பின்னணியில் தமிழ்ப் படைப்பிலக்கிய வாதிகள் என்ன பங்களிப்புச் செய்திருக்கிறார்கள் என்று அறிவதில் எனக்கு ஆவல் ஏற்பட்டது. எனவே, எங்கள் பதிப்பக எழுத்தாளர், இலங்கை திரு. மானா மக்சீன் அவர்களது வியை நாடினேன்.

“ஹஜ்ஜு சங்கமம் மக்கா நகரில் மட்டுமல்ல. இந்தக் கதைத் தொகுப்பிலும் இருக்கச் செய்கிறேன்” என்றார் அவர்.

“நிறைவேற்றுங்கள்” என்றேன்.

எப்பொழுதுமே ராக்கெட் வேக செயல்பாடு அவருடையது.

அதற்கு ஈடுகொடுத்து தம்பி ரவி, பதிப்பு மேலாளர் மோகன் ஓவியர் ஜமால் செயல்படத் தொடங்கினர்.

மொத்தமாகப் பதினைந்து படைப்பிலக்கியவாதிகளின் கதைகளில், சிந்திக்கவும் - செயல்படுத்தவும் நிறையக் கருத்துக்கள் தெளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை வெறும் பொழுதுபோக்கு கதைகள் அன்று.

அதிலும், தமிழக எழுத்தாளர்கள் எண்மரையும், இலங்கையர் எழுவரையும் மானா மக்கீன் அவர்கள் இணைத்திருக்கிற பாங்கு இருக்கிறதே அதனை, ‘தமிழ் படைப்பு இலக்கியத்தில் இந்திய - இலங்கை இணைப்புப் பாலம்’ என்றே நிச்சயமாகச் சொல்லலாம்.

வாருங்கள், பாலத்தில் ஒரு நடை போய் வருவோம்.

லேனா தமிழ்வாணன்,
பதிப்பாசிரியர்.

இலங்கைத் 'தமிழ்மணி' மானாமக்கீன் படைத்திட்ட இதர நூல்கள்

- ✚ 'லைட் ரீடிங்' (முதல் பாகம்) - விற்பனையாகிவிட்டது
- ✚ 'லைட் ரீடிங்' (இரண்டாம் பாகம்) - விற்பனையாகிவிட்டது
- ✚ பேனா முனையில் அரை
நூற்றாண்டு பழம்பெரும்
எழுத்தாளர் திருச்சி குலாம் - விற்பனையில்
ரகுலின் வாழ்க்கை வரலாறு
- ✚ முஸ்லிம் டைஜஸ்ட் - இரண்டாம் பதிப்பு
(உலகளாவிய தகவல் மஞ்சரி) வெளியாகியுள்ளது
- ✚ என்னைக் கேளுங்கோ! - விற்பனையாகிவிட்டது.
- ✚ இளைய தலைமுறையினருக்கு - இரண்டாம் பதிப்பு
இனிக்கும் இஸ்லாமியக்
கதைகள் வெளியாகியுள்ளது
- ✚ 'ஜெ'யில் லலிதா 'சிப்ஸ்' - விற்பனையாகிவிட்டது
- ✚ இதழியல் முன்னோடி - விற்பனையில்
எங்கள் பாரதியார்
- ✚ இரு சமூகங்கள் - இரு கண்கள் - விற்பனையில்
- ✚ மானா மக்கீன் கதை மலர்கள் - விற்பனையில்

விற்பனையாகும் இதர நூல்கள்

படுதலம் சுகுமாரன் நாவல்கள்

கடமைக்காக ஒரு கத்தி	41.25
நீயா? நானா?	34.50
வாடகைக் குற்றவாளி	25.50
அவளும் சொல்வாள் தீர்ப்பு!	45.00
ஒரு கண்ணீர்த்துளி, ஒரு கையசைப்பு	43.50

ப. தமிழினியனின் சிறுகதைகள்

அம்மி மிதிக்காதவன்	40.00
விஜயா ஏன் வந்தாள்?	30.00
நாற்காலி	28.00
மேகலா ஏன் மறுத்தாள்?	31.50

ப்ரியா கல்யாணராமனின் நாவல்கள்

எனக்குப் பின் எவன்?	23.00
கூடையிலே என்ன பூ?	20.00
முற்பகல் செயின் - பிற்பகல் விலங்கு	32.00
காதல் பல்லக்கு	30.00

கிருஷ்ணா. டாவின்ஸியின் நாவல்கள்

காதல் சங்கிலி	33.00
ஆஷா ஒரு புதையல்	32.00
பெண் என்னும் பறவை	39.00
இனிய மனது இணையும்பொழுது	35.00
இன்னொருமுறை காதலிப்போம்	37.00

கௌதம நீலாம்பரன் நாவல்கள்

ஓர் ஓவியம் காதலிக்கிறது	28.00
புன்னகையில் புவனா	33.00

சுகந்தியின் சிறுகதைத் தொகுப்புகள்

ஒரு பெண் மேஜராகிறாள்!	24.00
நொடியில் வந்த உறவு!	33.00
உனக்கு மனைவி வேண்டுமா?	37.00
என் மனசிலே ஒரு ஆசை இருக்கு	42.00

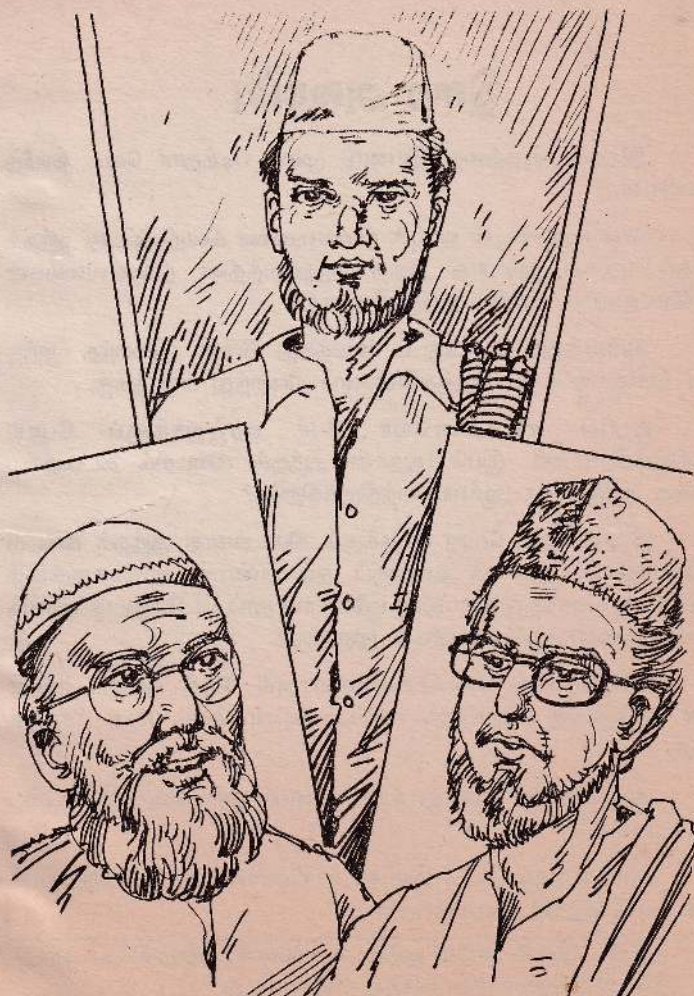
இந்தியப் (தமிழக) பங்களிப்பு

⑩ இறை அழைப்பு	- ஹிமானா சையத்
⑩ நான் ஹஜ்ஜுக்குப் போகணும்	- கே. ஜெய்புனிஸா
★ நிய்யத்	- ஹ.மு. நத்தர்சா
★ ஹாஜரா ஹஜ்ஜுக்குப் போகிறாள்	- பாத்திமுத்து சித்தீக்
★ குர்பானி	- ஜே.எம். சாலி
★ ஏழையின் சிரிப்பில்	- ஷேக்கோ
★ அருகில் ஒரு ஹஜ்	- மேலப்பாளையம்
ரசூல்கான்
★ தலைப்பெருநாள்	- டி.கே.எம். காதர்

மேலே கண்ட தலைப்புக்களையே ஒரு ஏழுவரி கதையாக அமைத்து அழகு பார்த்திருக்கிறேன். ஆகவே, முதுநிலை எழுத்தாளர்களை முதன்மைப்படுத்த முடியாததாயிற்று. பொறுத்தருள்க!

- தொகுப்பாசிரியர்

ஹிமானா சையத்
இறை அழைப்பு

இறை அழைப்பு

அந்தக் கடிதத்தை இரண்டு முறை படித்தார் ஷேக் ஹமீத் ஹாஜியார்.

சென்ற ஆண்டின் ஹஜ்★ நினைவுகளை கிளறிவிட்டது அந்தக் கடிதம். மறக்க முடியாத அந்த அனுபவத்தின் நினைவலைகள் ஒவ்வொன்றாய் மனதில் வந்து போனது.

அனைத்துக்கும் மகுடம் வைத்தது போல அமைந்த அந்த ஊர் பொதுவரவேற்பு நெஞ்சமெல்லாம் நிறைந்து மணத்தது.

ஊரில் எத்தனையோ பேர் ஹஜ்ஜுக்குப் போய் வந்திருக்கிறார்கள். இப்போதுதான் அந்தக் கடைசிக் கடமையை முடிக்க அதிகமான ஆர்வம் வந்திருக்கிறதே?

இருந்தாலும், வேறு யாருக்கும் கிடைக்காத அந்தக் கடைசி மரியாதையும், அன்பும் தமக்கும் தம் நண்பர் ஹுசைனுக்கும் அவர்களது சொந்தக் கிராமத்து மக்களால் தரப்பட்டபோது மகிழ்ச்சிக் கடலில் திளைத்துப்போனார்கள் இருவரும்.

மலேசியாவில் மிகப்பெரிய வியாபாரி ஷேக் ஹமீத் எல்லா இன மக்களுக்கு மத்தியிலும் மதிப்பும் மரியாதையும் மிக்க பிரமுகர் அவர்!

அதுபோலவே அவரது உயிர் நண்பர் ஹுசைன் சிங்கப்பூரில் பிரபலமானவர்.

பார்ப்பதற்கும் கூட இரட்டைப் பிள்ளைகள் போன்ற உடல் அமைப்பு தோற்றம் இருவருக்கும்.

★ ஹஜ் - இஸ்லாத்தின் ஐந்து கடமைகளில் இறுதிக்கடமை. முஸ்லிம் செல்வந்தர்களுக்கு விதியானது.

எவ்வளவுதான் பிஸியானர்களாக இருந்தாலும் இருவரும் இரவில் இஷா★ தொழுது முடித்த கையோடு ஒரிரு நிமிடங்களாவது டெலிபோனில் பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டுதான் படுப்பார்கள்.

இரண்டு குடும்பத்தினரும் சென்ற ஆண்டு கூட்டாகத் திட்டமிட்டு ஹஜ் கடமையை நிறைவேற்றினார்கள். நேரே சொந்தக் கிராமத்துக்குச் சென்று இரண்டு வாரம் தங்கிவிட்டுதான் தத்தம் தொழிலுக்குத் திரும்பினார்கள்.

அவர்கள் இருவருக்கும் இன்னொரு ஆத்மார்த்தமான நண்பர், அவர்களது சொந்தக் கிராமத்தில் ஏழைப் பள்ளி ஆசிரியர் அவர். ஏதோ கொஞ்சம், நிலபுலம் உண்டு. பொருளாதார ரீதியாக அவர்கள் இருவருடனும் போட்டியிட முடியாவிட்டாலும் அவர்களது நட்புக்கும் உறவுக்கும் பொருளாதாரம் என்றுமே குறுக்கே நின்றது கிடையாது!

அந்த இஹ்ஷான் ராவுத்தர்தான் அந்தக் கடிதத்தை எழுதியிருந்தார்.

இந்த ஆண்டு அவர் ஹஜ்ஜுக்குப் போகப் போகிறாராம்!

ஏதோ போட்டு வைப்போமே என்று மனுச் செய்தாராம். அங்கீகாரம் கிடைத்துவிட்டதாம்!

ஊரிலிருந்து ஆறுபேர் அப்ளிகேஷன் போட்டிருந்தும் அவர் ஒருவருக்குத்தான் இறை அழைப்புக் கிடைத்திருப்பதாக பெருமைப்பட்டிருந்தார் அவர்.

ஏதோ கையில் உள்ளதை வைத்து உடனடியாக ஏற்பாடுகளை செய்து வருகிறாராம் - துண்டு விழும் பத்தாயிரத்தை ஷேக் ஹமீதோ அல்லது ஹுசைனோ அல்லது இருவருமாகவோ கடனாகத் தந்துதவினால் ஹஜ் முடித்து விட்டு வந்ததும் முதல் வேலையாக நிலத்தை விற்றுத் தந்துவிடுவதாக எழுதியிருந்தார்.

பத்தாயிரம் ரூபாய் என்பது ஷேக் ஹமீதுக்கு மிகச்சிறிய தொகை தான். ஒரு போன் செய்து இன்னும் ஒரு மணி நேரத்திற்குள் அந்தத் தொகை இஹ்ஸானுக்கு கிடைக்குமாறு செய்துவிட முடியும் அல்லால்.

★ இஷா - இரவு நேரத்தொழுகை

ஆனால் அவர் அதைச் செய்யவில்லை. செய்வதாகவும் இல்லை!

“கடன் வாங்கி ஹஜ் செல்ல வேண்டிய அவசியம் என்ன இவனுக்கு?” என்ற கேள்விதான் அவர் மனத்தில் தோன்றிக்கொண்டே இருந்தது.

“இந்தியாவில் நினைத்த நேரத்தில் ஹஜ்ஜுக்குப் புறப்பட அங்கீகாரம் கிடைக்காது. கிடைத்த வாய்ப்பை விட்டு விடக்கூடாது என்ற அவரது கூற்று சரியானதாகப்படவில்லை ஷேக் ஹமீதுக்கு!

ஆண்டவன் நாட்டமிருந்தால், வசதி வரும் போதெல்லாம் கூடிவந்துவிடாதா, என்ன?

இடையில் இன்னொரு நினைப்பும் வந்து உறுத்திக் கொண்டிருந்தது ஷேக் ஹமீதுக்கு!

ஒரு வேளை தனக்கும் ஹுசைனுக்கும் அந்த ஊர் மக்கள் தந்த வரவேற்பு மரியாதை இஹ்ஷானின் உள்ளத்தில் பொறாமைத் தீயை வளர்த்து விட்டிருக்குமோ? அதுதான் அடுத்த ஆண்டே வசதி இல்லாத நிலையிலும் கூட ஹஜ்ஜுக்கு புறப்பட விரும்புகிறாரா?

எதுவானாலும் அன்றிரவு ஹுசைனுடன் தொடர்பு கொண்டு ஆலோசிக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டார் ஷேக் ஹமீது!

அன்றிரவு அவர் கூப்பிடும் முன்பே போனில் வந்தார் ஹுசைன்! போனை எடுத்ததுமே இஹ்ஷானின் கடிதம் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தார் அவர். அவருக்கும் கூட அந்த மாதிரியொரு கடிதம் வந்திருந்ததாம். இருவரது கருத்தும் ஒரே மாதிரியாகவே இருந்தது. விரலுக்கு தகுந்த வீக்கம் வேண்டும். ஹஜ் கடமையை கடன்வாங்கி இஹ்ஷான் நிறைவேற்றத் தேவையில்லை என்றே முடிவெடுத்தார்கள் அவர்கள். அதே நேரத்தில் அந்தக் கடிதத்துக்கு பதில் எழுதி இஹ்ஷானின் மனவருத்தத்துக்கு ஆளாகவும் தயாராக இல்லை. அவர்கள் பதில் போடாமல் இருந்துவிட்டால் அவர் முயற்சியை கைவிட்டு விடப்போகிறார் என்று அபிப்பிராயப்பட்டார்கள்.

சில நாட்கள் நகர்ந்தன. அவரவர் வேலைகளில் மூழ்கிப் போனார்கள்.

திடீரென மத்தியான வேளையில் சிங்கப்பூரிலிருந்து டெலி போனில் பேசினார் ஹுசைன்.

அவர் குரலில் பதற்றம் தெரிந்தது.

“ஏம்பா ஹீது. இஹ்ஷானுக்கு நீ பணம் ஏதும் அனுப்பினியா?”

“இல்லையே! அனுப்ப வேண்டாம்னுதானே அன்னக்கி முடிவெடுத்தோம்?”

“அது சரிதாம்பா, ஆனா இன்னிக்கி காலைல பத்தாயிரம் பணம் அனுப்பி வச்சதுக்கு ரொம்ப நன்றின்னு இஹ்ஷான் தந்தி குடுத்திருக்கிறான், ஹீது! அதுதேன் நீ அனுப்பி வச்சியான்னு கேட்கப் போன் பண்ணேன். “அப்ப நீயும் அனுப்பலியா?”

நான் அனுப்பியிருந்தா உன்னை ஏம்பா கேக்குறேன்?”

“என்னப்பா இது ஒரே புதிராயிருக்கு?” இருவரும் கொஞ்ச நேரம் குழம்பினார்கள். ஷேக் ஹீதுக்கு திடீரென ஒரு நினைவு வந்தது. ஹீசைனுக்கு இஹ்ஷான் என்ற பெயரில் ஒரு மைத்துனர் பக்கத்துக் கிராமத்தில் - ஏம்பா ஹீசைனு, ஒம் மச்சின்ன இஹ்ஷானுக்கு சம்பத்துல ஏதாவது பணம் கிணம் அனுப்பினியா?”

“அட, ஆமாப்பா! போன வாரம் அவனுக்கு ஒரு பத்துக் கொடுக்கச்சொல்லி கணக்கருக்குக் கடிதம் போட்டேன். அந்த ஆளு தப்பாப் புரிஞ்சிக்கிட்டு இந்த இஹ்ஷான் கிட்ட சேர்த்திட்டான் போலிருக்கு!

“சுப்ஹானல்லாஹ்” ★ என்ற ஷேக் ஹீதின் கைகள் நடுங்க ஆரம்பித்தன.

“ஹீசைன் அல்லாவோட அழைப்பு உள்ளவங்களுக்குதேன ஹஜ் கிடைக்கும்கிற உண்மையை மறந்துட்டு நாமலா ஒரு முடிவுக்கு வந்ததுக்கு அல்லா எப்படி புத்திய மிரள வச்சுட்டான் பாத்தியா?”

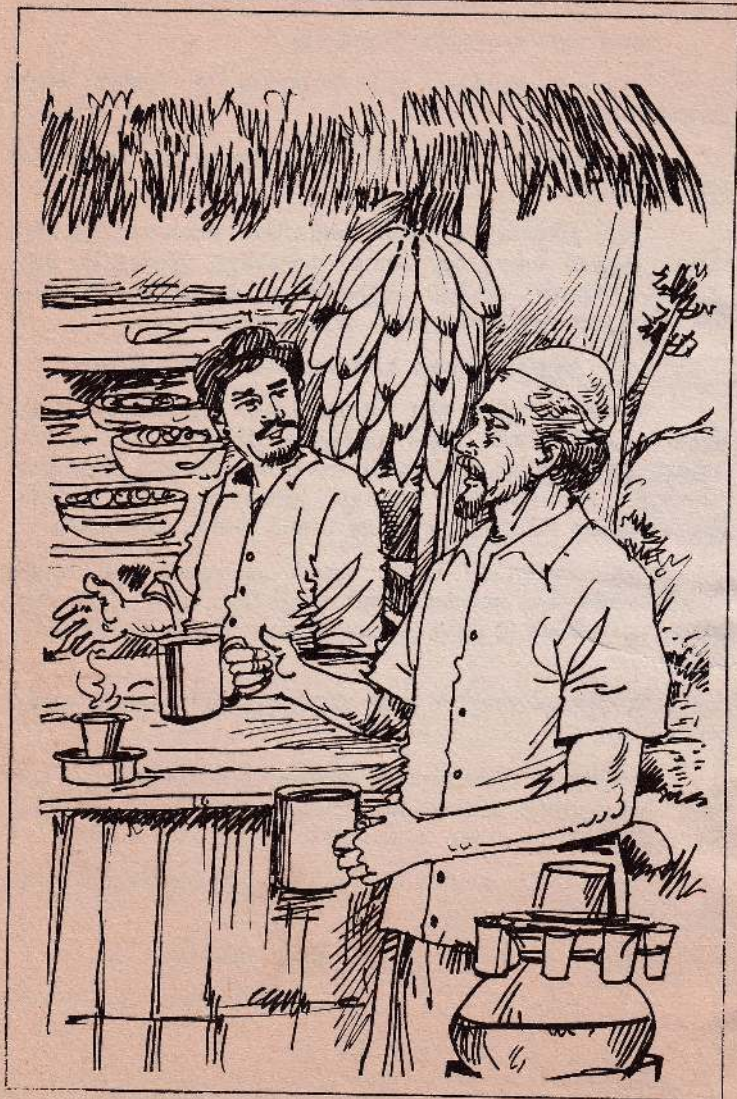
“ஆமா ஷேக்! உடனே இஹ்ஷானுக்கு இரண்டுபேரும் கடிதம் எழுதிடுவோம்’

‘இருவர் உடல்களும் இறைபயத்தில் நடுங்கின.’

- ‘மணிச்சுடர்’ 8/9-6-1989.

★ சுப்ஹானல்லாஹ் - அல்லாஹ் தூய்மையானவன்

● கே. ஜெய்புன்னிஸா ('ஜெய்பு') நான் ஹஜ்ஜுக்குப் போகணும்!"

தணல் அடுப்போடு இணைக்கப்பட்ட அலுமினிய தேக்சாலோடு ஊர்வலம் புறப்பட்டுவிட்டார் அபூபக்கர்.

"சுக்கு காப்பி, குடான சுக்கு காப்பி!"... கட்டமிட்ட லுங்கியும், அரைக்கைச் சட்டையுமாக சுக்குக் காப்பி விற்கக் கிளம்பினார் அவர். காய்கறி, மளிகைக் கடைகள் நிறைந்த அந்த அங்காடியில் இருந்த வியாபாரிகளே அவரது வாடிக்கையாளர்கள்!

"என்ன அபூபக்கரே, ஹஜ்ஜுக்குப் போகணும்னு ஒவ்வொரு வருஷமும் சொல்லிட்டிருப்பியே? என்னாச்சு?..." வெங்காயக் கடை வகாபு வாயைக் கிளறினான்.

"நிச்சயமா ஒரு நாளு, நானும் ஹஜ்ஜுக்கு மக்கத்துக்குப் போயி அல்லாவோட பள்ளியிலே தொழுவேன்! இது நெசம்!" சுக்குக் காப்பியை ஆற்றிக்கொண்டே சொன்ன அபூபக்கரின் வார்த்தைகளில் உறுதி தொனித்தது.

"இருக்கப்பட்ட பணக்காரங்களாலேதான் ஹஜ்ஜுக்குப் பயணம் போக முடியும்? ஒங்களைப்போல கூலிப்பாட்டுக்காரங்களாலே லட்சக் கணக்கிலே பணம் செலவு செஞ்சிட்டுப் போக ஏலுமா?..." அவன் குரலில் கிண்டல் தெரிந்தது.

"நானு சுக்குக் காப்பி விக்கிறவந்தான். நாளு முச்சுடும் சுத்தினாலும் முப்பது ரூவாயிக்கு மேலே கிடைக்காத வருமானம்.

இதிலே தெனமும் ஒரு வேளைச் சாப்பாட்டைக் குறைச்சுட்டு பத்து ரூவாயா சேர்த்துக்கிட்டு வர்றன்!”

“எந்த வேளைச் சாப்பாட்டை குறைக்கிறே?”

“காலம்பற பசியாறலைத்தான்! வெறும் சுக்குக் காப்பியோடு சரி!”

“இல்லாட்டா மட்டும் பரோட்டாவும், குருமாவமாக ஆக்கி ஏறக்குறையாக்கும்? காயற கும்பி ஒரு நல்ல கொள்கைக்காகக் காயட்டுமே?”

பேசிக்கொண்டே லாவகமாக கூடியிருந்த கூட்டத்தினருக்கு சுக்குக் காப்பியை ஆற்றிக் கொடுத்து தலைக்கு அறுபது காசாக வாங்கிப் பையில் போட்டுக் கொண்டிருந்தார் அபூபக்கர்.

“பத்து ரூபாயாகப் பணம் சேர்த்து மக்கத்துக்குப் போறது எந்த நாளு? அதுக்குளர ஆயுசு முடிஞ்சுருமே?”... பக்கத்துக் கடை மணியும் அவரை கிண்டல் செவ்வதில் சேர்ந்து கொண்டான்.

“அப்படிச் சொல்லாதீங்க! கண்ணை மூடறதுக்குள்ளே ஹஜ்ஜுக்குப் போயி ஹாஜியாராத் திரும்பனுங்கிறது என்னட நெடுநாளு ஹாஜத்து★

“என்னென்னமோ அதிசயமெல்லாம் இந்த கம்ப்யூட்டர் காலத்திலே நடக்குது! அப்படி ஏதாவது அதிசயம் நடந்து லாட்டரியிலே லட்சமா விழுந்தா நீ ஹாஜியாராகலாம்!”... குஞ்சு வாப்பாவின் வார்த்தைகளில் நையாண்டி தொனித்தது.

“சுக்குக் காப்பி... சூடான சுக்கு காப்பி...” கமை இறக்கிக் கொண்டிருந்த லாரியை நெருங்கினார் அபூபக்கர். காப்பி பாத்திரம் அந்தக் காலை வேளையில் காலியாகிக் கொண்டிருந்தது.

அபூபக்கருக்கு ஆண் வாரிசு இல்லை. பெற்றது இரண்டுமே பெண்கள். எப்படியோ ஏழெட்டு வகுப்புவரை படிக்க வைத்தார்.

★ ஹாஜத்து - ஆசை

பெண்கள் புத்தியறிஞ்சவுடன் பள்ளிப்படிப்பை நிறுத்திவிட்டு வீட்டிலேயே குர்ஆன் ஓதவைத்தார். மூன்று வருடங்களில் பெண்கள் அரபிப் பாடங்களை முடித்து மௌலாதும் ஒதி முடித்தனர்.

சிறுகச் சிறுக சிறுவாடு சேர்த்து காதை, மூக்கை மூடி, அரிசி கிடங்கில் சாக்குத் தைத்துக் கொண்டிருந்த ஈசுபுக்கு மூத்த பெண்ணை எளிமையாக மணம் முடித்துக் கொடுத்தார்.

இரண்டாவது பெண் முமினாவையும், சைக்கிளில் சுற்றி பழைய பேப்பர் வியாபாரம் செய்துகொண்டிருந்த தூரத்து உறவான இஸ்மாயிலுக்கு மணம் முடித்து கொடுத்து தன் கடமையை முடித்தார்.

நெஞ்சில் சிறு பொறியாய் ஒளிர்ந்த ஹஜ் பயண ஆசை, நாளாக ஆக பெருந்தீயாய் பற்றியெரிந்தது. நபிகள் நாயகம் நடந்த புனித மண்ணை மிதிக்க வேண்டும்! அவர்களின் அடக்கத்தலத்தை காணவேண்டும். மக்கத்துப் பள்ளியில் தொழவேண்டும். ஹஜ்ஜுகடமையை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற அவா இப்பொழுது அவர் நெஞ்சின் வேட்கையாகவே மாறிவிட்டது.

அடுத்த வேளை சோத்துக்கே வழியில்லாத ஒரு பரம ஏழை, ஹஜ்ஜுக்கு போகும் என்கிற பணக்கார பெரிய கனா காண்பதையறிந்து அந்த வட்டாரத்தில் அவரை அறிந்தவர்கள் வேண்டுமென்றே வாயைக் கிண்டி, கிண்டல் செய்வது வாடிக்கையாகிப்போனது.

யார் என்ன கேலி செய்தாலும் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் ஹஜ்ஜுப் பயணத்திற்காக யார் யாரைபோ போய்ப் பார்த்து அதுபற்றிய தகவல்களைத் தெரிந்துகொண்டு எழுதிப் போட்டார். ஹஜ் சுமிட்டி மூலம் ஒவ்வொரு ஆண்டும் இலவசப் பயணமாக ஒருவரின் செலவை அவர்களே ஏற்றுக் கொள்வதையறிந்து அதற்கும் பெரிதும் முயன்றார்.

“உங்களுக்கு வேற வேலையில்லே! பணம் படைச்சவங்களே ஹஜ்ஜுக்குப் பயணம் பண்ண ஏலும். நம்மப்போல கூலிக்காரங்க

அதை நெனச்சுக் கூட பார்க்க முடியாதே? வீணா ஏங்க ஆசையை வளர்த்துக்கிறீங்க”

அவர் மனைவி புலம்பினாள்.

“ஆயிஷா, பார்த்துக்கிட்டே இரேன்! என்னை கேலி பேசின இந்த ஊருக்காரங்களே மூக்கு மேலே விரல் வெக்கிற மாதிரி நானும் ஒரு நாளு ஹஜ்ஜுக் கடமையை நிறைவேத்த மக்காவுக்கு போகத்தான் போறேன். எப்பவும்போல ஹஜ்ஜுக் கமிட்டிக்கி எழுதிப் போட்டிருக்கு! என்னிக்காச்சும் கிடைக்கும்!”...

மண்ணில் பாய்ந்த ஆணிவேராய் அவர் நெஞ்சில் வேரோடியிருந்த அந்த அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை கண்டு மலைத்துப் போனாள் ஆயிஷா.

வெள்ளிக்கிழமை ஜும்அத் தொழுகை நேரத்தில் மவுலவி, ஹதீஸ் என்னும் நபிகள் நாயக வாழ்வின் நிகழ்ச்சி பற்றி உரையாற்றி முடித்தார்.

அப்போது -

ஐமாத் குழுவில் முத்தவல்லி முக்கிய செய்தியை அறிவிக்கும் பொருட்டு கூட்டத்தின் முன் வந்தார். ஊரார் பற்றிய முக்கியமான அறிவிப்பை அப்போதுதான் தெரிவிப்பது அவ்வூரின் வழக்கம்.

முத்தவல்லி தொடர்ந்தார். “இந்த ஆண்டு ஹஜ் புனிதப் பயணம் செல்பவர்கள் பட்டியலில், ஹஜ் கமிட்டியின் செலவில் இலவசப் பயணம் செய்யத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர் யார் தெரியுமா?” அவர் நிறுத்திவிட்டு கூட்டத்தினரைப் பார்த்தார்.

அவைக் கூட்டம் வியப்பும், ஆர்வமுமாகப் பார்த்தது. “அந்த அதிர்ஷ்டசாலி வேறு யாருமல்ல, சுக்குக் காப்பி விற்கும் அபூபக்கர்தான்! அவருக்கு நாம் உதவுவதோடு நம் வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்துக் கொள்வோம்...”

கூட்டத்திலுள்ளவர்கள் “மர்ஹபா”..., அல்ஹம்துலில்லாஹ்”

என்று இறைவனைப் புகழ்ந்து தங்கள் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொண்டனர். அந்த ஆரவாரம் அடங்க சில நிமிடங்களாயிற்று.

“கடைசியில் அவரோட அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை நிறைவேறிவிட்டது!”

கூட்டம் பரவசத்தோடு முணுமுணுத்தது.

“படைச்சவனே! என் நாட்டத்தை நிறைவேத்திட்டே! நன்றி...” ஆனந்தக் கண்ணீர் பார்வையை மறைக்க இரு கரமேந்தி இறைவனுக்கு நன்றி கூறினார் அபூபக்கர்.

தொழுகைக்குக் கூடிய கூட்டத்தினர், அபூபக்கருக்காக துண்டேந்தி வந்தவரிடம் தம்மால் முடிந்த தொகையை அள்ளிக் கொடுத்தனர்.

தன்னுடைய புனிதப் பயணத்திற்காக ஊராரே முன்வந்து உதவுவதைக் கண்டு மனமுருக மெய்யுருக மெழுகாய் கரைந்து கண்களிலிருந்து நீர் வழிய நின்றார் அவர்.

இறைவன் எவ்வளவு கருணையாளன்!

அந்த நல்ல செய்தியை தம் மனைவி ஆயிஷாவிடம் சொல்ல, உள்ளம் நிறைந்த உவகையோடும், கனக்கும் பண்ப்பையோடும் வீட்டை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தார் அபூபக்கர்.

- ‘இஸ்லாமிய வளர்பிறை’ மார்ச், 1997

● ஹ. மு. நத்தர்சா

நிய்யத்

செய்யது அகமது கபீர்!

சென்னையில் மிகப்பெரிய புள்ளி; கோடஸ்வரர். பெரிய பெரிய தொழில் நிறுவனங்களின் அதிபர்! சென்னைக்கு எந்த மத்திய அமைச்சர் வந்தாலும் சரி, தலையில் வெல்வெட் தொப்பியோடு சிரித்த முகத்துடன் அமைச்சரின் பக்கத்தில் அவர் போஸ் கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கும் படத்தை அடுத்த நாள் எல்லா பத்திரிகைகளிலும் பார்க்கலாம்.

தேனாம்பேட்டையில் பெரிய மனிதர்கள் வசிக்கும் பகுதியில் சொகுசு பங்களா. விஸ்தீரமான மதில் கவரையும், முகப்பு கிரில் கேட்டையும் பார்த்ததுமே, 'அடேங்கப்பா'... என்று வாயைப் பிளந்து கொண்டு நிற்பீர்கள்.

மனிதனுக்கு நொடி நேரம் கூட ஓய்வு ஒழிச்சல் கிடையாது. ஒவ்வொரு நாளும் ஏதாவது ஒரு நிகழ்ச்சி அவர் வருகைக்காகக் காத்துக் கிடக்கும் ரோட்டரி, லயன்ஸ் கிளப்புகள் அவரைத் தமது அமைப்பில் உறுப்பினராக பெற்றதைப் பெரிய பாக்கியமாகக் கருதின.

அதுமட்டுமல்ல, அவரிடமுள்ள ஒரு நல்ல சுபாவம் எல்லோரையும் சமமாகப் பாவித்து நடப்பது. ஆளுங்கட்சியாக இருந்தாலும் சரி, எதிர்க்கட்சியாக இருந்தாலும் சரி, இரண்டும் கெட்டான் கட்சியாக இருந்தாலும் சரி எல்லாகட்சியிலும் அவருக்கு நண்பர்கள் இருந்தார்கள். எந்த அரசியல்வாதியை எப்போது எப்படி மடக்க வேண்டும் என்பது அவருக்கு ரொம்பவும் அத்துப்படியான விஷயம்.

பல கல்வி நிறுவனங்கள் அவர் நிர்வாகத்தில் பொலிந்தன. பல இளம் தொழிலதிபர்கள் அவரது ஆலோசனை வேண்டி தவம் கிடந்தார்கள். பல அரசு நிறுவனங்கள் தாங்கள் நடத்தும் நிகழ்ச்சிகளுக்கு அவரைச் சிறப்பு விருந்தினராக அழைத்துப் பெருமையடைந்தன.

சென்னையில்தான் குடியிருப்பு என்றாலும் மனிதனுக்கு உலகம் முழுவதும் வணிகத் தொடர்புகள் அவ்வளவு கலபமாக யாராலும் அவரைக் காண முடியாது.

முந்தாநாள் ஹாங்காங், நேற்று சிங்கப்பூர், இன்று மும்பை, நாளை அமெரிக்கா என்று பயணம் ஒரு பக்கம் சங்கிலித் தொடராக நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும்.

மத்திய அரசின் வெளிவிவகாரத்துரை புத்திசாலித்தனமாக மத்திய கிழக்கு நாடுகளுடன் வணிகத் தொடர்புகொள்ள அவரை ஒரு கௌரவ பிரதிநிதியாக நியமித்திருக்கிறது என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன்!

வாரி வழங்கும் கருணைக்கரங்களுக்குச் சொந்தக்காரர். இல்லையென்று வந்தவர்களுக்கு இல்லையென்று சொல்லாத இதயம் உள்ளவர். இப்படி ஏகப்பட்ட சிறப்புகள் அவர் வாழ்க்கையில் ஒளிவீசிக் கொண்டிருந்தும் அவரிடமும் ஒரு குறை ஒளிந்து கொண்டு இருந்தது.

அந்தக் குறை என்னவென்று நன்கு உணர்ந்த நண்பர்கள் கூட அதை அவரிடம் கோடிட்டுக் காட்டத் தயங்கினார்கள். தப்பித் தவறி யாராவது ஒருவர் தைரியமாக முன்வந்து அந்தக் குறையை எடுத்துச் சொன்னாலும் மனிதர் கோப்படாமல் பொருத்தமான ஒரு பதிலை எடுத்துவிடுவார். எதிராளி அதற்குப் பிறகும் எதிர்த்து தன் வாதத்தை எடுத்துவைக்க மாட்டார்.

வேற ஒண்ணுமில்லீங்க. ரொம்ப சின்ன விஷயம். மார்க்கத்தின் கடமை ஐந்து இல்லீங்களா! ஐந்தில் நான்கில் பழுதில்லை மனிதர். ஆனால், அந்த ஐந்தாவது விஷயம்தான் மனிதருக்கு மிகப்பெரிய சவாலாக இருந்தது!

ஹஜ் - புனித யாத்திரை!

மொட்டையடித்த தலையுடனும், ஒட்டுப்போட்ட வெள்ளைத் துணியுடனும் இறைவனைச் சரணடைந்து, எல்லாம் இருந்தும் எதுவும் இல்லாதவனாக, மனிதன் கசடையெல்லாம் களைந்து அன்று பிறந்த பாலகனாய் மனிதன் தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளும் மகத்தான பாக்கியத்தை நல்கும் ஹஜ் கடமையை நிறைவேற்றத்தான் மனிதருக்குப் பாழும்நேரம் ஒத்துவரமாட்டேன் என்கிறது.

பத்து வருடங்களுக்கு முன்பே அவரது உள்ளத்தில் ஹஜ்ஜின் எண்ணம் முளைவிட்டு விட்டாலும் அதை நிறைவேற்றும் தருணம் இன்னும் கைகூடிவராமலே இருந்து வருகிறது.

ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஹஜ்ஜினுடைய நெருக்கத்தில் ஏதாவது ஒரு முக்கிய பணி வந்து அவரைத் திணற அடித்தது.

ஒரு தடவை மனிதர் ஹஜ்ஜுக்குச் செல்ல எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து முடித்துவிட்டார். முறைப்படி உறவினர்களிடம் சொல்லத் தொடங்க வேண்டியதுதான் பாக்கி. மத்திய அரசாங்கத்தின் தொழில் விவகாரத்துறையில் இருந்து ஒரு தந்தி அலறியடித்துக் கொண்டு வந்தது:

“அடுத்த மாதம் தூரக்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் இருந்து தொழில் முதலீடு குறித்து ஆலோசனை நடத்த சென்னை வருகை தரும் அயல்நாட்டு இந்தியர்களுக்கு தேவையான எல்லா உதவிகளையும் செய்து தரவும்.”

ஒரு மிகப்பெரிய பொறுப்பு தன் தலையில் சுமத்தப்பட்டதும் மனிதர் ஒழுங்காக ஹஜ் பயணத்தை ரத்து செய்துவிட்டார்.

அடுத்த ஆண்டு, ஹஜ்ஜினுடைய நெருக்கத்தில் ஐரோப்பா செல்லும் இந்தியத் தொழில் அதிபர் குழுவில் அவரும் ஒரு பிரதிநிதியாகப் பங்கேற்க வேண்டிய குழ்நிலை.

இன்னொரு ஆண்டு, டிரேட் பேர் அத்தாரிட்டி ஆப் இந்தியாவின் அட்வைசரி கமிட்டியில் உறுப்பினராகப் பொறுப்பேற்று டில்லியிலேயே சில வாரம் தங்கியிருக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்.

இப்படி ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சிகள் கையைப் பிடித்து அழைத்துக் கொஞ்சம். நீங்களே சொல்லுங்கள் ஹஜ்ஜுக்குப் போவது என்பது அவரைப் பொறுத்தவரை ஒரு கலப்பமான காரியமா என்ன?

ரொம்ப நாளைக்கு அப்புறம், சென்னையில் நீண்ட நாள் தங்கியிருக்கும் நோக்கில் தனது வெளிநாட்டுப் பயணங்களை முடித்துக்கொண்டு திரும்பியிருக்கிறார், தொழிலதிபர் செய்யது அகமதுகபீர்.

ஒரு மாலை நேரம்.

ஷோபாவில் அமர்ந்து “பிஸினஸ் இந்தியா”வை புரட்டிக்கொண்டு இருந்தபோது யாரோ நடந்து வரும் சத்தம்.

நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

ஜுபைதா! வெளிநாட்டு பீங்கான் தட்டுகளில் அவர் விரும்பி சாப்பிடும் முறுவலான பிஸ்கட் வகைகளும் மணம் பரப்பும் காப்பியுமாக நின்றனவென்று இருந்தார்.

ஜுபைதா - அந்தப் பிரமாண்டமான மாளிகையின் தலைமைப் பணிப்பெண். அவளது கண்டிப்புக்கு முன் ஏனைய பணியாளர்கள் மட்டுமல்ல, கபீரின் பிள்ளைகள்கூட கட்டுப்பட்டு நடப்பார்கள். அப்படி அன்பும் கண்டிப்பும் நிறைந்த ஒரு அருள் வடிவம்.

பாங்கு சொல்லும் நேரங்களில் யாராவது டி.வி. வீடியோ போட்டுக்கொண்டு இருந்தால் அவளுக்குப் ‘பட்’டெனக் கோபம் வரும். ‘சட்’டெனப் பாய்ந்து சென்று, மின் இணைப்பைத் துண்டித்து விடுவாள். குழந்தைகள் கோபப்பட மாட்டார்கள். அப்படியே கோபப்பட்டு தந்தையிடம் சென்றாலும் ஜுபைதா கட்சிதான் ஜெயிக்கும் என்பதை அவர்கள் அறிந்தே வைத்திருந்தார்கள்.

தனக்குச் சிறிதும் ஒழிச்சல் இல்லாத அந்த ஒரு சூழலில் தாய்க்கும் மேலான ஒரு பொறுப்பெடுத்து தன் பிள்ளைகளை அவள் பேணிக்காக்கும் திறன் கண்டு உள்ளாக்குள் அவள் மீது பெரும் மதிப்பு வைத்திருந்தார், கபீர் முதலாளி.

“முதலாளி!”.... இழுத்தவாறு பேச்சைத் தொடங்கினாள், ஜுபைதா!

“என்ன ஜுபைதாக்கா? எதுவும் முக்கியமான விசயம் பேசணுமா?” - ஜுபைதாவின் வழக்கத்திற்கு மாறான முகஜாடைபைக் கண்டு சற்று வியம்போடு கேட்டார், கபீர்.

எப்படிச் சொல்வது என்று தயங்கி நின்ற ஜுபைதா வார்த்தை வெளிவராமல் தடுமாறி நின்றாள்.

ஆயிரம்தான் பணக்காரராக இருந்தாலும், கபீரின் மனதுக்குள் இலேசாக உதைப்பு எடுக்கத் தொடங்கியது. பிள்ளைகள் யாராவது வெளியில் தப்புத் தண்டாவாக நடந்து இருப்பார்களோ? இல்லை கோபத்தில் ஜுபைதாவைக் கன்னாபின்னா வென்று திட்டியிருப்பார்களோ? - எப்படியிருந்தாலும் நாம் ஜுபைதாவுக்குச் சாதகமாகத்தான் தீர்ப்பு அளிக்கவேண்டும். இவள் இல்லையென்றால் இந்த வீட்டு நிர்வாகம் இன்றைக்கு இவ்வளவு சுத்தமாகவா இருக்கும்?

மனதுக்குள் ஆயிரம் கேள்விகளைப் போட்டு உருட்டிக்கொண்டு அதற்கு அவரே விடையளித்துக்கொண்டிருந்த தருணத்தில் - ஜுபைதாவே வாய்விட்டு பேச ஆரம்பித்தாள்.

“முதலாளி! இந்த வருஷம் நா ஹஜ்ஜுக்குப் போய் வரலாம்ன்னு இருக்கேன்! துஆ செய்யுங்க.”

ஜுபைதாவிடமிருந்து இப்படியொரு பதிலைக் கொஞ்சம்கூட எதிர்பார்க்கவில்லை, கபீர்.

என்ன? ஜுபைதாவாவது ஹஜ்ஜுக்குப் போவதாவது?

கபீர் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார்: “என்ன ஜுபைதாக்கா, நல்லா யோசனை பண்ணித்தான் பேசுறீங்களா? ஹஜ்ஜுக்குப் போறதுன்னா லேசல முடியுற காரியமா? கொறஞ்சது நாப்பதாயிரம் ரூபா தேவைப்படுமே? அதுக்கு என்ன ஏற்பாடு பண்ணப்போறீங்க?”

கேள்வியைத் தொடுத்துவிட்டு ஜுபைதாவின் பதிலை எதிர்நோக்கியிருந்தார். ஜுபைதாவால் நிச்சயமாக இவ்வளவு பெரிய

தொகையைப் புரட்ட முடியாது. எனவே, நாமே அந்த ஹஜ்ஜுப் பயணத்துக்கான மொத்தசெலவையும் கையில் கொடுத்து ஹஜ்ஜின் நன்மையைக் கொள்ளையடிக்கலாம் என்று மனசு திட்டம் போட்டிருந்தது. திட்டம் போடுவதில் கெட்டிக்காரராயிற்றே; விட்டு விடுவாரா?

ஜுபைதா சற்று மெளனித்து சொன்னாள்: “ஆமாம் முதலாளி! பணந்தான் ரொம்ப பிரச்சனையா போயிடுச்சி. ஒரு அஞ்சு வருஷமா ஹஜ்ஜுக்கு நிய்யத்து (எண்ண உறுதி) வச்சி பணம் சேத்துட்டு வாறேன்! இந்த வருடம் ஹஜ்ஜுக்குப் போக எம்மகன் மூலமா எழுதிப் போட்டேன் - ஹஜ்ஜுக் குழுவினோட எடம் கிடைச்சுட்டதா வந்து சொன்னான்! மிச்ச பணத்தை எப்படி ஏற்பாடு பண்ணுறதுன்னுதான் ஒண்ணும் புரியல!”

மலைத்துப் போய் நின்ற ஜுபைதாவை நோக்கி உரிமையோடும் சற்றுக் கோபத்தோடும் கேள்விக்கணைகளை வீசினார் கபீர்.

“ஜுபைதாக்கா! உங்களுக்கு இப்படி ஒரு ஆசையிருந்தா அத எங்கிட்ட சொல்லியிருக்கலாமே! எல்லா ஏற்பாட்டையும் நானே செஞ்சு தந்திருப்பேனே! இப்ப எதுக்கு நீங்களா முயற்சி எடுத்து இவ்வளவு சிரமப்படணும்?”

படபடவென்று பேசிய கபீர் முதலாளியை ஒரு தீர்க்கமான பார்வையோடு பார்த்த ஜுபைதா கொஞ்சம் தைரியம் வந்தவளாகப் பேசத் தொடங்கினாள்:

“முதலாளி, நா சொல்றேன்னு கோவிச்சுக்காதீங்க! இந்தப் பூமி நமக்கு ஒரு அநாத சொத்து, உயிரோடு இருக்கும் போதுதான் நீங்க எனக்கு முதலாளி - நா ஒங்கவீட்டு வேலைக்காரி. நாம ரெண்டுபேரும் மெளத்தா ★ போயிட்டா ★ ஆகிரத்துலே நாம ரெண்டு பேரையும் சமமாத்தான் அல்லாஹ் நடத்துவான்னு நா செனக்கிறேன். அங்க நீங்க தேடிவச்ச சொத்துப் பத்து உதவிக்கு வராது. நீங்க செஞ்ச நன்மைகள்தான் உங்களுக்குத் துணையா வரும்! என்னா, நா சொல்லுறது சரியா?”

-
- ★ மெளத் - மரணம்
 - ★ ஆகிரத் - மறுமை

வேலைக்காரி ஜுபைதா ஒரு மார்க்க அறிஞரைப் போல உபதேசிக்கத் தொடங்கியது மட்டுமல்லாமல் ஒரு குறுக்குக் கேள்வியும் போட்டு தன்னை மடக்கிப் பிடித்த அதிசயத்தைக் கபீர் நம்ப முடியாமல் திகைப்புடன் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார்.

ஜுபைதா ஏதோ சொல்ல வருகிறான் என்பது மட்டும் அவரது உள்ளுணர்வுக்குப்பட்டது. என்ன சொல்ல விரும்புகிறாளோ அதை அவள் வாயாலேயே சொல்லட்டும் என்று அமைதிகாத்தது, கபீரின் மனம்.

கபீரின் மௌனத்தைச் சம்மத சாட்சியமாக ஏற்றுக்கொண்டு ஜுபைதா தொடர்ந்தாள்:

“நீங்க எவ்வளவு பெரிய ஆள்! வருஷத்துக்கு ஆறுமாசம் உலகத்த ஒரு சுத்து சுத்தி வர்றீங்க! ஆனா, அல்லாவோட அச்சமும் பயமும் உங்களுக்குக் கொஞ்சமும் இருக்கிறதா தெரியல. இவ்வளவு வசதி வாய்ப்பு வந்த பிறகும் உங்களுக்கு அஞ்சாவது கடமையை நிறைவேத்த சந்தர்ப்பம் வரலேன்னு சொல்றீங்க! அதுபோல, நானும் ஒரு கோழையா என்ன ஏமாதிக்க முடியும். எனக்கு வசதி வாய்ப்பு இல்ல; அதனால ஹஜ்ஜுக்குப் போகலேன்னு சொல்லிக் கொள்ளலாம். ஆனா, அல்லா ரசூலுக்கு அது பொருத்தம் தானான்னு கொஞ்சம் நெனச்சிப் பார்த்தேன். நிய்யத்து வச்சா நம்மால முடியாத காரியம் எதுவும் இல்ல வீட்டு வேலைக்காரி கூட ஹஜ்ஜுக்குப் போக முடியுங்கிற வைராக்கியத்துல கொஞ்சம் கொஞ்சமா சேத்தப் பணம் முப்பதாயிரம் இருக்கு. மிச்ச மீதித் தொகையும் என்னோட பையனோட உழைப்பில பெறமுடியும்னு நம்பிக்கை இருக்கு! அந்த நம்பிக்கையில்தான் நா இப்ப ஹஜ்ஜுக்குப் புறப்படுறேன். அதுமட்டுமல்ல, முதலாளி! மௌத்து எப்ப வேண்டுமானாலும் வரும்னு அச்சவணர்வு உள்ளவங்க எவ்வளவு கஷ்டநிலையிலே இருந்தாலும் ஹஜ்ஜை நிறைவேத்துவாங்க! அல்லாஹ் எனக்குத் தந்த பாக்கியத்த நா விட்டுடக்கூடாது! துஆ செய்யுங்க முதலாளி!”

மௌத்தின் பயம் ஒரு வேலைக்காரியை ஒரு மார்க்கக் கடமையை நிறைவேற்ற இந்த விரட்டு விரட்டுகிறது. எல்லாம் அறிந்த நான் கொஞ்சம் கூட அச்சமில்லாமல் மௌத்தைப் பற்றிய சிந்தனை இல்லாமல் -

நினைத்துப்பார்க்க நினைத்துப்பார்க்க கபீர் முதலாளியின் உடல் 'குப்பென வேர்த்தது; என்றைக்கும் இல்லாத அதிசயமாக அவரது விழியோரங்களில் இருசொட்டு நீர் திரண்டது.

உலக மாயையில் மூழ்கிக் கிடந்த தன்னை உசுப்பி விட்டு ஞானக் கண்ணைத் திறந்து மறுமையை நோக்கிப் பார்க்க வைத்த ஜுபைதாவை வேலைக்காரியாக அல்ல, மார்க்க அழைப்பின் மறுவடிவமாகப் பார்த்து மனம் நெகிழ்ந்த கபீர் தழுதழுத்த குரலில் சொன்னார்:

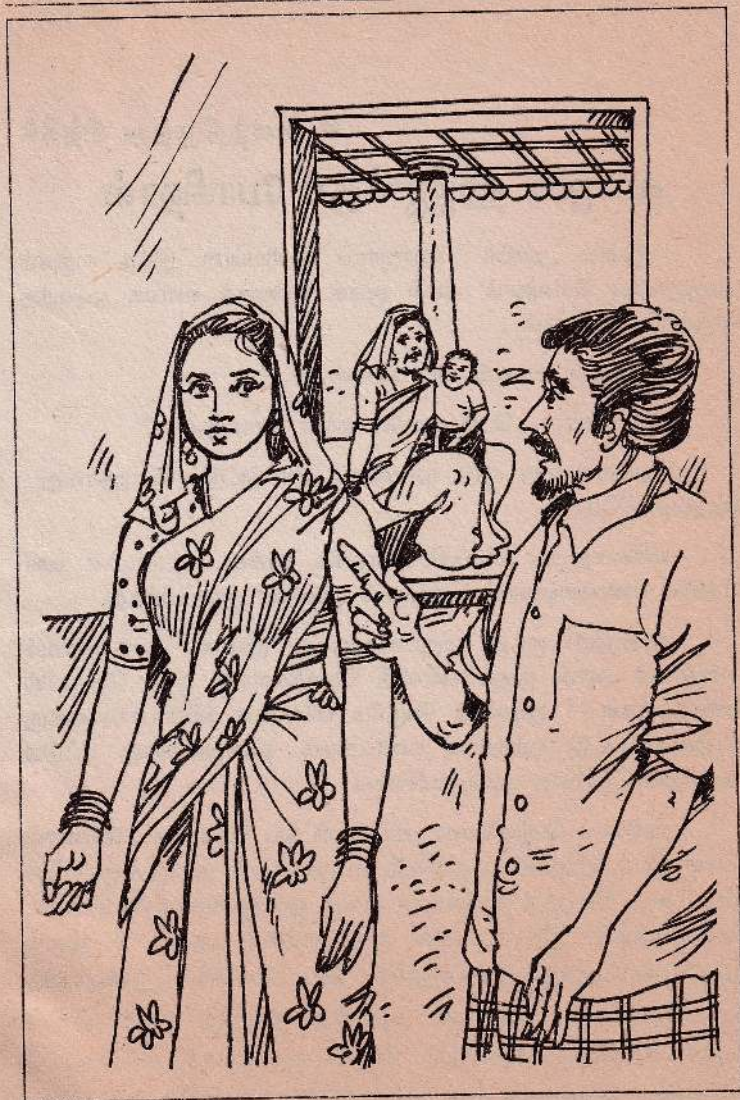
“நல்லது, ஜுபைதாக்கா! ஒங்களோட ஹஜ்ஜுப் பயணத்துக்கு ஆக வேண்டிய காரிங்களை நீங்க தொடர்ந்து கவனிங்க! அதுமட்டுமல்ல, இந்த வருஷம் கண்டிப்பா ஹஜ்ஜை நிறைவேத்துறதா நானும் இந்த நிமிஷமே நிய்யத்து வச்சுட்டேன்! எனக்காக நீங்களும் துஆ செய்யுங்க!”

உலக உருண்டையைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு எந்நேரமும் உருட்டி விளையாடிக் கொண்டு இருக்கும் கபீர் முதலாளியா இப்படிப் பேசுகிறார்? நம்ப முடியாமல் திகைத்துப் போய் நின்றாள், வேலைக்காரி ஜுபைதா!

- 'சமரசம்'. 1-15, மே '94.

('சின்ன சின்ன ஆசை'
சிறுகதைத் தொகுப்பிலும்
இடம் பெற்றுள்ளது)

● ஃபாத்திமுத்து சித்தீக்

ஹாஜரா ஹஜ்ஜுக்குப் போகிறாள்

“அம்மா அம்மா... ஹாஜராப் பெரியம்மா இந்த வருசம் ஹஜ்ஜுக்குப் போவதாம்” மேல் மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்க ஒடிவந்த காத்தான் கூறினாள்.

“அப்புடியா சங்கதி, யார் சொன்னா...?”

“ஆமாம்ம்மா... பெரியம்மாவே தான் சொல்லுச்சு...”

“அவுகளாவது வீடு வாசலைப் போட்டுட்டுப் போறதாவது!... நம்பமுடியலியே...”

வினோதமும் வியப்பும் ஒருங்கே தாக்க ஸல்மாவின் மன வீதியில் எண்ணங்களின் ஊர்வலம் பவனிவர ஆரம்பித்தது.

நாற்பத்தி ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் ஹாஜராவும் ஸல்மாவும் அரபி ஒதும் பள்ளித் தோழிகளாகி ஒரே தெருவில் வசித்தவர்கள் - இரண்டு பேருமே மலேசியா வியாபாரிகளுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு ஒற்றுமை கண்டாலும், ஹாஜராவுக்கு மட்டும் வாழ்க்கைச் சரியாக அமையவில்லை.

நவீரைப் பெற்றபோது பார்த்துவிட்டுப் போனவர், ‘போனால் போன இடம், வந்தால் வந்த இடம், என்றிருந்தார். அவனுக்குப் பத்து வயது கூட நிறைந்து இருக்காத போது ஹாஜராவுக்கு வெள்ளைச் சேலையுடுத்தி ‘இத்தா’ வில் வைத்தார்கள். அதனால் இளம் வயதிலேயே ஹாஜரா எதிர்நீச்சல் போட வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டாள். கணவன் மஹராக எழுதித் தந்த வீடும் வஞ்சகமில்லாமல் விளையும் ரெண்டரை ஏக்கர் நன்செய்யும் காலத்தால் கரைந்து விடாமல் பத்திரப்படுத்திக்கொண்டு, மாடு கன்று

வைத்து பால் வியாபாரம்தான் செய்வாளோ கோழி, குஞ்சு வளர்த்து முட்டைதான் விற்பாளோ, அரிசி வியாபாரம் தான் செய்வாளோ... அப்பப்பா... பஜர்★ தொழுததிலிருந்து இராத்திரி பத்து பதினொரு மணி வரை ஓயாத ஒழியாத வேலை!

“ஏந்தோழி... இப்படி உழைச்சு உழைச்சு ஓடாப் போறே... எதிர்த்த வீட்டு ராபியா மகன் ஐமாலு காலிலே நகம் முளைச்ச நாள்லேர்ந்து அம்மாவையும் அத்தாவையும் காப்பாத்தலையா? நஸ்ருக்குத்தான் பதினாறு வயசு முடிஞ்சிருச்சே... ஒரு கடை கண்ணியிலே சேர்த்து விட்டா என்ன? ‘படிப்பு’ ‘படிப்பு’ன்னு அவனை ஏன் வீணாக்குறே... நாலு காசு சம்பாதிக்கிறதாக்கு வழிவகை செய்தா என்ன...?” என்று மகசு கேட்காமல் ஹாஜராவிடம் முகத்துக்கு நேரேயே கேட்டபோது ஓர் ஊமைச் சிரிப்பை உதிர்த்து விட்டுப் போனாளே! நான் மட்டுமா அப்படிச் சொன்னேன். அறிந்தவர்கள் தெரிந்தவர்கள் எல்லோருமே எடுத்துச் சொல்லியும் வைராக்கியமாக இருந்து மகனைப் படிக்க வைத்தாள். அவளுடைய பெரிய கனவெல்லாம், அவளுடைய அண்ணனைப் போல் தன் பிள்ளையும் படித்துப் பெரிய ஆபீஸராக வேண்டும் என்பதாக ஒரு முறை என்னிடமே சொன்னாள்.

“தோழி... சும்மா இருக்குற நேரத்திலேயாவது எங்க லுட்டுக்கு வரக்கூடாதா?” ஆற்றாமையோடு கேட்டால், “கோவிச்சக்காதே தோழி... நஸ்ர் காலேஜ் விட்டு வந்துருவான்.. நஸ்ருக்கு பரீட்சை நேரம்...” நஸ்ர்... நஸ்ர்... எப்போது பார்த்தாலும் நஸ்ருக்கு அது இது என்று ஏதாவது சாக்குப் போக்கு சொல்லி வீட்டோடு நெருங்கிக் கிடப்பது வாடிக்கையாகியிருந்ததால் அதிகம் வெளிப்போக்குவரத்து இல்லை.

ஆமாம், அவளுடைய அந்தத் தியாகம் வீண் போகவில்லை! பொறுப்பான நஸ்ரும் படித்துப் பட்டதாரியாகி விட்டான்! படிப்புக்கேற்ற

★ பஜர் - அதிகாலைத் தொழுகை

ஒரு வேலையும் உடனடியாக அமைந்து விட்டது. மகனின் மனதுக்குப் பிடித்திருக்கு என்று உஸ்மானியா ஹைஸ்கூலில் சயன்ஸ் டீச்சராக வேலை பார்த்த சபியாவைத் திருமணம் செய்து வைத்தாள். அப்போதாவது மாடு, கோழி நிலம் புலம் ஆகியவற்றை விட்டு விட்டு நிம்மதியாக மீதி காலத்தைக் கழிப்போம் என்று இருந்திருக்கலாம்.

ஒரு முறை, எனக்கே பொறுக்க முடியாமல், “தோழி சொல்றேன்னு கோவிச்சுக்காதே... காலம் பூரா மகன் மகன்னு உழைச்சே! இப்பத்தான் மருமகன்னு ஒருத்தி, உட்டுக்கு வந்துட்டாளே... உழைச்சது போதும்னு ஒதுங்கிக்கக்கூடாதா...” என்று கேட்ட போது, “தோழி... அதுக ரெண்டுமே விவரம் தெரியாத சிறுகக். நஸ்ருக்கு அவன் வாங்குற சம்பளத்தைத் தவிர்த்து வீட்டுலே என்ன வரவு - செலவுன்னே தெரியாது. குத்தகைக்கு எடுத்தவன் நெலத்துலே என்ன போட்டான்... என்ன வருதுன்னும் தெரியாது... உட்டுக்கு வந்தவளும், உடம்பு வளையாமலே படிச்ச வளர்ந்து இப்ப வேலை பார்க்கிறா... நா ஒரு நாளைக்கு, ஒடம்பு முடியலேன்னு படுத்துட்டாப் போதும்...

“என்னம்மா சோறு குழைஞ்சு களி மாதிரியிருக்கு... ஆணத்துலே உப்பை அள்ளிக் கொட்டியிருக்கா... கறியிலே இவ்வளவு உறைப்பா...?” என்று நஸீர் கத்திவிட்டு ஒரு வாய்ச்சோறு கூட சாப்பிடாமெ கையைக் கழுவிட்டுப் போற மாதிரி ஆக்கிவைக்கிறது இந்தப் பொண்ணு...” என்று அலுத்துக் கொண்டாள்.

‘சரி, இவளை நம்மால் புத்தி சொல்லி மாற்ற முடியாது’ என்று சும்மா இருந்துவிட்டேன்.

இன்னொரு சமயம் இப்படித்தான். நான் ஹாஜரா வீட்டுக்குப் போனபோது, பேரனுக்கு மிகவும் பிடிக்கும் என்று முறுக்கு கூட்டுக் கொண்டிருந்தாள். வியர்த்துக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது மனம் தாங்கவில்லை. ஹாஜராவை அக்கோலத்தில் பார்த்தபோது,

“உலகத்துல இல்லாத அதிசயமாத்தானிருக்கு நீ நடந்துக்குறது.. ஏந்தோழி இன்னும் எம்பட்டு நாளைக்கு இந்த பாரத்தை அள்ளிச் சுமப்பே - நான் சொன்னா மட்டும் கேக்கப் போறதில்லை சரி.. சரி.. நா வந்த காரியத்தை சொல்லிப்புடறேன். நாங்க நாலைஞ்சு குடும்பம் - அதுதான் சேகுப்பிள்ளை வீடு, முனை வீட்டு முகமது பாத்து, என் நாத்நார் ரமீஸா குடும்பம் இப்படி எல்லாருமா அடுத்த வியாழக்கிழமை நாகுருக்குப் போகலாம்னு இருக்கோம். காலம் பூராவும் ஓட்டோட அடைஞ்சு கிடக்கிறியே இந்தத் தடவை எப்படியும் உன்னையும் கூட்டிக்கிட்டு போகணும்னு எனக்கு ஆசை அதுதேன்.. எல்லாத்தையும் போட்டது போட்டபடி போட்டுட்டு ஓடியாந்தேன் என்று ஆர்வம் கொப்பளிக்கச் சொன்னபோது,

“சாயாவைக் குடி தோழி முதல்லே.. ஆறிப் போயிடப்போவது.. ஹாஷீம் கண்ணு.. இங்க ஓடியா நன்னிக்கு வெத்திலைபாக்கு டப்பாவைக் கொண்டாந்து குடு அத்தா..” என்று பேச்சைத் திசை மாற்றினாள்.

பொங்கிவந்த பாலில் தண்ணீரைத் தெளித்த மாதிரி ‘சப்’ பென்று ஆர்வம் அடங்கப் பார்த்தாலும், விடாப்பிடியாக, “சொல்லு தோழி. நாகூர் அவுலியா தர்காவை ஜியாரத்★ செஞ்சுட்டு வந்தா ஒரு மன நிம்மதிதானே.. பணங்காசைப் பார்க்காதே..! வர்றியா.. என்ன சொல்றே..?” என்று கேட்டதற்கு, “தோழி தப்பா நெனைக்காதே பணங்காசு என்ன பணங்காசு..? நம்ம ஜனாஸா கூடவா வரப் போவது..? எனக்கும் உன்னே மாதிரி நாலு இடத்துக்குப் போகவா ஆசைதான்.. ஆனா! மருமக சபியா வாயும் வயிறுமா இருக்கா செவலை மாடு கன்று போட்டு பத்து நாள் தான் ஆவது. கொல்லையில் காம்ப்வுண்ட் சுவரு அரை குறையா கட்டினாப்புல கெடக்குது.. இந்த சமயத்துலே இதெல்லாத்தையும் வட்டுட்டு ரொ முடியுமா? ஊர்தான் என்ன பேசும்..?” என்று எதிர்க்கேள்வி கேட்டு மடக்கினாள்.

★ ஜியாரத் - தரிசித்தல்

பொங்கி வந்த எரிச்சலை விழுங்கிக்கொண்டு,

“ஊரோடுதான் பேசுதே... ஹாஜரா ஒரு கஞ்சத்தனமானவ, யாரையும் நம்பி எதையும் விடமாட்டா, சொந்த மருமகளைக் கூட நம்ப மாட்டா... தான் ... தான்னுதான் நிப்பா இப்படி ஒன்று ரெண்டா பேசுது ஊர்...?” என்று நறுக்கென்று சொல்லிவிட்டு “சரி தோழி, நா கிளம்பறேன்...” என்று எழுந்தேன்.

“தோழி ஊர்தான் பேசுதுன்னா, நீயுமா என்னைப் பத்தி அப்படி நினைக்கிறே...” திரண்டு உருளவிருந்த கண்ணீரை முந்தானையில் ஏற்றிக்கொண்டு கேட்டாள். பாசத்தை ஆத்திரம் வெல்ல முடியாத நிலையில் வீடு திரும்பினேன்.

இது நடந்து ஒரு வருஷம் இருக்கும் இதற்கிடையில் மூத்தவள் கரீமா கலியாணத்துக்கு வந்து தலையைக் காட்டிவிட்டுப் போனாள். ஆறு மாதத்துக்கு முன்பு ஹாஜராவுக்கு டைபாயிடுக் காய்ச்சல் வந்து கிடந்தபோது போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்தது தான் கடைசி.

படுத்த படுக்கையா இருந்த போதுகூட; “பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போன ஹாஷிமெகாணோமே... இன்னுமா வரலே...?” என்று உள்ளுக்குள் புகைந்தபோது, வாயை அடக்க முடியாமல், “பல தடவை உனக்கு சொல்லிச் சொல்லி அலுத்துப் போயிட்டது தோழி.. காலமெல்லாம் மகன்... மகன் பிறகு மருமக... பேரன்... நெலம்... மாடு, கோழின்னு உழைச்சு உழைச்சு உருக்குலைஞ்சு போனதோட இப்போ... படுக்கையிலேயும் தள்ளிருச்சு. கைவேலையை மாத்தத்தான் மருமக வந்துட்டாளே - அவகிட்ட வுட்டுப் பொறுப்பை ஒப்படைச்சோம் - தொழுதோம், ஒதினோம் மீதி நேரம் தஸ்பீஹ்★ எண்ணினோம்னு நிம்மதியா இருக்கலாமல். வேளா வேளைக்கு தட்டுல போட்டுத் தந்தா சாப்பிட்டோம்னு என்றில்லாமெ கட்டை மண்ணுக்குப் போறவரையுமா... இப்படி? ஒடம்பு நல்லானதும் இருக்கிற பணத்தோடு எதையாவது

★ தஸ்பீஹ் - ஜபமாலையைப் போன்றது.

வித்துபட்டு எடுத்துக்கிட்டு ஹஜ்ஜுக்குப் போயிட்டு வாயேன் தோழி... நீ அதிருஷ்டக்காரி... ஒரே மகன் ஒன் உலகக் கடமையெல்லாம் முடிஞ்சிருச்சு. நான்தான் மூணையும் பொண்ணா பெத்து வைச்சுக்கிட்டு அதுகளே கரையேத்தனும், பிள்ளைப் பேறு பாக்கனும்... உலகப் பொறுப்புகளை புறக்கணிச்சுட்டு ஹஜ்ஜுக்குப் போறது உசிதமில்லேன்னு நெனச்சு மருகிக்கிட்டிருக்கேன் - என்றேன்.

அப்போதுகூட,

“என்ன தோழி... ஒரேயடியா பெரிசா சொல்லிட்ட. எனக்கு இப்ப இருக்குற வசதிக்கு, ஹஜ்ஜுங்கற இறுதிக் கடமை கட்டாயம்தான்... ஆனா... நீதான் அப்பப்ப பாக்குறியே...” என்று ஜீவனில்லாத சிரிப்பொன்றை உதிர்த்து வைத்தாளே..!

எண்ணக் குவியலுக்குள் லயித்து மூழ்கிக் கிடந்த ஸல்மாலை “என்னம்மா...? ஹாஜரா பெரியம்மா ஹஜ்ஜுக்குப் போகப் போவதாகச் சொன்னது நிஜம் தாம்மா... நீ வேணா போய் கேட்டுப் பாரேன்...” என்று மறுபடி சொன்ன காத்தூனின் குரல் அவளை உலுக்கி, உசுப்பி விட்டது.

“ஆறு மாசத்துக்கு முன்னாலே அப்படிச் சொன்ன ஹாஜராவா ஹஜ்ஜுக்குப் போறாளாம்? அப்படியும் இருக்குமோ?” என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டே,

“நீ சொல்றதும் சரிதான் காத்தூனு... நா மக்ரிபு தொழுதிட்டு பெரியம்மா வூட்டுக்குப் போயிட்டு வாறேன் வர நேரமாயிட்டா அத்தாவுக்கு சாப்பாடு வச்சரு...” என்று அந்த விஷயத்துக்கு அப்போது முத்தாய்ப்பு வைத்தாள்.

“யாரு தோழியா... வாவா, நாங்கூட நினைச்சேன், நீ இன்னிக்கு நாளைக்கி வருவேன்னு...”

வழக்கத்துக்கு மாறாக, தஸ்பீஹ் மணியும் கையுமாக தொழுகை பாயில் உட்கார்ந்திருந்த ஹாஜராவிடம் வந்த ஸல்மா, “நா கேள்விப்பட்ட விசயம் நெஜந்தானா தோழி...? பெரிய தலத்துக்குப் போக மனுப் போட்டதுக்கு, ஒம் பேரு பட்டியல்லே வந்திருச்சாமே” என்று ஆர்வத்தோடு கேட்டாள்.

“ஆமாந் தோழி” என்ற ஹாஜராவை, ஸல்மா வியப்புடன் பார்த்தவாறு இருந்தாள்.

ஹாஜராவின் கைகள் தஸ்பீஹ் மணியை உருட்டினாலும் மன ஆரங்குக்குள், சம்பாஷணையொன்றுக்கான ஒத்திகை நடந்து கொண்டிருந்தது.

“ஆறு மாசத்துக்கு முந்தி நீ என்னைப் பார்த்துப்போ சொன்னே.. உனக்கு ஹஜ்ஜுக் கடமையாற்ற வசதியிருந்தும் பெண்களைக் கரையேத்தனுமேங்கிற பொறுப்பினாலே போகலைன்னு! எனக்கும் அல்லாஹ் சகல வசதிகளையும் தந்ததோடு உலகக் கடமையும் முடிஞ்சு மாதிரித்தான். தலை நிமிர்ந்த மகனிருந்தும், இறுதிக் கடமையை நிறைவேற்றத் தயங்கிக்கிட்டு குடும்பம், வூடு வாசல், நிலம் நீச்சு மாடு கன்றுன்னு சதா உழன்றுக் கிட்டேயிருக்கிறதா அவ்வப்போது நீ எடுத்தெடுத்து சொல்வாய்! ‘நானில்லாட்டா, இந்த குடும்ப வண்டி ஓடாது’ என்று எனக்குள்ளே பதியன் போட்டிருந்த தப்பான எண்ணம் உன் போசணை எதையும் ஒப்புக்கொள்ள லிடவில்லை. கண்ணையும் கருத்தையும் இறுக மூடிக்கிட்டேன். ஆனா, நீ வந்துட்டுப்போன நாலைஞ்சு நாளுலே ‘அது அப்படியில்லையடி பைத்தியக்காரி ஹாஜரான்னு அல்லாஹ் புரியவச்சிட்டான்...” எனும் ரீதியில் ஹாஜராவின் எண்ண ஒட்டமிருந்தது. ஸல்மாவோ ஹாஜராவைப் பார்த்தவள், “ஐவேளை தொழுகையின் போது கூட கடனுக்குத் தொழுகிறவ போல அவசரம் அவசரமாக ‘பர்னை மட்டும் முடித்து விட்டு சதா குடும்ப வேலையிலே கவனத்தைச் செலுத்துபவள் நான்.

அவனெதிரே உட்கார்ந்திருக்கும் போது கூட மனம் லயித்து தஸ்பீஹ் எண்ணும் அளவு ஹாஜரா மாற்றிப்போயிருக்கிறது ஆச்சரியம் தான். அஸ்ஹம்துலில்லாஹ்!” என்று நினைத்ததோடு,

“நீ ரொம்ப வெள்ளை மனசுக்காரி தோழி அதுதான் உனக்கு ஹஜ்ஜு செய்பதக் கூடிய பாக்கியம் கிடைச்சிருக்கு” என்று பாசத்தோடு குறுக்கிடவும் ஹாஜரா தன் எண்ண ஒட்டத்தை வெளியே சொல்லத் தேவையில்லை என்று அழுத்திவிட்டு ஒரு புன்னகையை இளங்கீற்றாக நெளிய விட்டாள். ஆனால், அவளின் மனப்பரியோ நாலுகால் பாய்ச்சலில் ஒடியது.

“ரெண்டு மூன்று நாளாக, ரொம்ப முடியாமல், மயக்கமா படுக்கையில் போட்டிருந்துச்சு... மூத்த பேரன் ஹாஷிம் அன்னிக்கு சாயங்காலமா கிரிக்கெட் விளையாடப் போனவன் கீழே விழுந்து அடிபட்டு வந்தான்... அம்மாக்காரி, ஏதாச்சும் சுளுக்கா இருக்கலாம்னு அயடெக்ஸை தடவி விட்டா கொஞ்ச நேரத்திலே கால் வீங்கிடுச்சு... மனசு கேக்காமெ, தத்தித் தடுமாறி எழுந்திருச்சு மருமக தடுத்தும் கேளாம பக்கத்துத் தெருவிலேயிருந்த ஹப்பில்லா டாக்டர்ட்டு கூட்டிக்கிட்டுப் போனேன். டாக்டர், எக்ஸ்ரே எடுத்துப் பார்க்கணும்னு எழுதித் தந்து கொஞ்சம் மாத்திரைகளும் எழுதித்தந்தார். வீட்டுக்குள் நுழைஞ்சா ஆபீஸ்லேர்ந்து லேட்டாக வந்த மகன் மருமகளோட சப்தம் போட்டு வாக்குவாதம் பண்ணிக்கிட்டிருந்ததாலே வராண்டாவிலேயே வுக்கார்ந்துட்டேன்.

“எங்கம்மாவுக்கு ஒடம்பு முடியாத நேரத்திலே கூட ஒம் பிள்ளையை டாக்டர்கிட்ட கூட்டிப் போகணுமா... நீ என்ன செஞ்சுக்கிட்டிருக்கே? நாளைக்கு டிரான்ஸ்பராகிட்டா என்ன செய்வே? இல்லே எங்கம்மாவே மெளத்தாப் போயிட்டாங்க... அப்ப என்ன செய்வியாம்...? உடம்பும் வயசும் வளர்ந்த அளவுக்கு ஒனக்கு ஐட்டுப் பொறுப்பு வரலியே...”

“ஊரு உலகத்துலேயெல்லாம் வயசாச்சன்னா மருமகளே நம்பி குடும்பத்தை ஒப்படைச்சுட்டு, ஒதுனோம், தொழுதோம், போற

இடத்துக்கு நன்மையெத் தேடுனோம்னு ஒதுங்க மாட்டாங்களா... இப்படியா? தான் தான் எல்லாமே தன்னை விட்டா ஒன்னுமேயில்லைன்னு அத்தனையிலும் வந்து நின்னுக்கிட்டு 'குருவி தான் கோபுரத்தையே தாங்குதுன்னு நினைச்சாப் போலயிருக்குது உங்கம்மா கதை... நானா அவுகளை நம்பிக்கிட்டிருக்கேன்..."

இதற்குமேல் கேட்கத் திராணியற்றவளாகக் காதைப் பொத்திக் கொண்டேன். பிடிவாதமாக திறக்க மறுத்திருந்த அறிவுக் கண்ணை மருமக திறந்துவுட்டுட்டா! ஒடு நினைக்கிறது நத்தைக்குத் தான் காவல் கவசம்னு... ஆனா நத்தையே அந்த ஒட்டை ஒரு பாரம்... அநாவசியம்னு நினைக்க ஆரம்பிச்சிருக்கன்னா... அப்புறம் என்ன தான் இருக்குது இந்த உறவு முறைகளுக்குள்? அவ சொல்ற மாதிரி பொறுப்பைக் கொடுத்தாத்தானே பொறுப்பு வளரும். இந்த சிறு உண்மையெக் கூட உணராததாலே தானே இப்படிப்பட்ட பேச்சை கேட்க வேண்டியதாப் போச்சு. அளவுக்கு மிஞ்சிய பாசமாகப் பட்டது. இந்தத் தாய்ப்பறவையெ அப்படியெல்லாம் நெனக்க விடலே."

இறைதியானத்தில் ஹாஜரா இருக்கிறதாக எண்ணிய ஸல்மா, "தோழி... ஹஜ்ஜுக்குப் போறதுக்கு முன்னாலே உன்னை வந்து மறுபடி பாக்குறேன்" என்று சொல்லியவாறு வீட்டுக்குப் புறப்பட ஆயத்தமாகவும் நனவுலகத்துக்கு வந்தாள் ஹாஜரா... 'ஸல்மாவுக்கு இது விவரம் எதையும் சொல்ல வேண்டாம். பாவம், மனம் நொந்து போவாள், என்று தான் சொல்ல எண்ணிய எல்லாவற்றையும் மறைத்துக் கொண்டு ஒரு முறுவலோடு ஸல்மாவைப் பார்த்தாள். ஸலாம் சொல்லியபடி விடை பெற்று நடந்தாள் ஸல்மா.

-“முஸ்லிம் முரசு” 1990

● ஜே. எம். சாலி

குர்பானி

சாரா மாலைத் தொழுகையை முடித்துவிட்டு கையேந்தி 'துவா' இறைஞ்சினாள்.

இப்படிக் கையேந்தும்போது இரும்பான இதயம்கூட பஞ்சபோல் ஆகிவிடுகிறது. சாராவின் நெஞ்சம் என்றைக்குமே பஞ்சதான்! இதை உணர்ந்துதான் அவளை மடக்கி விடுவது என்ற தீர்மானத்தோடு போனவாரம் கதீஜா வந்தாளோ?

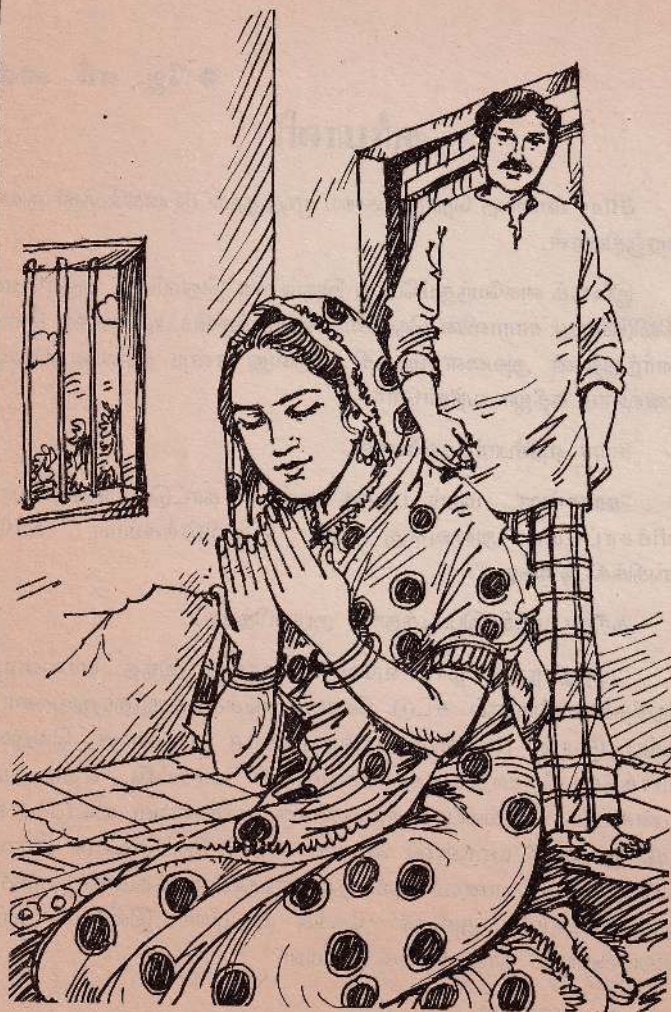
சாரா எதிர்பார்க்கவில்லை.

"சாராம்மா... மதம் புடிக்க அந்தக் காட்டு யானையோட அளிச்சாட்டியம் அளவுக்கு மீறிப் போயிடுச்சுமமா... ஊரே நடுங்கிக்கிட்டிருக்கு..."!

கதீஜா மாமி இப்படித்தான் ஆரம்பித்தாள்.

"முந்தாநாள் தர்காவுலே உக்காந்து இந்த யானையும் சிநேகிதக்காரங்களும் சீட்டு வெளையாடிக்கிட்டிருந்தானுங்களாம். மஃரிபு நேரம். பாத்தியா ஒதுறுதுக்காக உதுமான் லெப்பை வெளக்கேத்தி ஊதுவத்தி கொளுத்தி வச்சிட்டு, எதம்பதமா இவன்கிட்டே சொல்லிப் பாத்துருக்காரு. தர்காவை விட்டுபோகச் சொல்றதுக்கு நீ யாருன்னு வெறப்பு சரப்பா கேட்டுப்புட்டு கையை ஒங்கி அடிச்சுபட்டானாம் பாவி... தர்காவுலே அடக்கமாகி இருக்கிற அவுலியாவினாலே அவனை கேக்க முடியுமா? இல்லே அந்த அல்லாவினாலே தான் கேக்க முடியுமா?"

முடியாதுதான்.

“நேத்து இருட்டுற நேரம். இலுப்பைத் தோப்பு படித்துறைக்கு தண்ணி எடுக்கப் போயிருக்கா லாடக்கார லத்தீபு மகள். கொடத்தை இடுப்புலே வச்சிக்கிட்டு குளிஞ்ச தலை நிமிராம போய்க்கிட்டிருந்த அந்தக் கனியாப் பொண்ணை மடக்கியிருக்கான் இவன். கையைப் புச்சி இளுக்காத குறையாம்! அந்த பொண்ணு ஓட்டுக்கு வந்து தேம்பித் தேம்பி அளுதா... இப்புடியே போய்க்கிட்டிருந்தா இந்த ஊரு என்னா ஆவுறது? இவனை யாராச்சும் கண்டிக்க முடியுமா? இல்லே தண்டிக்க முடியுமா?”

இரண்டும் முடியவில்லை!

“சாராம்மா, அந்த மதம் புச்ச யானையைப் பெத்த இந்த வயிறு பத்தி யெரியுதும்மா...” என்று பதறிப் பரிதவித்து, கண்ணீரைப் பிழிந்தாள் கதீஜா.

காதர்பாட்சாவின் கதை யாருக்குத் தெரியாது? ‘காட்டுயானை’ என்று பெயர் சூட்டியிருக்கிறார்கள் ஊர்க்காரர்கள். கண்டிப்பு, கட்டுப்பாடு, கல்வியறிவு இல்லாமல் செல்லமாக வளர்க்கப்பட்டவன், முள்மரம் போல் நிற்கிறான். நல்லவர் யாரும் நெருங்க முடிவதில்லை. அவனை குருவாக்கிக் கொண்டு எந்த நேரமும் சூழ்ந்து கொண்டிருக்க ஒரு பட்டாளம் இருக்கிறது.

‘யானை வருது டோய்...’ என்றவாறு அவனைப் பார்த்து ஒட்டம் எடுப்பவர்களும், ‘வஸ்தாது வர்றாரு’ என்றவாறு ஒதுங்கிக் கொள்பவர்களும், இந்த நிமிஷம்வரை எல்லா தெருவிலும் இருக்கிறார்கள்.

எல்லாமே சாரவுக்குத் தெரியும் முறை மச்சான் அல்லவா? கதீஜா மாமி அவள் தந்தையுடன் பிறந்தவள். சொந்த மச்சானைப் பற்றி துயரம் முட்டமுட்ட கதீஜா வருணிப்பது சாராவையும் வாட்டி வதைக்கத்தான் செய்கிறது என்றாலும், அவள் செய்வதற்கு என்ன இருக்கிறது?

கதீஜா மாமியைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது மகனைப்பற்றிய கவலையில் உலர்ந்த திராட்சை போல் வாடி

வதங்கியிருக்கிறாள். அவளைத் தேற்ற வேண்டியது தன் கடமை என்பதை உணர்கிறாள் சாரா. அந்த மனோதத்துவம் அவளுக்குத் தெரியும். ஆசிரியை அல்லவா? அழகின் உருவம், அடக்கத்தின் வடிவம் என்று பெயரெடுத்திருக்கிறாள் சாரா. பட்டாரி ஆசிரியையான அவள் ஊருக்கே வழிகாட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள். அந்தப் புகழையும் பெருமையையும் நினைத்து கதீஜா மாமி பூரித்துக் கொண்டிருப்பவள் தான்.

சாராம்மா... ஒரு வாத்தியமரம்மாவா உன்னை நெனைச்சி நல்ல யோசனை கேக்கத்தான் வந்திருக்கிறேன் இப்ப...! வழி சொல்லுவியாம்மா?" படப்படவுடன் கதீஜா கேட்டாள்.

"என்ன வேணுமோ கேளுங்க சாமி... ஒங்களுக்கு இல்லாத உரிமையா?" என்றாள் சாரா.

"ஆமாம்மா... எனக்கு உரிமை இருக்கு... ஏன்னு கேப்பியா, கேக்கமாட்டே... என் அண்ணனோட பொண்ணாச்சே...!"

"கதீஜா என்ன கேட்க நினைக்கிறாள்?" சாராவினால் மனக்கணக்குப் போட முடியவில்லை.

"சாராம்மா, கையை ஒங்காமெ, பெரம்பை எடுக்காமெ புள்ளைங்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் குடுக்கறே, இல்லியா?" என்றவாறு சாராவை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் கதீஜா.

"மாமி, நீங்க என்ன சொல்றீங்க?"

"புரியலே...? மதம் புடிச்ச யானையை அடக்கக்கூடிய அங்குசம் உன் கையிலே இருக்கு சாரா..."

சாரா திடுக்கிட்டாள்.

"சூதாடி, குடிகாரன். வஸ்தாது, வம்பன், இப்புச்ச... இப்புடி நூறு பட்டம் வாங்கியிருக்கிற காதர்பாட்சாவை, உன்னோட மச்சானை, கட்டிக்கிட்டு அவனை நீதான் மனிசனாக்கனும்!"

சாரா தலை சாய்ந்து போனாள்.

“இப்படி ஒரு கற்பனையா? பேராசையா?”

கதீஜா கஷ்டப்பட்டு சாராவை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். சங்கடமாக இருந்தாலும் சொல்ல வந்ததைச் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை.

“சாராம்மா, இது என்னோட வேண்டுதல் மாத்திரம் இல்லே... இப்ப உன்கிட்டே கெஞ்சிக் கேக்கறதுக்கு அவனோட தூண்டுதலும் காரணம்...”

“தூண்டுதலா?”

“ஆமாம்மா... ‘உன்னையத் திருத்தறதுக்கு ஒரு நல்ல பொண்ணா பாத்து கல்யாணம் கட்டி வக்கிறேன்’னு காதர் பாட்சாகிட்டே சொன்னேன். அப்ப அவன் சொன்னான். ‘சாராவை எனக்குக் கட்டி வைப்பிபா... ஒன்னாலே முடியுமா? முடியுமா, சொல்லு!’ அப்படின்னான். அப்பத்தான் எனக்கு மனசிலே ஒண்ணு பட்டுச்சி... நீ அவனை ஏத்துக்கிட்டா அவனைத் திருத்திட முடியும்.”

அதிர்ச்சியிலிருந்து மீளாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள் சாரா.

“சாரா... இது ஒரு ‘குர்பானி’யாட்டம். நம்மகிட்டே இருக்கற எந்தப் பொருளையும், அவசியமானா நம்பளையே கூட அல்லாவுக்கு அர்ப்பணிக்கிறதுதானே ‘குர்பானி.’ அல்லாவுடைய பாதையிலே, ஒரு கெட்டவனைத் திருத்தி நல்லவனா மாத்தறதுக்காக தியாகம் செய்யிறது ‘குர்பானி’ மாதிரிதான்...”

- கதீஜா பேசிக்கொண்டிருந்தாள். பேச முடியாமல் வாயடைத்துப் போய் விட்டாள் சாரா.

“சாரா, நல்லா யோசிக்கப் பாரும்மா! உன்னோட நெலைமை எனக்குத் தெரியும். நல்லவங்க, பெரியவங்க தியாகம் செய்யிறதில்லையா, அதுமாதிரி நம்ம குடும்பத்தைக் காப்பாத்த நீ இப்படி ஒரு தியாகத்தை...”

கதீஜா அழுது விட்டாள்.

வெகுநேரம் வசமிழந்து உட்கார்ந்திருந்தாள் சாரா.

நஞ்சை அழுதாக்கும் சோதனையல்லவா?

சாராவின் நெஞ்சம் அந்த நேரம் அழுதது. அதற்குக் காரணம் இருந்தது. இன்னொருவனைக் கைப்பிடிக்க அவள் வகுத்திருந்த திட்டம்...?

பப்பாளிச் செடிபோல் ஒல்லியாகவும் உயரமாகவும் ஒரு முறைக்கு இரண்டு முறை பார்க்கவும், பேசவும் தூண்டும் அடக்கமான வசீகரிப்படுன், ஊரே மெச்சும்படி உள்ளூர்ப் பள்ளிக்கூடத்தில் வேலை பார்க்கிற சாரா, அதே தகுதிகளுடன் ஆண்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் பணிபுரியும் சலீமை மணந்து கொள்ளப் போகிறாள் என்பது பலருக்கும் எட்டிய சங்கதி. அநேகமாக முடிவான விஷயம். ஒரு இழை பிசகாமல் சாராவும், சலீமும் கண்ணியமாக, கௌரவாகப் பேசவும், பழகவும் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. நட்பு முறையில் ஏற்பட்ட சந்திப்புகள் திருமணம் நடைபெறும் அளவுக்கு அவர்களை அருகில் கொண்டுவந்து விட்டன.

இருவரும் மணநாளை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பது கதீஜாவுக்குத் தெரியாததல்ல. அறிந்திருந்தும் அதைத் தகர்த்து, தரைமட்டமாக்கி விடும் எரிகுண்டை வீசிவிட்டுப் போயிருக்கிறாள்.

ஒன்றின் முடிவு மற்றொன்றின் துவக்கமா?

சாரா தொழுகைப் பாயில் அமர்ந்தபடி தஸ்பீஹ்மணியை உருட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

சில நாட்களாகத் தொழுகைக்குப் பிறகு நீண்ட நேரம் 'துவா' இறைஞ்சி விட்டு, மணியை உருட்டுவது பழக்கமாகி இருக்கிறது. விடுமுறை ஒரு காரணம். இதயத்தைப் பஞ்சாக்கிக் கொள்ளும் முயற்சி இன்னொரு காரணம்.

பிரளய கதியில் இப்பொழுது ஊரைக் கலக்கிக்கொண்டிருக்கும் செய்தி சாராவுக்கு நேரத்திற்கு நேரம் எட்டியபடி இருக்கிறது.

'சாரா டீச்சர் காட்டு யானையைக் கட்டிக்க சம்மதிச்சிட்டது.

‘இது எட்டாவது அதிசயம்.’

‘குரங்கு கையிலே பூமாலையை யாராச்சும் ஒப்படைப்பார்களா?’

“அல்லாவுக்கே இது அடுக்காது... படிச்ச பொண்ணு அந்தத் தற்குறிப் பயலையா கட்டிக்கணும்?”

வெளியே பிரளயம்! உள்ளே தஸ்பீஹ் மணியை உருட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள் சாரா, சலனமில்லாமல், சஞ்சலப்படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? சலீமை அவள் இரண்டு நாட்களுக்கு முன் சந்தித்தபோது

அல்லாவுடைய நாட்டம் வேறு விதமாக இருக்குங்க!” என்று ஆரம்பித்தாள்.

“எந்த விஷயத்திலே...?” என்றான் அவன்.

“நம்ம சொந்த விஷயம்!”

சலீம் விளக்கம் கேட்டான். அவள் விவரித்துச் சொன்னாள்.

“மாமி சொன்ன ஒரு சொல்லுதான், என்னை மந்திரக் கயிறு மாதிரி கட்டிப் போட்டுட்டதுங்க.”... என்றாள் கலக்கத்துடன். அவனுக்கும் மெல்லிய கண்ணீர்ப்படலம்தான். பேச முடியவில்லை.

“ஆமாங்க... இதை, ஒரு ‘குர்பானியா நெனைச்சி, என்னை நாளை தியாகம் பண்ண முடிவு பண்ணிட்டேன். இதுக்கு உங்க சம்மதம் முக்கியம்... உங்க மனசு கஷ்டப்படுமேங்கிற கவலைதான் எனக்கு..” சாரா நெகிழ்ந்திருந்தாலும் நிதானத்துடன்தான் சொன்னாள்.

சலீம் நிமிர்ந்தான்.

“அந்த தியாகத்திலே எனக்கும் பங்கு இருக்கட்டும்... உங்களைப் போலவே எனக்கும் மனப்பக்குவம் இருக்குங்க, சாரா... அல்லா போதுமானவன்!” என்றான் அவன்.

மறுநாளே விடுமுறை நாட்களைக் கழிக்க சலீம் சொந்த ஊருக்குப் புறப்பட்டுப் போனான்.

சாரா ஓதி முடித்து தஸ்பீஹ் மணியை ஆணியில் மாட்ட எழுந்தபோது காலடியோசை கேட்டது. திரும்பினாள்.

காதர்பாட்சா!

கட்டம் போட்ட கைலியும், ஜிப்பாவும், மீசையும் அடர்ந்த தலைமுடியுமாக...

அர்த்தம் காணமுடியாத சிரிப்புடன்...

எதிர்பாராத நிலையில் அவன் வந்து நின்றதால் ஏற்பட்ட நடுக்கம் அடங்க இருண்டு நிமிஷம் ஆயிற்று.

“வாங்க... மச்சான்!” என்றான் அடக்கமாக.

“வேற யாரும் இல்லே?” என்று வினவியபடி சாராவைக் கவனித்தான்.

“இல்லே... உக்காருங்க!”

“சாரா, உன்னைய பாக்கணும் போல இருந்திச்சி... அதனாலே...” அவன் இழுத்தான். இரண்டு எட்டில் உள்ளே வந்தவனை அமரச் சொன்னாள் அடுத்து என்ன பேசுவது என்ன செய்வது என்று புரியவில்லை. மணந்து கொள்ளப் போகிற மாப்பிள்ளை அல்லவா?

“சாரா, எனக்கு ரொம்ப ரொம்ப சந்தோசம்!” என்றான் காதர்பாட்சா.

“எதுக்காகவாம்...?”

“என்னைக் கட்டிக்க நீ சம்மதிச்சதுனாலே. அந்த சந்தோசத்தை என்னோட கூட்டாளிங்க அத்தினி பேரும் கொண்டாடினானுவ, தெரியுமில்லே...!”

- அவன் சிரித்தான்.

“மச்சான், இருங்க... டீ கொண்டார்றேன்...!”

சாரா நகர முயன்றாள்.

“சாரா, அதுக்கு முன்னாடி...”

“என்ன வேணும்?”

“சாரா, மனைசத் திறந்து சொல்லு... என்னையக் கட்டிக்க நெஜமாவே உனக்கு இஷ்டந்தானே?”

இந்தக் கேள்வியை அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“அல்லா நாடுறபடி எல்லாம் நடக்கும்... இப்ப எதுக்கு சந்தேகம்?”

“முதல்லே அம்மா சேதி சொன்னப்ப என்னாலே நம்ப முடியலே. உன்னைய அடையணுங்கிற ஆசையும், அது முடியாதுங்கிற வெறியும் இருந்திச்சு. நீ என்னையத் திரும்பியே பாக்க மாட்டேன்னு எப்பவோ தீர்மானிச்சிருந்தேன்...”

“இப்ப எதுக்கு அதையெல்லாம் கிளர்நீங்க?” என்றாள் சாரா.

“சாரா, உன்னோட சம்மதம் கெடைச்சதும் எனக்கு சந்தோசத்திலே தலைகால் புரியலே. அம்மாவைத் துருவித் துருவிக் கேட்டப்ப என்ன சொல்லிச் தெரியுமா? சாரா உன்னைக் கட்டிக்கச் சம்மதிச்சதுக்கு நான் போட்ட ஒரு கட்டு தாண்டா காரணம். அதாண்டா, ‘குர்பானி’யா நெனைச்சி இதுக்கு சம்மதிச்சிருக்குடா சாரான்னு சொன்னாங்க...”

- காதர்பாட்சா அவளைக் கவனிக்க, சாராவும் அவனைப் பார்த்தாள்.

“சாரா, ‘குர்பானி’ன்னு அம்மா சொன்ன வார்த்தை என்னைக் குத்திவிட்டது. மதராஸாவுலே நான் ஒதிக்கிட்டிருந்தப்ப ஹஸரத் ‘குர்பானி’யைப் பத்தி சொன்னதை மட்டும் நான் இன்னும் மறக்கலே தம்மோட ஒரே மகன் இஸ்மாயிலை அல்லாவுக்காக ‘குர்பானி’ குடுக்க - பலியிட, இபராகிம் நபி முன்வந்தாங்க இல்லியா...?”

“ம்... சொல்லுங்க!” என்றாள் சாரா.

“சொல்ல முடியலே சாரா... உன்னைய ‘குர்பானி’ குடுக்க நீ முடிவு செஞ்சது...” அவன் தழுதழுத்தான்.

“அது ஒண்ணும் தப்பு இல்லையே!”

“எது சரி, எது தப்புங்கிறதை இவ்வளவு காலத்துக்குப் பெறகு உன் மூலமா அல்லா புரிய வச்சிட்டான், சாரா. இதுநாள் வரைக்கும் மதம் புடிச்ச யானையா திரிஞ்ச என்னை அங்குசம் எடுக்காம, ஆயுதம் இல்லாம, ‘குர்பானி’ங்கற தத்துவத்தாலேயே அடக்கி ஒடுக்கிட்டே. அதனாலே என்னோட கெட்டதுகளை ஒட்டுமொத்தமா ‘குர்பானி’ குடுத்துட்டேன் சாரா!”

அவளால் நம்ப முடியவில்லை.

“சாரா, எனக்காக அல்லாகிட்டே இன்னும் துவா★ கேளு. இனிமே நான் ஒனக்கு மச்சான் இல்லே. அண்ணன்.

காதர்பாட்சா முடிக்குமுன் சாராவின் கரங்கள் உயர்ந்தன. எந்திய கைகளை அல்லா வெறுமனே திருப்பியனுப்புவதில்லையே!

- இதயம் பேசுகிறது

(‘சாயல்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பிலும்
இடம் பெற்றது - 1993).

● ‘ஷேக்கோ’

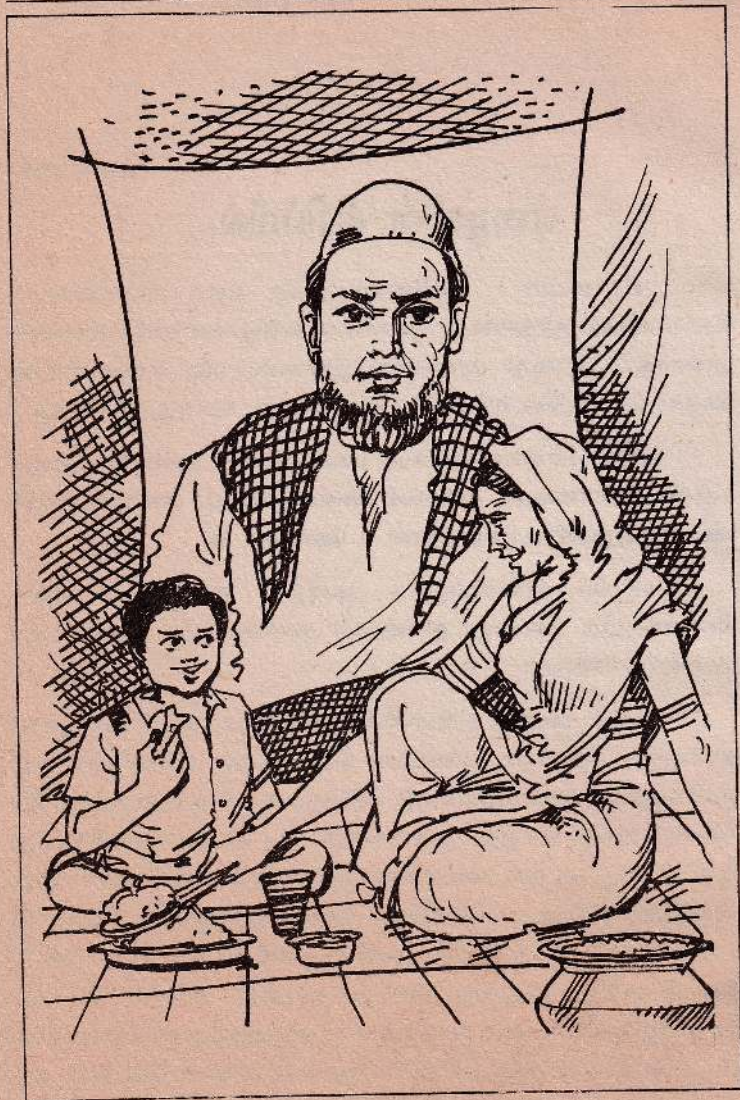
ஏழையின் சிரிப்பில்...

“என்னம்மா... தெனோம் இந்த பழய கஞ்சியையும், தொவயலையும் தந்துக்கிட்டே இருக்கிற! கறிஆணம் காச்சி எத்தனை நாளாச்சு...? ரெண்டு மாசமாச்சு! இன்னக்யாவது கறிகாச்சாமெ, வெறும் தொவயலெ வக்கிறியேமா! போம்மா... எனக்கு வேணாம்.”

பத்துப் பன்னிரண்டு வயது மகன் மன்கூர், முன்னால் இருந்த கஞ்சிக் கும்மாவையும், துவையல் கிண்ணத்தையும், கையால் தள்ளி விட்டபடி ஒதுங்கி உட்கார்ந்தான் - கோபத்துடன்!

கஞ்சிப் பானையருகே அமர்ந்து, உணவு பரிமாறிக் கொண்டிருந்த அவனது தாய்க்காரி சக்கீனாபீவி, பதறியவளாக மகனைப் பார்த்தாள்.

“என்னடாப்பா நீ! உள்ளதெத்தான குடுக்க முடியும். கறிஆணம் காச்சுறதா இருந்தா சும்மாவா கெடக்குது? காக்கிலோ கறி வாங்கணும்ணாலும் பன்னண்டு, பதிமூனு ரூவா ஆகுது. அம்புட்டுக் காசுக்கு எங்கே போறது? அன்னக்கினாடும், வெறகு கொண்டாந்து போட்டு ஏழு, எட்டுக் கெடச்சிது. அதெ வெச்சுத்தானேப்பா நாள் முச்சுடும் ஒப்பேத்த வேண்டியதா இருக்குது. அதிலெ வேறெ, நீ பள்ளிக்கூடத்துக்குண்டு, அடிக்கடி சிலேட்டு, நோட்டுண்டு கேட்டுவாறெ. அதுக்கு வேறெ தரணும். எங்கே போறது எல்லாத்துக்கும்? சும்மா கஞ்சியெக் குடி. அடுத்தடுத்த வாரம், ஏதாச்சும் கூடக் குறைய வெறகு கொண்டாந்து போட்டு காசு கெடச்சா, கறி வாங்கிக் காச்சி சோறு ஆக்குறேன். எடுத்துக்குடி!!”

மகனின் வேண்டுகோளுக்கு ஏற்ப விவரம் கூறி, சமாதானம் செய்து, கஞ்சியைக் குடிக்க வேண்டினாள் தாய் சக்கீனா.

“போம்மா நீ ஒண்ணு! எப்பவும் இப்படித்தேனே, சொல்றே!” என்று மகன் மன்கூர் மறுதலித்தான்.

“இல்லெ இல்லெ... இந்தத்தடவெ, எப்படியும் வாங்கிக் காச்சித் தாறேன். கஞ்சியைக் குடி பள்ளிக்கொடத்துக்கு நேரமாகுது. மணி அடிச்சிட்டாக குடிச்சுட்டு ஸொக்குண்டு ஓடு. வாத்தியாரு அடிக்கப் போறாக!” என்று மகனுக்கு வாக்குக் கொடுத்தாள் சக்கீனா.

“காச்சித்தாலே... அப்பறம் பள்ளிக் கொடத்துக்குப் போகவே மாட்டேன், ஆமா சொல்லிப் புட்டேன்!” - மன்கூர், ஒரு எச்சரிக்கைக் குரலை எழுப்பிவிட்டு தள்ளி விட்ட கஞ்சிக் கும்மாவையும், துவையல் கிண்ணத்தையும் இழுத்து வைத்துக்கொண்டு குடிக்கத் தொடங்கினான்.

தாய் சக்கீனா, மகனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சக்கீனாவின் கணவன் கலைமான், கூலி தூக்கும் தொழிலாளியாக, லாரி ஒன்றில் வேலை பார்த்து வந்தான். நாள் ஒன்றுக்கு 10-12 கிடைக்கும் அதை வைத்து, அவள், மனைவி, மகன் மூவரும் வாழ்க்கைப் பாட்டை நடத்தி வந்தார்கள்.

ஒருநாள், பெரியதொரு லோடோடு லாரி புறப்பட்டு வெளியூர் ஒன்றுக்குச் சென்றது. அதில் கலைமானும் அவனோடு கூட இரண்டு பேர்களும் கூலியாட்களாக லோடு இறக்கச் சென்றார்கள்.

லாரி வேகமாகச் சென்று, பாலம் ஒன்றைக் கடந்தபோது, எதிரில் வந்த பஸ் ஒன்றோடு மோதி பாலத்தில் உருண்டது!

மீதி இருந்தது, சில சரக்குகளும், லாரியின் உடைப்பட்ட பகுதிகளும்தான்! ஆட்கள் அனைவரும் அந்த இடத்திலேயே இறந்து விட்டார்கள் என்று செய்தி வந்தது!

சக்கீனாபீவி கத்தினாள், கதறினாள், முட்டினாள் மோதினாள்! என்ன பயன்! ஐயோ என்று மக்கள் அனுதாபப்பட்டார்கள். அவ்வளவுதான்.

பிறகு, மகன் மன்குரைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை, சக்கீனா ஏற்றதோடு, இத்தா முடிந்து சில மாதங்களிலேயே, விறகுக்குப் போனாள். விறகு வெட்டி வந்து விற்பது, பல குடும்பங்களுக்கு ஆதரவாக இருப்பது போலவே, அவளுக்கும் ஆதரவாக இருந்து வந்தது. நல்லது, பொல்லது என்று வாய்க்கு ருசியாகச் சாப்பிட முடியாவிட்டாலும், பசி இல்லாமல் பெரும்பாலும் தாயும் மகனும் சாப்பிட்டு வந்தார்கள். மன்கூர் மூன்றாம் வகுப்பு படித்து வந்தான்.

அந்த நிலைமையில்தான், கறி ஆணம் காய்ச்சச் சொல்லி அடம் பிடித்தான் அவன். அவளும் ஆதரமாக சமாதானம் செய்து வைத்தாள்.

“டேய் கக்கா!! இந்தக் கெடாயெப்பாரு” என்று சந்தைக்குத் தன்னோடு கூட்டி வந்திருந்த, பண்ணைக்காரன் கக்கனிட கூறினார், ‘பெரிய வீட்டுக்கார’ பாச்சா ராவுத்தர்.

கெடாயின் இடுப்பில் கைபோட்டுத் தூக்கிப் பார்த்துவிட்டு, “பத்துப் பன்னண்டு கிலோ இருக்கும்ய்யா” - என்றான் கக்கன்.

“இந்தா.... இதெப்பாரு” - என்றபடி மற்றொரு கெடாயைக் காட்டினார் ராவுத்தர்.

அதையும் முன்பு போலவே பிடித்துப் பார்த்துவிட்டு, “இதுவும் அதே மாதிரி பத்துக்குக் குறையாதுய்யா” - என்றான் பண்ணையாள்.

“அப்ப அது ரெண்டையும் வெலப்பெப்பேகடா” என்று பாச்சா ராவுத்தர் உத்தரவு தர, கக்கன் கெடாய்க்காரர்களிடம் விலை பேசத் தொடங்கி, மேல் துண்டை கைகளுக்குள் போட்டு, “சயிக்கினை” மொழியில் பேரம் நடத்தினான்.

முடிவில் விலை பேசி முடித்துப் பணத்தைக் கொடுத்து விட்டு, இரண்டு கெடாய்களையும் கக்கன் ஒட்டிவர, வீடு புறப்பட்டார் ராவுத்தர்.

வீட்டில் விட்டு, நல்ல ஆகாரங்கள் கொடுத்து வளர்த்தார் அவைகளைத் தின்று கொழுத்து வளர்ந்த அக்கடாய்கள், இரண்டு வாரங்களில் நல்லதொரு தியாகத்துக்குத் தயாராகி நின்றன!

“அஜரத்து! பெருந தொழுகை முடிஞ்சதும், பெரிய வூட்டுக்கார பாச்சா மொதலாளி, குர்பானிக்கிடா அறுக்க, ஒடனே வரச் சொன்னாக” என்றான், பாச்சா ராவுத்தரின் பணியாள் ஒருவன்.

“நல்லது, வர்றேன் சொல்லு” என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டு, பெருநாள் தொழுகை தொழ வைப்பதற்காக, அவசரமாக பள்ளிக்குப் புறப்பட்டார் மௌலவி ஹஜ்ரத்.

தொழுகை முடிந்ததும், முஅத்தினும், ஹஜ்த்தும், பாச்சா ராவுத்தர் வீடு சென்று கடாய்களை அறுத்துவிட்டு, பிற வீடுகளுக்கும் குர்பானிக் கடாய்கள் அறுக்கப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள்.

குர்பானி செய்யப்பட்ட கடாய்கள் ஒழுங்குப்படுத்தப்பட்டன. மூன்று பிரிவுகளாகச் செய்யப்பட்டு, ஒரு பிரிவைத் தமது உபயோகத்திற்காக ஒதுக்கிக் கொண்டு, மீதி இரு பிரிவுகளையும் துண்டுபோடிக் கொண்டு குறிப்பிட்ட அளவுப்படி பொட்டலங்களாகக் கட்ட ஏற்பாடு செய்தார் பாச்சா ராவுத்தர் - சட்டமுறைப்படி.

ஆண்டுதோறும் ஹஜ் பெருநாளில், தமக்கும், தமது மனைவிக்குமாக, இரு கடாய்களை அறுத்து குர்பானி செய்வது, அவர் வழக்கமாக இருந்து வந்தது. அந்த வழக்கப்படிதான் அப்போதும் செய்தார்.

“யாரும்மா வீட்லே!” குரல் கொடுத்தான் ஒருவன்.

“யாருப்பாது...?” கேட்டபடியே கதவைத் திறந்தாள் சக்கீனா பீவி.

“இந்தாங்க... பெரிய வீட்டு பாச்சா மொதலாளி, குர்பானிக் கறி குடுத்துவுட்டாக!” - விவரம் கூறி கறிப்பொட்டலத்தை அவளிடம் கொடுத்தாள், பாச்சா ராவத்தரின் பணியாள்.

வியப்பும், மகிழ்வும் பொங்க, பொட்டலத்தை வாங்கிக் கொண்ட சக்கீனா..., “அவரு நல்லா இருக்கணும்...! நீண்ட ஆயிசோட கெடக்கணும்!” என்று நெஞ்சாற வாழ்த்தினாள்!

மூன்று பிரிவுகளில், இரண்டு பிரிவுகளைப் பொட்டலங்களாகப் போட்டு, ஏழைகளுக்கும், உறவினர்களுக்கும் அனுப்பிக் கொண்டிருந்த ராவத்தர், அடுத்த தெரு ஏழைக் குடும்பங்களுக்கும் அனுப்பி வைத்தார்.

அதன்படி, சக்கீனாவுக்கும் கிடைத்திருந்தது.

பழய கயிலியையும், சட்டையையும் தப்பிப் போட்டுக் கொண்டு, பிற பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து பள்ளி சென்று தொழுது விட்டு, அப்படியே விளையாடித் திரிந்து விட்டு, மதியம் உணவுக்காக வீடு வந்தான் மன்கூர்.

தாயார், கறிஆணம் காய்ச்சி, சோறாக்கி போட்டு வைத்தாள் மகனுக்கு. அவளுக்கு, மகனின் ஆசை பூர்த்தியானது பற்றி திருப்தி உண்டானது.

கறிஆணத்தின் கமகம மணத்தைப் பார்த்து விட்டு, “ஏதுமாகறி?” என்று வியப்புற்று, ஆனந்தச் சிரிப்பில் மூழ்கினான் மன்கூர்! அவள் விவரம் சொன்னாள்! இருவரும் மகிழ்ந்தார்கள்!

அந்த ஏழைகளின் சிரிப்பில் இறைவனது கட்டளைகள் நிறைவேற்றப்படுவதால் உண்டாகும் பலாபலன் தெளிவாகத் தெரிந்தது!

● மேலப்பாளையம் ரகுல்கான் அருகில் ஒரு ஹஜ்

ஆதம்பாவா வீட்டுக்குள் சூழ்நிலை மிகவும் மோசமாக இருந்தது.

அவர் மனைவி - மகள் ஆகியோரின் அழுகுரல்கள் வீட்டுக்குள்ளிருந்து மங்கிய சுதியில் கேட்டன.

“என்ன செய்யிறது ஹாஜரா... நம்ம தக்தீர் அம்புட்டுத்தான். எனக்கு மட்டும் எம்மவளுக்கு எல்லாம், நல்லவிதமா செய்யனுன்னு ஆசை இல்லியா என்ன? அந்த அல்லாநாயன் நாடல்லியே... வாய்க்கெட்டி வயித்தக்கெட்டி கொஞ்சங் கொஞ்சமா சேத்து வச்சிருந்த பணத்தை ராவோடு ராவா கள்ளனுவ வந்து அடிச்சிக்கிட்டுப் போயிட்டானுவ... வர்ற 29-ந் தேதி கல்யாணத்த வேற வச்சிட்டோம்... இந்த நிலமையில் எனக்கு என்ன செய்யிறதுன்னே ஓடல்ல ஹாஜரா...”

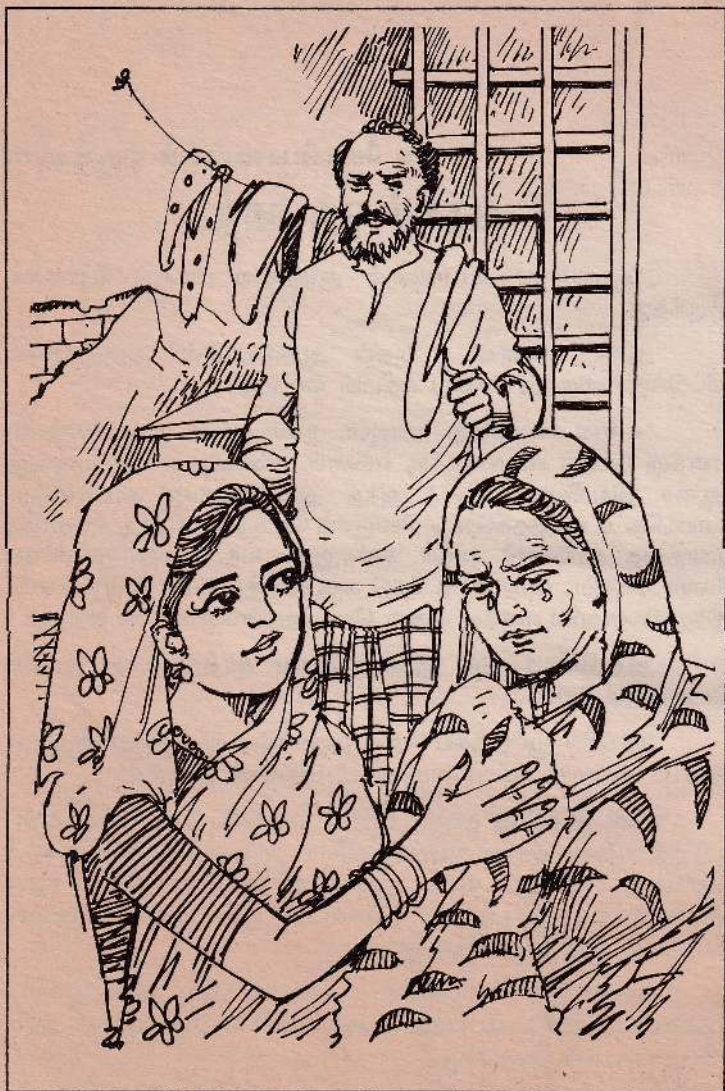
ஆதம்பாவா தன் இயலாமையை சுரத்தில்லாத குரலில் வெளிப்படுத்தினார்.

“மாப்பிள வூட்டுக்கிப் போயிருந்தீங்களே நம்மளுக்கு ஆதரவா அலங்க ஏதாவது சொன்னாங்களா?” மனைவி ஹாஜரா.

“வெட்டு ஒண்ணு துண்டு ரண்டா சொல்லிப் போட்டாங்க. ‘களவு குடுத்தீங்களோ கிளவு குடுத்தீங்களோ அதெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியாது. 25ந் தேதி பரிசம். அதுக்கு முன்னாலே 15 ஆயிரம் ரூவா ரொக்கம் கைக்கு வரணும். இல்லாட்டா ஒங்க புள்ள கழுத்துல கருசமணி ஏறாது அப்பிடின்னு..’

“கல்யாணச் செலவுக்குக்கூட கையில் ஒத்த சல்லி இல்லாத நெலமையில் கொண்டு வந்து நம்மள வச்சிட்டானே அல்லா... இப்ப நம்ம என்னங்க செய்யிறது?”

“அதான் எனக்கும் புரியல்ல ஹாஜரா...”

“பெரியவளாகி பத்து வருஷத்துக்குப் பெகவாவது நம்மபுள்ளைக்கு ஒரு நல்ல வழி பொறந்துச்சேன்னு எவ்ளோ சந்தோஷப்பட்டேன்...

அதாலயும் இப்ப மண்ணு வழுந்துடும்போல இருக்கே. என்னங்க... எப்பிடியும் எம்புள்ள கல்யாணம் நடந்தாவணும் இல்லாட்டா... இல்லாட்டா என்னை உசிரோட பார்க்க முடியாது...”

“உம்மா”

அம்மாவாக இருந்து குழந்தைபோல் அழும் ஹாஜராவைத் தேற்ற குமரியாக இருந்தாலும் குழந்தையாகவே இருந்த ஆரிபா ஓடி வந்தாள்.

“உம்மா.... அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீங்கம்மா. என்னாலதான் ஒங்களுக்கு இம்புட்டுக் கஷ்டம்? நான்.... நான்...மௌத்தாயிட்டா?★

“ஆரிபா... ம்மா... அப்படியெல்லாம் பேசாதாம்மா...” என்றவாறு அருகில் நெருங்கி வந்தார் ஆதம்பாவா.

“ம்மா... இம்புட்டுப் பெரிசா வளத்து மௌவத்துக்குப் பலி குடுக்கவாம்மா உன்னைப் பெத்தோம்? கவலைப்படாதம்மா... மரம் வச்ச நாயன் தண்ணி ஊத்தாமலா போவான். கட்டாயம் நம்மளுக்கு ஒரு நல்ல வழி காட்டுவான்...”

“என்னங்க... வாசல்ல யாரோ நிக்கறாப்புல தெரியுது - செருப்பு சத்தம் கேக்குது...” என்றாள் அழுத விழிகளைத் துடைத்தபடியே ஹாஜரா.

“யாரு...” என்று ஈனஸ்வரத்தில் முனகியவாறு கூர்ந்து கவனித்தார் ஆதம்பாவா.

இத்தனை நேரமாக திண்ணையில் நின்றிருந்த யாரோ வாசலை விட்டு இறங்கிப் போகும் செருப்புச் சத்தம் கேட்டது.

அவசர அவசரமாகச் சென்று கதவைத் திறந்து பார்த்தார் ஆதம்பாவா.

எவரும் காணப்படவில்லை.

★ மௌத்து - இறப்பு

அன்றிரவு முழுவதும் அப்துல் சத்தாருக்குத் தூக்கமில்லை!

அடுத்த வீட்டுப் பெண் ஆரிபாவின் கல்யாணத்தில் ஏற்பட்டுள்ள தடங்கல் அவரை வெகுவாகப் பாதித்தது.

பாவம் ஆரிபா ரொம்ப நல்ல பெண். அவருக்கு இப்படி ஒரு நிலைமையா?

நம்மிடம் கொஞ்சம் அதிகப்படி பணமிருந்தால் கொடுத்து உதவலாம். ஆனால் பல கஷ்டங்களுக்கிடையிலும் சேர்த்த பெருந்தொகை அந்த முக்கிய கடமைக்காக வல்லவா ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது?

எல்லாம் வல்ல அல்லாஹ் ஏன் இப்படி படைப்புகளிடையே பாரபட்சமாக நடந்துகொள்கிறான்? ஒருவனை 'வளமை'யாகவும் இன்னொருவனை 'வறுமை'யாகவும் ஏன் படைக்கவேண்டும்?

ஏழு கல்யாணம் நடத்தும் பணத்தை ஒரு கல்யாணத்தில் ஆய்ந்தபரமாக செலவிடவும் வைக்கிறான். ஏழு குழந்தைகளைக் கொடுத்து விட்டு ஒரு கல்யாணமும் முடியாமலும் வைக்கிறான்.

ஈமானுள்ள அடியானுக்கு ஹஜ் செய்ய வசதியைக் கொடுப்பதில்லை. வசதியுள்ளவனுக்கு ஹஜ் செய்ய ஈமானைக் கொடுப்பதில்லை.

இன்னும் என்ன வென்ன வெல்லாமோ சிந்தித்தபடி புரண்டுபுரண்டு படுத்தார் அப்துல் சத்தார்.

“ஆதம்பாவா போலீசில் புகார் கொடுத்திருக்கிறாரே; அப்புறம் என்ன... உலகப்புகழ் பெற்றது தமிழ்நாடு போலீஸ். மாப்பிள்ளை வீட்டார் வைத்திருக்கும் கெடுவுக்குள் கொள்ளைபோன பணத்தை கண்டுபிடித்துக் கொடுத்துவிட மாட்டார்களா?

“கிழிச்சாங்க. இந்தக் காலத்துல யார நம்ப முடியுது?”

பாவம் ஆதம்பாவா.

நிலமை ரொம்பவும் பரிதாபமாகத்தான் இருக்கிறது

அவருக்காக இல்லாவிட்டாலும் அந்தப் பெண்ணுக்காகவாவது... அவளும் என் மகளப் போலத்தான்."

நாலு விதமாகவும் நன்றாக சிந்தித்துப் பார்த்த அப்துல் சத்தார் பஜ்ரு பாங்கு சொல்வதற்கு சற்று முன்புதான் கண்ணயர்ந்தார்.

தொங்கிப்போன முகத்தோடு வந்து நின்றார் ஆதம்பாவா.

போன காரியம் என்ன என்று கேட்பதுபோல் அவர் முன் வந்து நின்றாள். ஹாஜரா. கேட்கவும் செய்தாள்.

"தம்பி பணம் குடுத்தானா...?"

"குடுத்தான் - பணமில்லை, நெறைய ரணம்..."

"என்ன சொல்றீங்க...?"

"நீ சொன்னியேன்னு ஒந்தம்பி வூட்டுக்குப் போயி கேவலப்பட்டது தான் மிச்சம். கேக்கறவங்களுக்கெல்லாம் வாரிவழங்க நான் ஒன்னும் சீதக்காதியில்ல. என்னிடம் கடன் வாங்கறவங்களுக்கும் ஒரு ஸ்டேட்டஸ் இருக்கணும், ஏழைப் பொண்ணுங்களுக்கு இலவச கல்யாணம் பண்ணிவக்கிற சில சங்கங்கள் இருக்கு. அங்க போங்க... அப்பென்னுட்டான்.."

'கூடிப்பிறந்த தம்பியே வசதியோடு இருந்தும் இப்படி கையை விரித்துவிட்டானே பாவி. சும்மா கையை விரித்திருந்தாலும் பரவாயில்லை. திமிர்பேச்சு வேறு பேசியிருக்கிறான். இவனிடம் கடன் வாங்க ஸ்டேட்டஸ் வேணுமாம். ஏழுட்டு வருஷத்துக்கு முன் இவனுடைய ஸ்டேட்டஸ் எப்படி இருந்தது என்பதை பணம் மறக்கடித்து விட்டது போலும். கஷ்டப்பட்டு படிக்கவச்சதையெல்லாம் மறந்துட்டான் நன்றிகெட்டப் பய.

வீடு தேடிப் போன மனிதரை இப்படி அவமானப்படுத்தி விட்டானே' என்று ஒருபுறம் ஆத்திரமும் மறுபுறம் அழுகையும் பொங்கியது ஹாஜராவுக்கு.

'யா அல்லாஹ்.. மேல மேல எங்கள் சோதிக்காத ரப்பே..'

முந்தானை முனையால் வாயை பொத்திக்கொண்டு விம்மினாள் அவள்.

மாப்பிள்ளை வீட்டு சார்பில் யாரோ ஒருவர் வந்து நிலவரம் அறிந்து போனார். தவணை முடிய இன்னும் இரண்டு நாட்கள் தான் இருக்கின்றன என்பதை அந்த நபர் நினைவுபடுத்திவிட்டும் போனார்.

‘சரி விடு ஹாஜரா. உள்ளபடி நடக்கும். நம்மால் முடிஞ்ச அளவு முயற்சி பண்ணியாச்சி. அதுக்கு மேல அல்லா இருக்கான்.’ என்றவாறு பள்ளிவாசலுக்குப் போவதற்காக ஸ்டாண்டில் மாட்டியிருந்த தொப்பியை எடுத்தார் ஆதம்பாவா.

அப்போது வாசல் கதவு தட்டப்பட்டது..

“ஆதம்சாப் நான் சத்தார் வந்திருக்கேன்”

ஹாஜரா பரக்கப்பரக்க கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு நகர்ந்தாள். ஆதம்பாவா போய் கதவைத் திறந்தார்.

‘வாங்க... வாங்க ஹாஜிசாப்’

‘இன்னும் ஹஜ்ஜுக்குப் போகல்லியே. அதுக்குள்ள ஹாஜிங்கறீங்க”

‘அதான் எல்லாம் தயாராகிட்டீங்களே... அல்லா கிருபையில்.. என்னிக்குப் புறப்படறீங்க...?’

ஆதம்பாவாவை அர்த்த புஷ்டியோடு ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு அப்துல் சத்தார் சொன்னார்..

‘அல்லா நாடுனா அடுத்த வருஷமே.’

‘என்ன சொல்றீங்க...?’

‘நான் இந்த வருஷம் ஹஜ்ஜுக்குப் போகலேங்கறேன்’

‘ஏன் சாப்?’

‘ஒரு தகப்பனா இருந்து நான் செய்து முடிக்கவேண்டிய கடமை ஒன்று பாக்கி இருக்கு’

‘அப்பிடி என்ன கடமை? அதான் போன வருஷமே ஒங்க கடைக்குட்டி மகளையும் கட்டிக்குடுத்தாச்சே..’

‘அவளுக்கு அக்கா ஒருத்தி கல்யாணமாகாம இன்னும் இருக்காளே’

‘எங்க?’

‘இங்கதான்’ என்று அடுக்களையைச் சுட்டிக் காட்டினார் அப்துல் சத்தார்.

‘சாப்...’

‘ஆமா ஆரிபாவத்தான் சொல்லுறேன். அவளும் என் மகமாதிரிதான். நேத்து ஹஜ்ஜுக்குப் பயணம் சொல்லி விட்டுப் போகலாம்ன்னு உங்க ஹட்டுக்கு வந்தேன். அப்போ ஆரிபா கல்யாண விஷயமா நீங்க பேசிக்கிட்டிருந்ததைபெல்லாம் வெளியில நின்று கேட்டேன்’

‘சத்தார் சாப்...’

‘அநாகரீகமா அடுத்தவங்க சமாச்சாரத்தை இப்பிடி ஒட்டுக் கேட்டுட்டாங்களேங்கறீங்களா? என்னை மன்னிச்சிடுங்க. அப்படி நான் ஒட்டுக் கேட்டதால்தான்’ நின்று போக இருந்த ஒரு நல்ல காரியத்தை அது நின்று போகாம தொடர்ந்து நடத்த முடிவு செஞ்சேன்..’

‘...’

‘ஆமா ஆதம் சாப், பக்கத்து வட்டுல ஒரு பருவப் பெண்ணை ஏக்கப் பெருமூச்சு விட வச்சிட்டு பணத்தைச் செலவழிச்சி ஹஜ்ஜுக்குப் போறதுல எனக்கு உடன்பாடில்ல. அல்லாதான் நாடுனா ஹஜ் செய்தா கெடைக்கிற பாக்கியத்த ஒரு ஏழைக் குமரு கரைபேற நான் செய்யிற உதவி மூலமா எனக்குத் தருவான்’

‘சாப்... ஹஜ்ஜுங்கிறது பெரிய பாக்கியம். அது எல்லாருக்கும் கெடைக்கிறதில்ல..’

ஒரு ஏழைக் குமரு கரையேத்துறதும் அப்பிடித்தான். அந்த பாக்கியமும் எல்லாருக்கும் கெடைச்சிடாது’

சத்தார் சாப். தயவுசெய்து எங்களைப் பாவாளிகளாக்கிடாதீங்க..’

‘ஒருத்தரோட உதவி செய்யும் மனப்பான்மையைக் கெடுக்கறது தான் பாவம். என்கிட்ட கைநீட்டிப் பணம் வாங்க ஒங்களுக்கு ஒரு

மாதிரி இருந்தா சொல்லுங்க. பணத்த நானே மாப்பிளவூட்டுக் காரங்ககிட்ட நீங்க குடுத்ததா சொல்லிச் சேத்துடறேன்.

‘அதுக்கில்ல சாப்...’

‘இப்ப நான் என்ன இனாமாவா ஒங்களுக்குப் பணம் கொடுக்கறேங்கறேன். போலீஸ் இன்வெஸ்டிகேஷன்ல ஒங்க பணம் கெடைச்சிட்டா திரும்பத் தந்துடப் போறீங்க...’ - எப்படிச் சொன்னால் ஆளை வளைக்க முடியுமோ அப்படி சொன்னார் அப்துல் சத்தார்.

வேறு வழியில்லை. ஒப்புக்கொண்டே ஆகவேண்டிய நிலைக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டார் அப்துல் சத்தார்.

குறிப்பிட்ட தேதியில் ஆரீபா கல்யாணம் சிறப்பாக முடிந்தது.

ஹஜ் செய்த திருப்தி எப்படி இருக்குமோ; தான் இதுநாள் வரை கண்டறியாத - தன் பெண் மக்களின் கல்யாணங்களின் போதுகூட காணாத ஒரு திருப்தி நெஞ்சை நிறைத்ததை அப்துல் சத்தாரால் உணரமுடிந்தது.

காசு இருந்தால் மட்டும் உறவு என்று ஒட்டிக்கொண்டும் காசு இல்லாவிட்டால் ‘உறவா’ என்று வெட்டிக்கொண்டும் போகும் சொந்தங்களே செய்யாத பேருதவியை - பக்கத்து வீட்டு மனிதரான சத்தார் தாம் செய்ய இருந்த ஹஜ்ஜையும் ரத்து செய்துவிட்டுச் செய்தது, ஆதம் - ஹாஜரா தம்பதியினருக்கு இன்னமும் நம்பமுடியாத அதிசயமாகவே இருக்கிறது!

- ‘மணிவிளக்கு’.

● டி.கே.எம். காதர்

தலைப்பெருநாள்

“என்ன, ஜமீலா இந்த ஹஜ்ஜுப் பெருநாளைக்காவது உன் மாப்பிள்ளை வருவாரா...?”

அடுத்த வீட்டு ஆயிஷா இப்படி கேட்டாள். “நிச்சயம் வருவாங்க. அப்படித்தான் எண்ணுகிறேன்...” ஜமீலா அதற்குப் பதில் சொன்னாள்.

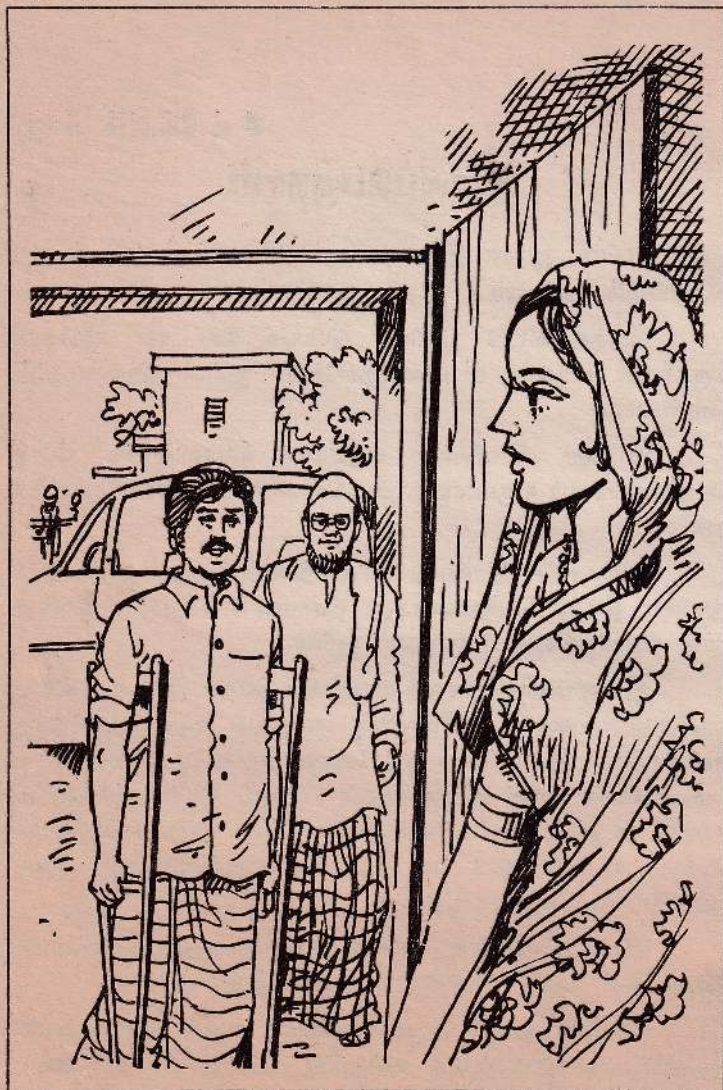
ஆயிஷா விடவில்லை. மறுபடியும் வினவினாள். “போன பெருநாளைக்கும் வருவாந்னுதான்... சொன்னே... ஆனால், வரலியே... ஏன்?”

என்ன பதில் சொல்வது என்று சங்கடப்பட்டாலும், “என்னவோ, ஆயிஷா இந்தப் பெருநாளைக்கு, நிச்சயமாக வந்துடுவாங்கன்னு, நான் நினைக்கிறேன்...” என்றாள் ஜமீலா.

ஆயிஷாவும், ஜமீலாவும் நிகழ்த்திய அந்தச் சிறிய உரையாடல் முடிந்தது. ஆனால்... ஜமீலாவின் மனத்தில் சலனம். ஏதேதோ எண்ணங்கள். இனமறியாத ஒரு சோர்வு. அப்படியே துவண்டுபோய், ஒருமுலையில் வந்து உட்கார்ந்தாள். “இந்தப் பெருநாளைக்காவது அவர் வருவாரா...? இன்னும் நான் தலைப்பெருநாள் கொண்டாடவில்லையே. எனது ஆசை நிறைவேறுமா?” அவள் மனத்தில் எண்ணக் குமிழிகள்.

பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டாள். கடந்தகால கல்யாண நிகழ்ச்சிகள் அவள் மனத்திரையில் மின்னத்துவங்கின.

மன்கூர் நகரின் பெருந்தனக்காரர் கமால் மரைக்காயரின் அருமை மகள் தான் ஜமீலா. அவருக்கு அவள் ஒரே மகள். செல்வச்

செழிப்புடன் வளர்ந்து வந்தாள். ஜமீலா பருவக்கோட்டைத் தாண்டி, பலமாதங்கள் கூட கரையவில்லை. அதற்குள் திருமண ஏற்பாட்டில் இறங்கினார், அவள் தந்தை.

பணக்காரப் பெண்ணை மணந்து கொள்வதற்கு மாப்பிள்ளைகள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு முன்வந்தனர். ஆனால், கமால் மரைக்காயர் சட்டென்று இணக்கம் தெரிவிக்கவில்லை. மணாளர்களின் பட்டியலைப் பார்வையிட்டார். தகுதிகளை அலசி ஆராய்ந்தார். அவரின் ஒரே நோக்கம் மாப்பிள்ளை படித்திருக்க வேண்டும். பணபலமுள்ளவனாகவும் இருக்க வேண்டும். அதே சமயத்தில் வெளிநாட்டிற்குப் போய்வரக்கூடியவனாகவும் அமைந்திருக்க வேண்டும்.

தனது கொள்கையின் அடிப்படையை வைத்துப் பரிசீலனை செய்த போது ஜப்பார் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டான். அவனை அவருக்கு நிரம்பப் பிடித்திருந்தது. அந்த மூன்று தகுதிகளும், அவனிடம் குடிக்கொண்டிருந்தன.

மளமளவென்று காரியத்தில் இறங்கினார் கமால் மரைக்காயர். கொடுக்கல் வாங்கல் பேசி முடிக்கப்பட்டன. ஆடம்பரமாகவும், அதிகச் செலவிலும், ஜமீலா - ஜப்பார் திருமண நிச்சயதார்த்தம் சிறப்பாக நடந்தது. அதன்பிறகு - அதிக மாதங்களைக் கூட அவர் கடத்தவில்லை. கல்யாண ஏற்பாடுகளில் தனது முழுக்கவனத்தையும் செலுத்த முற்பட்டார். கமால் மரைக்காயர் மணமகன் ஜப்பாரும் அவருக்குச் சளைத்தவனல்ல. அவனும் திருமண வேலைகளில் தீவிரமானான்.

இரு வீட்டார்க்கும் ஏராளமானப் பொருட்செலவுகள் ஏற்பட்டன. ஒரு நல்ல நாளில் ஜமீலா - ஜப்பார் கல்யாணம் - கண்டவர்கள் போற்றிட - வந்தவர்கள் வாழ்த்திட மிகவும் விமரிசையாக நடந்தேறியது. மனசூர் நகரில் அந்த மாதிரி ஒரு மணவிழா, அதுவரையில் நடந்ததில்லை என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

பெற்றோர்களுக்கும் - உற்றார் உறவினர்களுக்கும் ஏகப்பட்ட சந்தோஷம்! தம்பதிகள் பெருமகிழ்வில் மூழ்கித் திளைத்தார்கள். வாழ்க்கை ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டு, இருப்பத்தைந்து நாட்கள் நகர்ந்தன.

ஜமீலாவின் அன்புக் கணவன் சிங்கப்பூருக்குப் பயணமாகிவிட்டான். திருமணமாகி ஒரு நாற்பது நாள் வரையில் கூட ஜப்பாரால் தங்கி இன்பம் துய்க்க இயலவில்லை. அவ்வளவு நிர்ப்பந்தம். ஆம்! அவனுக்கு அதற்கு மேல் லீவு கிடையாது.

ஜப்பார் ஒரு பிரபல வாட்ச் கம்பெனியில் பணியாற்றினான். குறிப்பிட்ட தேதிக்குள் அவன் வேலையில் இணைந்துவிடவேண்டும். என்ன செய்வான் ஜப்பார்? புறப்பட்டே விட்டான்.

புறப்படும்போது ஜப்பார் தன் செல்ல மனைவியிடத்தில் சொன்னான் “ஜமீலா...! கவலைப்படாதே - கலங்காதே - எப்படியும் நம் தலைப்பெருநாள் கொண்டாடுவதற்கு வந்துவிடுவேன்.” ஜமீலா, தனது கணவன் சொன்னதை அப்படியே நம்பினாள்.

ஜப்பார் சிங்கை மாநகர் சென்றதும், கடிதம் எழுதினான். பார்சல்கள் அனுப்பினான். பணம் அனுப்பினான். அனைத்தையும் பெற்றுக்கொண்ட அவள் மகிழ்ச்சிப் பெருங்கடலில் அமிழ்ந்தாள். இனிப்பான கடிதங்கள் ஜமீலா எழுதினாள். ஜப்பாரும் சலிப்பில்லாது பதில் எழுதினான். இருவரும் உள்ளங்களால் ஒன்றிப் போனார்கள். பற்று மிகுந்திருந்தார்கள். பாசம் கொண்டிருந்தார்கள்.

நாட்களும் - வாரங்களும் - மாதங்களும், எப்படியோ கடந்து வருடத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தன. விரைவில் அந்தத் தம்பதிகளில் தலைப் பெருநாளாகிய ஹஜ்ஜப் பெருநாள் மலரவிருந்தது. ஜமீலா, தனது கணவனின் வரவை எதிர்பார்த்தாள். அவள் மனத்தில் ஆவல் தரும்பியது. எதிர்பார்ப்பு உயர்ந்து நின்றது.

ஆனால்... ஜப்பார் வரவில்லை. அதற்குப் பதிலாக கடிதம் வந்தது.

“என் அன்பின் உயிரே ஜமீலா...! வருத்தப்படாதே எவ்வளவோ முயன்றேன். வருவதற்கு முடியாமல் போய்விட்டது. காரணம் வேலையின் பளு. என்ன செய்வேன்? இன்ஷா அல்லாஹ். எப்படியும் அடுத்த பெருநாளைக்கு அவசியம் வருகிறேன். அதுவும் நமக்குத் தலைப்பெருநாள்தானே? இங்கே உனது நினைவால் வாடும் ஜப்பார்...”

ஜமீலா, ஒன்றிரண்டு முறை அந்தக் கடிதத்தைப் படித்தாள். அவளின் விழி ஓரங்களில் நீர்த்திவலைகள். நெஞ்சம் நெடிய மூச்சை அவிழ்த்தது. அதை அவள் தந்தை கமால் மரைக்காயர் பார்த்துவிட்டார்.

“என்ன, ஜமீலா... ஏம்மா இப்படி கலங்குறே...?” பதறிப்போய் கேட்டார்.

“இது எனக்குத் தலைப்பெருநாள் இல்லையா, வாப்பா...? இதில் அவங்க கலந்துகொள்ள ஓய்வு கிடைக்கவில்லையாம்” ஜமீலா சங்கடத்துடன் சொன்னாள். “அதுக்காகவா கவலைப்படுறே...? அடுத்த பெருநாளைக்கு அவசியம் வருவார்...” தனது தந்தையின் ஆறுதல் மொழிகள் அவளை அவ்வளவாக நிறைவு படுத்தவில்லை. இருந்தாலும் மனதைத் தேற்றிக்கொண்டாள். வேறு என்ன செய்வது?

காலத்தை யாராலும் கட்டுப்படுத்த முடியுமா? அது பறந்து விட்டது. மறுவருடமும் மறைந்துவிட்டது. அந்தத் தலைப்பெருநாள் ஹஜ்ஜப் பெருநாளுக்கும், ஜப்பார் ஊர் வந்து சேரவில்லை. அதே ஆறுதல் வார்த்தைகளை எழுதி, அவளைச் சமாதானப் படுத்தினான். அதையும் ஜமீலா, பொறுத்துக் கொண்டாள், தாங்கிக் கொண்டாள்.

ஆனால், இப்போது மூன்றாவது வருடம் நெருங்கிவிட்டதே... மனத்திரையில் பளிச்சிட்ட காட்சிகள் மங்கி மறைந்து அழிந்தன. நெடுமூச்சு ஒன்று பிறந்தது.

இந்தப் பெருநாளைக்காவது அவர் வருவாரா...? ஏக்கப் பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது. நெஞ்சம் விம்மித் தாழ்ந்தது. எதிர்பாராமல்

ஜப்பாரின் கடிதம் வந்தது. வழக்கமான பதில்தான் இருக்கும் என்று எண்ணி கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தாள். அவள் முகம் மலர்ந்தது. கண்களில் ஒளி மின்னியது. மீண்டும் ஒருமுறை படித்தாள்.

“அருமை ஜமீலாவுக்கு, இந்தப் பெருநாளைக்கு வருகிறேன். ஏற்கனவே இருபெருநாட்கள் போய்விட்டாலும், இந்தப் பெருநாள் நமக்குத் தலைப்பெருநாள் தானே...? இனி எல்லாப் பெருநாட்களிலும் உன் கூடவே இருப்பேன். இனி உன்னைவிட்டு நான் என்றும் எப்பொழுதும் நகரமாட்டேன்.

ஜமீலாவின் மனம் பூரித்துப் பொங்கிற்று. சந்தோஷம் எல்லை கடந்தது. இந்த வருடம் தலைப்பெருநாள் கொண்டாடவிருக்கும் உற்சாகம் கரைபுரண்டது. ஆனால், இடையிடையே ஓர் எண்ணம் குறுக்கிட்டது. ‘அவர் எப்போதுமே இப்படி கடிதம் எழுதியதில்லையே. எப்போதும் என்னுடன் இருப்பதாக எழுதி இருக்கிறார்களே...! அப்படியென்றால்... இனி சிங்கப்பூருக்குப் போகமாட்டார்களா...’ என்னவோ ஒரு கலக்கம் உருவாகி அவளை அலைக்கழித்தது.

துல்ஹஜ்★ பிறை பிறந்து வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஜமீலாவின் அன்புக் கணவன் ஜப்பார் வந்து சேர்ந்தான். வாசலில் கார்வந்து நின்றதும், ஆவலால் உந்தப்பட்டு, ஜமீலா ஓடோடிவந்து தெருக்கதவோரம் நின்று எட்டிப் பார்த்தாள்.

காரின் கதவைத் திறந்து கொண்டு, முதலில் அவள் தந்தை கமால் மரைக்காயர் இறங்கினார். அடுத்து ஜப்பார் இறங்கினான். ஜமீலா பாசம் ததும்பப் பார்த்தாள். “ஆ...! இதென்ன கோலம்...” அவள் வாய்விட்டு அலறவில்லை. ஆம்! ஜப்பார் விந்தி விந்தி நடந்தான். அவனது கக்கத்தில் தாங்கும் மரக் கட்டைகள். அவற்றைப் பற்றிப்பிடித்துக் கொண்டு மெல்ல - மெல்ல வந்தான்.

★ துல்ஹஜ் - முஸ்லிம் ஆண்டின் கடைசியான மாதம்.

ஜமீலாவை கவலையும் சங்கடமும் சூழ்ந்து கொண்டன. கண்களில் கண்ணீர் சுரந்தது.

‘ஏன் இந்த நிலை...? என்ன நடந்தது? எனக்கு எதுவுமே எழுதாது, மறைத்துவிட்டாரே...!’ இன்முகத்தோடும், புன்சிரிப்போடும் வரவேற்றாள். ஜப்பாரும் தன் மனைவியைப் பார்த்தான் அவன் கண்களிலும் கண்ணீர்.

ஜப்பார் வாய்திறந்து எதுவும் சொல்லவில்லை. அவள் தந்தை கமால் மரைக்காயர், ஜமீலாவிடம் சொன்னார். “ஜமீலா உன் மாப்பிள்ளை தலைப்பெருநாள் கொண்டாட வரவில்லை என்று ஏங்கித் தவித்தாயல்லவா? அங்கே என்ன நடந்தது தெரியுமா? ஒரு கார் விபத்தில் சிக்கி - காலில் பலத்த அடி - காயம். அதனால் அவர் பல மாதங்கள் ஆஸ்பத்திரி பெட்டிலேயே இருக்கும்படி நேர்ந்தது. அதனால்தான் பெருநாள் கொண்டாட வரமுடியவில்லை.

அதையெல்லாம் அவர், உனக்கோ, எனக்கோ தன் வீட்டுக்கோ எழுதவில்லை. ஏன் தெரியுமா? எல்லோரும் கவலைப்படுவோம், என்றுதான் இருந்துவிட்டார். இனி அவர் வெளிநாடு போவதாகவும் எண்ணமில்லை. இந்த அளவுக்கு இறைவன் அவரைக் காப்பாற்றிக் கொடுத்தான். இனி அவர் உன் கூடவே இருப்பார்...”

ஜமீலாவின் கண்கள் பனித்தன. இந்த ஹஜ்ஜுப் பெருநாள் - அதுவும் தலைப் பெருநாள் அவளுக்குக் கிடைத்துவிட்டது. அதில் அவளுக்கு ஒரு நிம்மதி! ஒருமனநிறைவு! அவள் மனம் ஆண்டவனுக்கு நன்றி நவின்றது

—“மணிச்சுடர்”

(1995 - பெருநாள் மலர்)

இலங்கைப் பங்களிப்பு

★ நியதி	- அ.ஸ. அப்துஸ்ஸமது
★ கனாக்கண்டேன் தோழி!	- 'ஜுனைதா ஷெரீஃப்'
(கே.எம்.எம். ஷெரீஃப்)
★ ஒரு ஹஜ் நிறைவேறுகிறது	- எஸ்.எல்.எம். ஹனிஃபா
★ ஹஜ்ஜின் நிறைவு	- நயீமா சித்தீக்
★ அன்று பிறந்த பாலகன்	- எஸ். முத்து மீரான்
★ அன்று பிறந்த பாலகர்கள்	- எம்.எச்.எம். சம்ஸ்
★ அவருக்கு ஹஜ்ஜு
அடுத்த வருசம்	- மானா மக்கீன்

● அ.ஸ. அப்துஸ்ஸமது நியதி

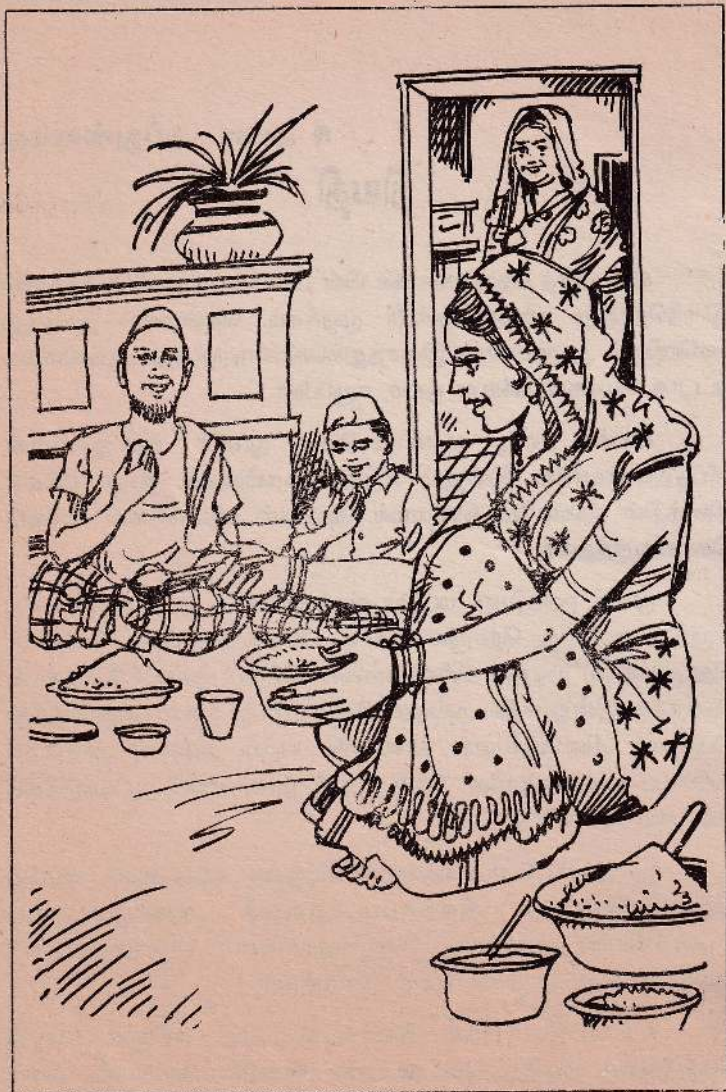
ஸுபஹுத் தொழுகையின் பின் பள்ளிவாசல் ஒலிபெருக்கியில் இருந்தெழுந்த ஈத்தின் தக்பீர் முழக்கம், தென்றலில் தவழ்ந்து ஊரெங்கும் அமுதகானம் இசைத்துக்கொண்டிருந்தது. ஆங்காங்கே பட்டாசு வெடிகள் மங்கள ஒசை எழுப்பின.

காலை ஏழு மணியாகியும் முனீர் ஹாஜியாரின் வீட்டிலுள்ளவர்கள் இன்னும் எழுந்திருக்கவில்லை. இந்த மங்கள தினத்தின் நினைவே இல்லாமல் அவர்கள் படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்தனர்.

முனீர் ஹாஜியார் மட்டும் வழக்கம்போல அதிகாலையிலேயே எழுந்து சுபஹுத் தொழுகைக்காக பள்ளிவாசலுக்குப் போனார். தொழுகையை முடித்து, பள்ளிவாசலை விட்டுப் புறப்பட்டபோதுதான் அவருக்கு இன்று ஈதுல் அல்ஹா தினம் என்பது நினைவுக்கு வந்தது. பெருநாள் தினமென்றால் காலையில் வரும் நினைவு அன்றைய கறியைப் பற்றியதுதானே. நேரே அமீர் நானாவின் ஆட்டிறைச்சிக் கடையை நோக்கி நடந்தார்.

இறைச்சிப் பொட்டலத்தோடு வீட்டுக்கு வந்த அவர், வீட்டுக் கதவு இன்னும் திறக்கப்படாததைக் கண்டு மனம் அதிர்ச்சியடைந்தவராக, “ஜொஹ்ராம்மா, ஜொஹ்ராம்மா” என்று மகளை நோக்கிக் குரல் கொடுத்தார்.

உள்வீட்டுக் கதவு திறக்கப்பட்டதும், மகளும் பேத்தி லெத்தீபாவும் மிகுந்த வெட்கத்துடன் வெளியே வந்தனர். வெளி

அறையில் படுத்திருந்த பேரன் சுபையும் இந்த ஆரவாரத்தில் எழுந்து கண்ணைக் கசக்கிக்கொண்டு முற்றத்துக்கு வந்தான்.

முனீர் ஹாஜியாருக்கு ஜொஹறா ஒரே மகள். அவளுக்கோ இரு விழிகள் போல சுபையும், லதீபாவும், ஆஸ்திக்கொரு ஆணும், அழகுக்கொரு பெண்ணும், ஜொஹறாவின் கணவர் மஷத்தாகி ஐந்து வருடங்களாகின்றன. அன்றிலிருந்து முனீர் ஹாஜியார்தான் அக்குடும்பத்தைத் தாங்கி நடாத்தி வருகிறார்.

அவருக்கு இப்பொழுது உலகிலுள்ள பாசபந்தமெல்லாம் மகளின் குடும்பம் ஒன்றுதான். அதிலும் பேத்தி லதீபாவின் திருமண சுபநாளைப் பார்த்துவிட்டு நிம்மதியாக மூச்சுவிட இன்னும் காலம் வரவில்லையே என்பதே அவர் விசாரமெல்லாம். மனிதன் நினைத்தது எது நடக்கிறது? மனித வாழ்வின் பின்னால் இருக்கும் சக்தியல்லவா எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது! செய்கிறது!!

எண்ணினால் நெஞ்சம் கலங்குகிறது. நேற்றிரவு விவாகமாகி இன்று கணவனோடு மகிழ்ச்சியாக இருக்கவேண்டிய லதீபா... அதோ காலைத் தேனீருக்காகக் கிணற்றடியில் கோப்பை தேய்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளது முகம்தான் எவ்வளவு நிர்மலமாக இருக்கிறது. தனது உள்ளத்தில் கொந்தளிக்கும் பேரலைகளை யெல்லாம் சமன் செய்து ஒரு புன்முறுவலால் அவற்றையெல்லாம் மறைத்துக்கொண்டு திரியும், அவளது சாமர்த்தியம் எவ்வளவு பவ்வியமானது. பெரியபிள்ளையாகி ஐந்து வருடமாகிவிட்ட லதீபா, கொழுகொழுவென்று எப்படி மூக்கும் முழியுமாக வளர்ந்துவிட்டாள்.

ஹாஜியாரின் மனம் நேற்றிரவு நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளிடையே அசைபோடத் தொடங்கியது.

காதர் மாஸ்டர் லத்தீபாவுக்குத் தூரத்து மச்சான் முறை அவர் பேரா தெனிய ஆசிரியர் பயிற்சிக்குக் கலாசாலைக்குப் பயிற்சி பெறப்போகுமுன்னமேயே இவர்களுடைய கல்யாணம் திட்டமானாற்போலத்தான், அவர் லத்தீபாவை மிகவும் விரும்பி இருந்தார்.

இரண்டு வருட ஆசிரிய பயிற்சி முடிந்ததும், விவாகப் பேச்சு இன்னும் மும்முரமாக இருந்தது. “குஞ்சுக்கோழி என்றாலும் குனிந்து தானே அறுக்கவேண்டும்” கல்யாணம் என்று வந்தால் எவ்வளவோ தேவை இருக்கும்ல்லவா? ஜொஹறா உம்மாவும் அதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்து வந்தாள்.

கல்யாணத்திற்கு இன்னும் மூன்று நாட்களே இருந்தன. அதாவது ஹஜ்ஜுப் பெருநாள் இரவே காவினை முடித்துவிடவேண்டும் என்று பெரியோர்கள் நிச்சயித்ததால் மாப்பிள்ளையையும் உடனே கூட்டிவிடலாம் என்ற ஒழுங்கும் இருந்தது. இந்நிலையில் அன்று காலை வந்தது ஒரு பேரிடி...

நீத்தையாற்றில் லத்தீபாவுக்கென்று ஐந்தேக்கர் காணி இருந்தது. இதுவும் ஐயாயிரம் ரூபா காகம், வீடு வளவும் சீதனமாகப் பேசப்பட்டன. 1969 டிசம்பரில் வந்த வெள்ளத்தில் நீத்தைக்குளம் உடைந்து வடபுறமாக இருந்த வாய்க்கால் கட்டும் உடைந்து பூமிக்குள் மணல் வார்த்துவிட்டது. இதனைப் பொருட்டாக எடுத்துக்கொண்ட மாப்பிள்ளை வீட்டார், “உடைந்த வாய்க்கால் கட்டை சரிசெய்து பூமியைத் திருத்தி எடுக்கவே ரூபா இரண்டாயிரம் வேண்டும். ஆதலால் மச்சினனின் பேரில் பாவங்காயிலுள்ள மூன்றேக்கர் பூமியையும் தந்தால்தான் விவாகம் நடக்கும்” என்று செய்தி அனுப்பினார்.

மகனுக்கோ ஜொஹறாவின் எதிர்கால வாழ்வுக்கோ உள்ளது இந்த மூன்றேக்கர் காணிதான். அதனையும் பலிகொள்ள வந்தது இந்தப் புதுவெள்ளம்.

அவர்கள் கேட்பதைக் கொடுத்துவிட்டு பெண் பெற்ற குற்றத்திற்காக ஜொஹறாவும் மகனும் தெருத்தெருவாகப் பிச்சை எடுத்து வாழவும் தயார். ஆனால் அவர்கள் கோரிக்கை நிர்த்தாட்சண்யமானது, மனநீதி அற்றது. அவர்கள் கடைசி நேரத்தில் நடந்துகொண்ட முறை மிகுந்த மனத்தாங்கலைக் கொடுத்தது. பெண் பெற்றதற்காகப் பணியலாம். தவழுமுடியுமா.

அவள் தவழ விரும்பவில்லை.

மகளின் கலியாணத்திற்காகக் குத்தின அரிசி, இடித்த மா, சீவிய பாக்கு எல்லாம் ஜொஹறாவைப் பார்த்துச் சிரித்தன. வெள்ளை அடித்துத் துப்பரவாக்கிய வீடு, பயங்கர பேய்க்குகையாகக் காட்சியளித்தது அவளுக்கு. நஷ்டம் ஒருபுறம், மற்றோர் மாப்பிள்ளையை எப்படித் தேடி எடுப்பது? என்ற மனத்தாங்கல் ஒருபுறம்.

அவள் பேதலித்துவிட்டாள்.

ஜொஹறா இரவு முழுவதும் நித்திரையின்றிப் பாயில் உருண்டு புரண்டாள். அந்த நள்ளிரவு இருளில் யாருக்கும் தெரியாமல் தன் இதயக் குமுறல்களையெல்லாம் கொட்டி அழுதுவடித்தாள். நடுயாமக் கோழியும் இரவின் பயங்கர அமைதியைக் குலைத்துக்கொண்டு கூவிற்று.

முனீர் ஹாஜியாரும் செருமுகிறார், எழும்புகிறார், நடக்கிறார், அல்லாஹ் என்று பிரலாபிக்கிறார். அவர்கூட இன்னுந் தூங்கவில்லை. அவர்தான் என்ன செய்வார்? தேறுதல் சொல்லவேண்டியவராயிற்றே, அவரே நிலை தளம்பினால்...

தூரத்தில் வெடிச் சப்தம்; கூடவே குரவையொலியும் கேட்கிறது. "யானபி... ஸலாம்... அலைக்கும்! யாறஸூல்... ஸலாம்... அலைக்கும். மங்கலமான பைத்தொலி ஜொஹறா உம்மாவினதும், முனீர்

ஹாஜியாரினதும் காதுகளில் நாராசமாகப் பாய்கிறது. ஆமாம், இதே வேளை, இதே வெடி, இதே குரவை, இதே பைத்தொலியுடன் தன் வீட்டுக்கு மணவாளனாக வரவேண்டிய காதர் மாஸ்டர் வேறு யாருக்கோ மணவாளனாக ஊர்வலம் போய்க்கொண்டிருக்கிறார். மாப்பிள்ளை கூட்டிச் செல்லும் ஆரவாரம் தூரத்தில் கேட்கிறது. இந்நிலையில் ஜொஹறா உம்மாவினது கண்களுக்கோ, முனீர் ஹாஜியாரின் கண்களுக்கோ எப்படித் தூக்கம் வரும்? மனம் அமைதி பெறும்?

பெருநாள் ஆரவாரம் ஊரெங்கும் பேரொலியாகக் கேட்டது. ஜொஹறாம்மாவும், மகளும் காலை உணவு தயாரிப்பதில் சிட்டாய்ப் பறந்தனர். ஹஜ்ஜுப் பெருநாள் தொழுகை பள்ளிவாசலில் காலை ஒன்பது மணிக்கே ஆரம்பித்துவிடும். அடுத்த தெரு மத்ரசாவில் பெண்களுக்கான தொழுகை எட்டு மணிக்கே ஆரம்பிக்கும். அதிலும் மத்ரசாவுக்குக் கொஞ்சம் முன்னடியே சென்றால்தான் கிணற்றில் 'வுழு' செய்வதற்கும், முன்சப்பில் தொழுகைக்கு இடம் பிடிப்பதற்கும் வசதியாக இருக்கும்.

யாரோ கிழவிகள் இருவர் மௌலியுடன் ஏழு மணிக்கே மத்ரசாவுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தனர். இவர்களைக் கண்ட லத்தீபா 'உம்மா நான் குளிச்சிட்டு வந்து மத்த வேலைகளைப் பாத்துக்கிறேன்' என்று கூறியபடி கிணற்றடிக்குப் போய்விட்டாள்.

முனீர் ஹாஜியாரும் ஸுபைரும் பெருநாள் உடை அணிந்து பள்ளிவாசலுக்குப் போகும் கோலத்தில் ஆயத்தமாக நின்றனர். அவர்கள் பூசிக்கொண்ட அத்தர் கமகமவென எங்கும் மணத்தது. பார்வையைச் சற்று உயர்த்தி மகனைப் பார்த்தாள் ஜொஹறா. வாப்பா மக்காவிலிருந்து கொண்டுவந்த வர்ணத் தொப்பியையும் அணிந்து

நீட்டுக் காற்சட்டையும், மேற்சட்டையுமாக நின்ற அவனது தோற்றம்... அவன் முகத்தில் அரும்பியிருந்த மெல்லிய மீசைகூட 'பளிச்'செனத் தெரிந்தது... அவன் இந்த ஓர் இரவிலேயே திடீரென வாலிபனாகி விட்டது போலிருந்தது ஜொஹறாவுக்கு. அவன் இன்னும் பத்தாம் வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தாலும் ஊர்வலத்திற்கு ஆயத்தமாக நிற்கும் மணமகனைப்போல அல்லவா நிற்கிறான்! தன் கண் திருஷ்டியே படப்போகிறது என்றெண்ணிய ஜொஹரா, ஒடிப்போய் இருப்புக் கம்பி ஒன்றைக் கொண்டுவந்து மகனின் தலையை மூன்று முறை சுற்றி அடுப்பில் போட்டாள்.

'தம்பி மூத்தாப்பாவையும் கூட்டிக்கிற்று சாப்பிடவா' என்ற லத்தீபாவின் குரல் கேட்டு இருவரும் சமையல் அறைக்குள் சென்றனர். இரண்டு பீங்கான்கள் நிறைய ஆவி பறக்கும்படியாக உப்புமா இருந்தது. கறிவேப்பிலையும் நெய்யும் சேர்ந்த அதன் தாளித மணம் கமகமவென்று மூக்கைத் துளைத்தது. சீனியும் கலந்து ஊதி ஊதி அதனை ருசி பார்த்த மூத்த வாப்பா, தன் முன்னால் நிற்கும் பேத்தியை ஒரு முறை உற்றுப்பார்த்தார்.

குளித்த ஈரம் உலருவதற்காக சீலைத்துண்டு ஒன்றால் சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட அவளது கற்றைக்குழல் நாலாபுறமும் நெளிந்து விளையாடியது. முகத்தில் தேங்கிநின்ற நீர்த்துளிகள் முத்துமுத்தாகத் தெரிந்த அழகு, அன்றலர்ந்த ரோஜாவில் பனித்துளிகள் பரவிப் பிரகாசிப்பது போலிருந்தது. பூவொயில் ஒன்றை அவசரத்தில் அள்ளிக் கட்டியிருந்த இந்தச் சாதாரண தோற்றத்திலேயே அவளிடம் காணப்பட்ட கொள்ளை அழகு... ஹாஜியாரின் மனம் பூரிப்புக்கும், கவலைக்கும் இடையே விம்மியது. அவருக்கு அழுகையே வரும் போலிருந்தது. அதிர்ஷ்டம் கெட்ட பெண்... என்று மனதால் நினைத்துத் தன்னைச் சரிசெய்து கொண்டார்.

‘லத்தீபா இந்த உப்புமாவை இவ்வளவு கெதியாக,★ எவ்வளவு ருசியாகச் செய்திட்டாய்... இந்தக் கையை வாழ்நாளெல்லாம் தன்னுடையதாக்கிக்கொள்ள எந்தப் பயல் அதிர்ஷ்டம் செய்திருக்கிறானோ?’ என்று சிரித்துக்கொண்டு கூறினார் ஹாஜியார்.

வெண்தாமரை முகமாக இருந்த அவள் முகம் செந்தாமரை மலராக மாறியது. மூத்தவாப்பாவின் கிண்டலைப் பொறுக்கமுடியாமல் சினுங்கிக்கொண்டு சமையல் அறையை விட்டு வெளியேறினாள்.

பள்ளிவாசலில் மகிழ்ச்சியும், பக்திப்பிரவாகமும் பொங்கி வழிந்தது. புத்தாடையின் ஜோலிப்பும் புது வாசனையின் கமகமவெனும் மணமும் பள்ளிவாசலையும் பெருநாட்கோலம் பூணச்செய்தது. “அல்லாஹு அக்பர்; அல்லாஹு அக்பர்” என்ற தக்பீர் முழக்கம் பள்ளிவாசலை அதிர்ச் செய்தது. முனீர் ஹாஜியாரும், சுபைரூம் வுழுச்செய்துகொண்டு இந்தச் சனவெள்ளத்தினுள் சங்கமமாயினர். தொழுகையும் ஆரம்பமானது.

இமாம் சூறத்துல்பாத்திஹாவை அழகிய இராகத்தில் ஓதிக்கொண்டிருந்தார். அந்த இனிய உணர்வில் ஹாஜியாரின் உள்ளமும் உடலும் ஒடுங்கி இசை கடரில் ஐக்கியமாயிற்று. இமாம் மற்ற சூறாவுக்கு மாறுகையில் ஹாஜியாரின் மனமும் அவரை அறியாமலே மாறிற்று.

நேற்றிரவு நடைபெற்றிருக்கவேண்டிய பேத்தியின் விவாகம் தடைப்பட்ட நினைவில் அவர் மனம் வெதும்பிக் கனிந்தது. இந்த நெகிழ்ச்சியில் அவர் கண்கள் குளமாயின.

★ கெதியாக - சீக்கிரமாக

இமாம் 'அல்லாஹு அக்பர்' என்று கூறியவாறு (றுகூஉவில்) சிரம்சாய்த்துக் குனிந்தார். அப்பொழுதுதான் உணர்வு வந்தவரான முனீர் ஹாஜியார் தானும் குனிந்து றுகூஉவிற்குப் போனார். அவரது கண்களில் தேங்கி நின்ற நீர்த்துளிகள் அவர் சுஜீது செய்யும் இடத்தில் சொட்டி இரு வைர மணிகளாகச் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்தன. அவற்றின் ஒன்றில் தன் பேத்தியின் முகமும், மற்றொன்றில் ஒரு வாலிபனது தெளிவற்ற முகமும் தெரிவது போலிருந்தது. மனதை மீண்டும் தொழுகையின்பால் திருப்பிக்கொண்டார்.

தொழுகை முடிந்ததும் இமாம் மிம்பரில் ஏறி குத்துபா பிரசங்கம் செய்தார்....

இது புனித ஹஜ்ஜை நிறைவேற்றும் மகத்துவம் பொருந்திய மாதம். இம்மாதத்தில் உங்களிடமுள்ள மாடுகள், ஆடுகளிலிருந்தும் ஏழைகளுக்கு 'உல்ஹியா' கொடுங்கள். இது உங்கள் செல்வம் பெருகவும், வாழ்வில் தூய்மை பிறக்கவும் உதவும். ஆடு மாடுகளை அறுத்து உல்ஹியா கொடுப்பதன் பொருள், "சொத்து கசுக்களின்பால் உங்களுக்குள்ள பற்றை அறுத்துவிடுங்கள்" என்பதாகும். இறைச்சியை ஏழைகளுக்குக் கொடுப்பதாவது, உங்கள் இருதயத்தை ஏழைகளின்பால் திருப்புவதாகும். அற்ப துன்யாவும் அதன் செல்வங்களும் அழிந்துவிடும். மறுமையில் ஒரு நாளில் இவ்வாறே நாம் ஒன்றுகூடுவோம். அதற்கான நற்செயல்களில் நாம் ஈடுபடுவோமாக.

பிரசங்கம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அனைவரும் கற்சிலைகளாக மாறினர். மறுமைக்காக தாம்தாம் செய்த நற்கருமங்களை அவர்கள் மனங்கள் எடைபோட்டன. முனீர் ஹாஜியாரின் மனம் வேறு எதையோ துளாவிக்கொண்டிருந்தது. சொத்து கசுக்களின்பால் நப்குகளை விலக்கிக்கொள்பவர் யார்? இதயங்களை ஏழையின்பால் திருப்புவர்கள் யார்? நீட்டிய கழுத்தை ஏய்த்துவிட்டு, அதே இரவில் மற்றொரு கழுத்தில் தாலி கட்டும் இன்றைய இளைஞர்கள் சொத்து

சுகங்களின்பால் எப்பொழுது நப்ஸை அறுத்துக்கொள்ளப் போகிறார்கள்? ஒரு பெண்ணை வாழ்வுத் துணையாக ஏற்றுக்கொள்வதற்குச் சீதனம் போதாது என்று கூறி அவளைக் கண்ணீரில் மிதக்கவிட்டு விளையாடுபவர்கள், ஏழைகளின்பால் எப்பொழுது இதயத்தைத் திருப்பிக்கொள்ளப் போகிறார்கள். அறிவு நூல்களால் சமுதாய மாற்றங்கள் நடந்து முடிந்துவிட்டன. இனியுள்ளது பிரளய சகாப்தம்தான். ஆமாம் இதயங்கள் அழிந்துவிட்டன. அது இனி யார் பக்கமும் திரும்புவதற்கில்லை. இனி அழியவேண்டியது மனிதன்தான் - முனீர் ஹாஜியாரின் முதிர்ந்த உள்ளம் தத்துவ விசாரத்தில் இறங்கியது.

குத்பா பிரசங்கம் முடிந்து எல்லோரும் எழுந்து ஒருவருடன் ஒருவர் முஸாபா - கைவாகு செய்துகொண்டிருந்தனர். முனீர் ஹாஜியாரும் முஸாபா செய்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவரது கரங்களை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த வேறு இரு கரங்கள் சற்றுத் தயங்கிப் பின்வாங்கின. ஒருவரையொருவர் முகத்தைப் பார்த்ததும் இருவருமே பேயறைந்ததுபோல நின்றனர்.

புத்தாடை மட்டுமல்ல, புதுமணக் கோலம் இன்னும் மெருகு குலையாமல் ஹாஜியாரின் முன் நின்றார் காதர் மாஸ்டர். காதரின் இம்மணக்கோலக் காட்சியின் முன் அன்று காலையில் தன் பேத்தி கட்டி முடிந்த கூந்தலோடும், அள்ளிச் சொருகிய வொயில் பிடவையோடும் நின்ற காட்சி ஹாஜியாரின் மனக்கண் முன் ஒரு கணம் நிலைத்தது. மறுகணம்...

காதரை நெஞ்சோடு நெஞ்சு கட்டியணைத்துக்கொண்டு 'மகனே! நாம் நினைக்கிறதெல்லாம் நடந்துவிடுவதில்லை. நடப்பதெல்லாம் நாம் நினைத்தவையுமல்ல. இதுதான் வாழ்வின் இரகசியம். இதை நீயும் நானும் மட்டும் எப்படி மாற்றிவிட முடியும்.

இறைவனின் நியதிக்கு நாம் பணிந்தவர்கள்தானே' என்று கூறி காதர் மாஸ்டரின் கரங்களைத் தழுவி ஸலாம் சொன்னார்.

அல்லாஹும்ம... ஸல்லிஅலா... செய்யிதினா முஹம்மதின்...

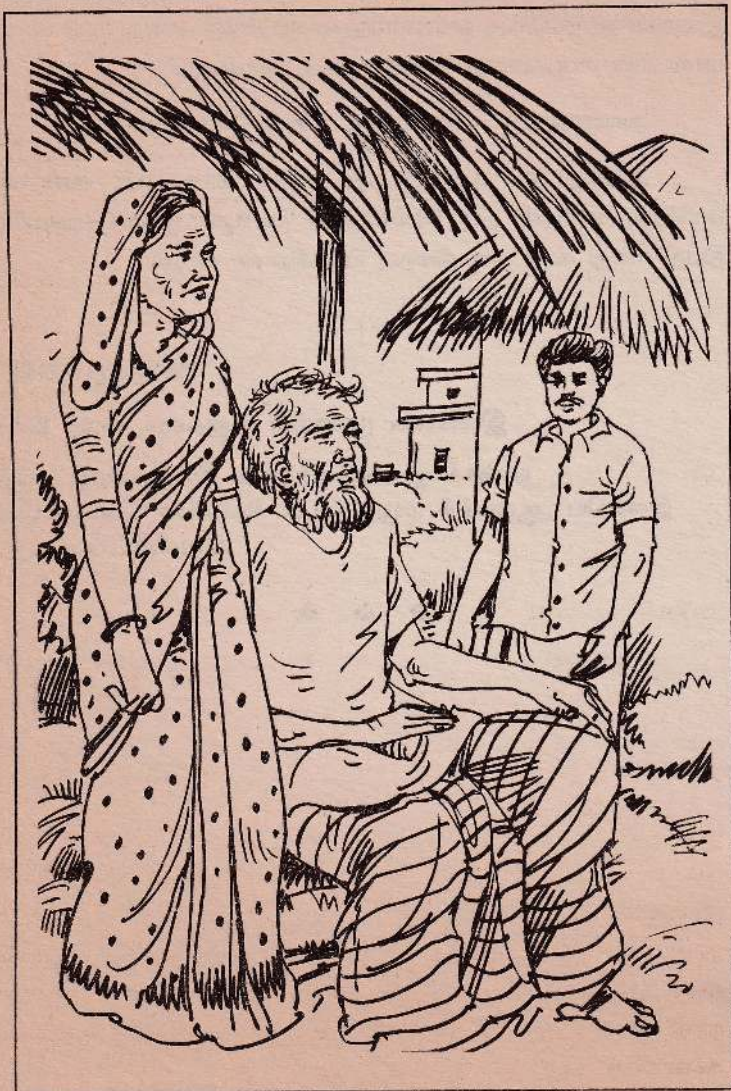
அவரது நா தழுதழுத்தது. காதர் மாஸ்டரின் கண்கள் பனித்தன. மனிதன் தன் செயல்களின் முடிவுகள் அனைத்தையுமே நியதி என்று கூறி மன நிறைவு பெறுகிறான்! பாவம்!

- “பிறைப்பூக்கள்”

இலங்கை முஸ்லிம் சிறுகதை மலர் 1979

நான்காவது அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழ்
இலக்கிய ஆராய்ச்சி மாநாட்டைச் சிறப்பிக்க கொழும்பில்
வெளியிடப்பட்டது.

- ● ஜானைதா ஷேரீப்

‘கனாக் கண்டேன் தோழி!’

வெளியே நிலவு பாலாகப் பொழிந்தது. திறந்திருந்த ஜன்னல் ஊடாக நிர்மலமாகத் தெரிந்த வானத்தை நோக்கினேன். திட்டுத் திட்டாக தெரிந்த மரங்களில் பட்டுத் தெறித்த நிலா பார்க்க இதுமாக இருந்தது. நீண்ட நேரம் வெளியே பார்த்துக்கொண்டே இருந்தேன்.

தூரத்தே எங்கோ ஒரு மின்மினி பறந்தது. அதைத் தொடர்ந்து எரி நட்சத்திரமொன்று விழுந்த காட்சி. ஆகாயத்திலிருந்து பூமியை நோக்கி விழுந்த மத்தாப்பு வாணமாகக் காட்சியளித்தது.

திடீரென வீசிய குளிர் காற்று மெதுவாக என்னைத் தடவி அப்பால் சென்றது. ஒரு வினாடி உடலெங்கும் சில்லிட்டது.

மெதுவாகத் திரும்பிப் படுத்தேன். அறையினுள் உமிழ்ந்த இள நீல வெளிச்சத்தில் என் அருகே படுத்திருந்த மும்தாஜின் பெளர்ணமி நிலா முகம் அழகாக காட்சியளித்தது.

முழுவை நான் திருமணம் செய்து சுமார் மூன்று வருடங்கள் தான் சென்றிருக்கும். ஒரு சாதாரணக் கணக்குப் பிள்ளையின் மகளான அவளை, இரும்புக்கடைச் சொந்தக்காரனான நான் திருமணம் செய்ய நேர்ந்தது என்றால், எல்லாம் அவள் அழகுக்காகத்தான். ஆரம்பத்தில் அவளின் அழகு தான், அவள்பால் எனக்குக் கவர்ச்சியை ஊட்டியது. திருமணத்தின் பின்னர் அவளில் நான் கண்ட நல்ல பண்புகள் என் நிம்மதியான வாழ்வுக்கு காலாகிவிட்டன.

முழு ஒரு தரம் அசைந்து படுத்தாள். அவளின் நெஞ்சு விம்மித் தணியும் போதெல்லாம் சங்குக் கழுத்தினூடாக வெளிவரும் உஷ்ணக் காற்று என் முகத்தில் பட்டுத் தெறித்தது.

எங்கோ தூரத்தில் சாமக் கோழி கூவும் சப்தம் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து என் வீட்டுக் கடிகாரம் இரண்டு முறை அடித்து ஓய்ந்தது.

என்னவோ தெரியாது, எப்போது மும்பதாஜ் அந்த எண்ணத்தை என் மனதில் விதைத்தானோ அப்போதிருந்தே எனக்கு இரவு வேளைகளில் சரிவர நித்திரை கொள்ள முடிவதில்லை. திருமணத்தின் முன்னர் நான் மும்பதாஜையிட்டு எப்படியெல்லாம் மனதினுள் அசை போட்டேனோ, அதைவிட பல மடங்கு கூடுதலாக இந்த விடயத்தையிட்டு என் மனம் அசைபோடத் தொடங்கி விட்டது.

“ஏங்க! வசதியாக இருக்கும் போதுதானே ஹஜ் செய்யணும். முன்பெல்லாம் ஹஜ் செய்யப் போவதென்றால், எத்தனையோ முட்டுக் கட்டைகள் எந்த வருடமும் இல்லாதவாறு இந்த வருடம் அரசாங்கம் இந்தச் சலுகையை செய்திருக்கு. நமக்குத்தான் ஒரு பொறுப்பும் இல்லையே. நாமும் போவோமா?” கடையை மூடிவிட்டு வீட்டுக்கு வந்த போது முழு என்னைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“ஹஜ்ஜுக்குப் போவதென்றால் கம்மாவா? எத்தனையோ பிரச்சினைகள். அதையெல்லாம் செட்டில் பண்ணணும். அடுத்த வருடம் பார்க்கலாம்” என ஆரம்பத்தில் தட்டிக் கழிக்கத்தான் பார்த்தேன். கடந்த மூன்று வருடங்களாக முழுவுடன் பழகிய எனக்கல்லவா, அவளுடைய பிடிவாத குணம் தெரியும்? “என்னங்க இப்படிச் சொல்லிட்டங்க. நீங்க ஹலாலா உழைக்கிறீங்க. உடனேயே தீர்த்து வைக்க வேண்டிய பொறுப்புச் சறுப்பு ஒன்றுமே உங்களுக்கு இல்லை. சென்ற வருடம் கூட கடையிலே நல்ல லாபம். அதனாலே இந்த முறையே போயிட்டு வந்துடலாம்” முழு கெஞ்சினாற் போல் கேட்டாள்.

நான் நீண்ட நேரம் சிந்தித்தேன். முழு நாம இருவரும் போறதானா சுமார் ஐம்பதாயிரம் செலவாகும். கடையிலே இருந்து இப்படி ஒரு பெரிய தொகையை எடுக்கலாமா? ஹஜ் செய்வது மார்க்கத்தின் கடைசிக் கடமைதானே. இப்போது என்ன அதற்கு அவசரம்? ஆறுதலா போனாப் போச்சு" நான் மீண்டும் தட்டிக் கழித்தேன்.

"நீங்க எப்பவுமே இப்படித்தான். நான் எவ்வளவோ ஆசையா நீங்க வீட்டுக்கு வந்ததும் கேட்கணும், நீங்க மறுக்காம சம்மதிப்பீங்க என்று நினைத்திருந்தா, நீங்க இப்படி சொல்றீங்களே. நான் உங்களை பிழையான வழியிலே செலவழிக்குமாறா கேட்கிறேன்? நல்லா இருக்கறப்போ அரசாங்க கெடுபிடி இல்லாத இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே போய் வந்திட்டா ஒரு கடமை நிறைவேறியதாப் போகும்" மும்பதாஜ் விட்டுக் கொடுக்காமல் மீண்டும் கெஞ்சினான்.

இது தொடர்பாக நாங்கள் நீண்ட நேரம் விவாதித்தோம். இறுதியில் முழுதான் வென்றான்.

அன்று இரவு நாங்கள் நித்திரை கொண்டதே ஒரு மணி நேரம்தான் இருக்கும்.

புனித மக்கா யாத்திரை தொடர்பாக எடுக்க வேண்டிய ஆரம்ப நடவடிக்கைகள் எத்தனையோ இருந்தன.

பாஸ்போட், விசா, அம்மை குத்துதல், வெளிநாட்டுச் செலாவணி பெறல், ஹஜ் கமிட்டியுடன் தொடர்பு, பிளேன் சீட் ரிசேர்வ் செய்தல் இப்படி எத்தனையோ பிரச்சனைகள்.

பாஸ்போட் பெறுவதற்காக மும்பதாஜின் பிறப்புப் பதிவை எடுப்பதற்கே எத்தனையோ நாட்கள் கச்சேரியில் அலைய வேண்டி ஏற்பட்டது. பிரயாணம் தொடர்பாக ஒவ்வொரு நாளும் எதாவது புதுப் பிரச்சினைகள் முளைத்துக்கொண்டே இருந்தன.

ஹஜ் கடமை தொடர்பாக பின்பற்ற வேண்டிய நடவடிக்கைகள் குறித்து எத்தனையோ புத்தகங்களை வாங்கி வாசித்தோம். இரவாகி விட்டால் போதும், எட்டுமணி எப்போது வரும் என முழு காத்துக்கொண்டே இருப்பாள் இஸ்லாமிய நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்க. அதில் புனித ஹஜ் பிரயாணம் தொடர்பாக ஒலிபரப்பாகும் விடயங்களை அப்படியே டேப் செய்து விடுவாள். ஆறுதலாக இருக்கும் போது போட்டுக் கேட்பாள்.

மீண்டும் குளிர் காற்று சில்லென்று வீசியது. இரண்டொரு மழைத்துளிகள் அங்கும் இங்குமாக தெறிப்பது அந்த நள்ளிரவின் நிசப்தத்தைக் கிழித்தவாறு கேட்டது.

திறந்திருந்த ஜன்னல் கதவுகளை மூடி விடலாம் என நினைத்து பெட்டிலிருந்து எழும்ப முயற்சிக்கும் போது “கொஞ்சம் விலகுங்களேன். கொஞ்சம் விலகுங்களேன்” என்ற சப்தம் கலங்கலாக முழுவின் உதடுகளால் ஒலித்ததை என்னால் கேட்கவும், பார்க்கவும் முடிந்தது. அதைத் தொடர்ந்து யாரையோ விலக்கித் தள்ளுவது போல் அவளின் கைகள் நடித்தன. முகம் பாவம் காட்டியது.

“முழு முழு” எனக் கூறி என் நெஞ்சில் கொடியாக படர்ந்து கிடந்த அவளுடைய கையைப் பிடித்து குலுக்கினேன்.

முழு திரென விழித்துக் கொண்டாள்.

தனது அகன்ற விழிகளை மெதுவாக திறந்து அங்கும் இங்கும் பார்த்தாள். யாரையோ பார்த்துப் பயப்படுவது போல முகத்தில் பாவம் காட்டினாள்.

“முழு என்ன நடந்தது? கனவு கண்டாயா? ஏதேதோ கதைத்தாயே”

“கதைத்தேனா? என்ன கதைத்தேன்” எதுவுமே தெரியாதது போல கேட்டாள். குரல் கிணற்றிலிருந்து வருவது போல் கேட்டது.

“யாரையோ விலகச் சொல்லிக் கூறினாய்.”

மும்தாஜ் சில வினாடிகள் சிந்தித்தாள். பின்னர் மெதுவாக சிரித்தாள்.

“ஆமாங்க! கனவு கண்டேன். ஹஸருல் அஸ்வத் கல்லை முத்தமிடப் போவது போல் கனவு கண்டேன். அந்தக் கல்லைச் சுற்றி ஒரே கூட்டம். எனக்குப் போக வழிபே கிடைக்கல்லே. அதுதான் ஆட்களை விலகச் சொல்லி கூறியிருக்கிறேன்” என்றாள் வெட்கத்துடன்.

“முழு பகலெல்லாம் அதே எண்ணமாய் இருப்பதால் கனவிலும் அதே காட்சிகள் உனக்குத் தென்படுகின்றன. இதோ நான் இன்னும் நித்திரையே கொள்ளவில்லை. எனக்குக் கூட சதா அதே எண்ணந்தான். எல்லா விசயமும் சக்ஸஸாக முடிந்து பிளேனில் ஏற கால் வைக்கும் போதுதான் நிம்மதியாகும் போல் இருக்கு” என்றேன்.

முழு கண்களைக் கசக்கியவாறே எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

“ஏன் முழு படுக்கவில்லையா?”

“இல்லைங்க, நித்திரை கலைந்து போச்சு”

அதன் பின்னர் நாங்கள் இருவரும் நீண்ட நேரம் கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம்.

“ஏங்க புனித மக்காவுக்குப் போகும் போது சொத்துக்களை யாராவது நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவங்க பேரிலே எழுதி வைத்து விட்டுத் தானே போவது வழக்கம். அதைப் போல நாமும் எழுதி வைச்சுட்டா என்ன?”

மும்தாஜின் கேள்வி என்னைச் சிந்திக்க வைத்தது.

என் தகப்பனார் மரணிக்கும்போது அவருடைய சொத்துக்களையெல்லாம் என் பேருக்குத்தான் எழுதி வைத்திருந்தார். அவருக்கு நான் மட்டும்தான் ஒரே ஒரு பிள்ளை.

அவர் எழுதி வைத்த கடைசி உயிலை மட்டும் நான் ஒரு தரம் வாசித்திருக்கிறேன். அது தொடர்பான சகல உறுதிகளோடும்★ இந்த உயிலை வைத்து ஒரு பெட்டியில் பூட்டி வைத்திருந்தேன்.

நானும் மும்பதாஜும் கடந்த இரவு தீர்மானத்திலிருந்தவாறு உறுதிக் கட்டை எடுத்து ஒவ்வொன்றாக பிரித்தோம். தகப்பனார் மரணித்த பின்னர் சகல உறுதிகளையும் நான் அன்றுதான் பார்த்தேன்.

என் தகப்பனாருக்கு இருந்த சகல ஆதனங்களுக்கும் ஒவ்வொரு உறுதி தனித்தனியாக எழுதி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

அந்தக் கட்டிலிருந்த ஒரு உறுதியும் அதனோடு இணைந்திருந்த கடிதமொன்றும் ஏனோ தெரியாது என்னை வெகுவாக ஈர்த்தன. அது நீண்ட நாட்களுக்கு முன்னர் எழுதிய ஒரு ஈட்டுறுதி. அது எழுதப்பட்ட திகதிக்குப் பின்புதான் ஏனைய உறுதிகள் எழுதப்பட்டிருந்தன.

கடிதத்தைக் கையில் எடுத்து வாசித்தபோது என் கைகள் நடுங்கியதை என்னால் உணர முடிந்தது.

அதை வாசித்து முடித்ததும், நீண்ட நேரம் நான் சிலையாக சமைந்து நின்றேன்.

“சே! என் தகப்பனார் இப்படிப் பட்டவரா?” என் மனதில் புயல் அடித்தது.

★ உறுதி - நிலப்பட்டா

அருகே உறுதிகளைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த மும்தாஜ் என்னை நோக்கி எதையோ கேட்டாள்.

நான் அதற்கு விடை கூறவில்லை.

நான் அந்த ஊரை அடையும் போது பிற்பகலாகி விட்டது. காரை ஓரிடத்தில் நிறுத்தி, நான் போக வேண்டிய விலாசத்தை விசாரித்தேன். மிகச் சிரமப்பட்டுத்தான் அந்தக் கிராமவாசிக்கு அவர்களை அடையாளம் காட்ட முடிந்தது.

அந்த வீடு பாதையின் அருகே இருந்தது.

வீடா அது? ஒரு பாழடைந்த கிழட்டுக் குடிசை. களிமண்ணால் கட்டப்பட்டு, திட்டுத் திட்டாக அங்கும் இங்கும் பெயர்ந்து கிடந்தது. மேலே வேய்ந்திருந்த தென்னை ஒலையில் ஈர்க்கிள்களைத்தான் காணமுடிந்தது. வீட்டைச் சுற்றி அடைத்திருந்த வேலி எப்போது உயிரை விடலாம் என ஏங்கும் நிலையில் காட்சி அளித்தது.

கிராமவாசி வெளியே நின்று ஏதோ பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டான்.

உள்ளிருந்து ஐந்தாறு தலைகள் வெளியே நீண்டன.

ஒரு வயதான பெண் வெளியே வந்தாள். சும்பிய முகம், பரட்டைத்தலை, நீண்ட கழுத்து, சதையே இல்லாத உடல்.

“யாரைத் தேடறீங்க?” சற்று மறைவாக நின்றவாறு கேட்டாள்.

நான் சாவகாசமாக அவள் அருகே சென்று “இதுதானே பிச்சை உடையாரின் வீடு?” என்றேன்.

அவள் ஆமெனத் தலையாட்டினாள்.

“நான் அவரைப் பார்க்கத்தான் வந்திருக்கிறேன்.”

அவள் என்னைப் பின் தொடருமாறு கூறினாள்.

அந்த வீட்டைச் சுற்றி பின்பக்கமுள்ள மாட்டுத்தொழுவம் போன்ற ஓரிடத்துக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றாள்.

அங்கு நான் கண்ட காட்சி என்னைத் திடுக்கிட வைத்தது.

ஒரு வயது முதிர்ந்த மனிதர், வெண் பஞ்சாக காட்சியளித்த பரட்டைத் தலையுடன் காட்சியளித்தார். முகமெல்லாம் அதே பரட்டைத் தாடி, சும்பிய கால்களும், கைகளும் அவர் பாரிச வாதத்தால் கஷ்டப் படுவதை அம்பலமாக்கின.

நான் அவர் அருகே சென்றேன். இனம் தெரியாத ஒரு நெடி என் மூக்கை சுண்ட வைத்தது.

“நீங்கதான் பிச்சை உடையாரா?” நான் கேட்டேன்.

அவர் தலையசைத்தார். தொடர்ந்து மிகச் சிரமப்பட்டு “நீங்க...” என்றார்.

“உங்களுக்கு முத்து முஹம்மதுவை ஞாபகம் இருக்கா?” நான் கேட்டேன்.

அவர் முகம் மாறியது.

“அந்தப் பாவியை நான் மறப்பேனா? என் குடியைக் கெடுத்தவன்” அவர் கூறிவிட்டு மூச்சு இரைத்தார்.

“ஏன்? அவர் உங்களுக்கு என்ன செய்தார்?”

“என்ன செய்தானா? அவனை ஒரு மனுசனா நம்பி எத்தனையோ ஆயிரம் ரூபா பெருமதியான ஆதனத்தை இரண்டாயிரம் ரூபா மட்டும் பெற்றுக்கொண்டு, திருப்பிக் கேட்கும்போது எழுதித் தருவது என்ற நிபந்தனையில் கிரயமாக எழுதிக்கொடுத்தேன். நான் பெற்ற பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்து ஆதனத்தைக் கேட்டபோது,

கிரயமாக எழுதியதை தரமுடியாது என மறுத்துவிட்டான். என்னுடைய மூன்று குமார்களுக்கும் நான் வைத்திருந்த ஒரே ஒரு ஆதனம் அது மட்டும் தான். அவனுடைய செய்கையால் மனம் உடைந்த நான், வாழ்க்கையில் இன்னும் நிமிர முடியவில்லை.” அவர் நிறுத்தினார். அவருடைய கண்கள் கொவ்வைப்பழமாகச் சிவந்தன.

“அப்புறம்?” நான் கேட்டேன்.

“என் ஆதனத்தை இருபதினாயிரம் ரூபாவுக்கு விற்று பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். டவுனில் இரும்புக்கடை வைத்தானாம் எனக் கேள்வி.”

“பரிதாபமாக இருக்கே! ஆமா, உங்க குமார்களின் நிலை என்ன?

“மூத்தவளுக்கு இருபத்தேழு வயது. மூன்று பேரும் குமராகத்தான் இருக்குதுகள்.

நான் ஒரு பெருமூச்சை ஊதித் தள்ளியவாறே வெளியே வந்தேன்.

ஹஜ்ஜுப் பெருநாளுக்கு முதல் நாள். நானும் முழுவும் திட்டமிட்டவாறு சகல பொருட்களையும் எடுத்து காரின் டிக்கியில் போட்டு விட்டு, வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு பிரயாணத்தைத் தொடங்கினோம்.

பிற்பகல் சுமார் மூன்று மணியளவில் பிச்சை உடையாரின் வீட்டை அடைந்தோம்.

கார் நின்றதுதான் தாமதம். “அன்றைக்கு வந்த மாமா வாறார்” என கட்டியம் கூறியவாறே ஒரு வாண்டுப்பயல் ஒடிப்போய் எங்கள் வரவை அறிவித்தான்.

என் மனைவி என்னைப் பின்தொடர்ந்தவாறே டிக்கியில் கிடந்த பொருட்களை எடுத்து வந்தாள்.

எங்களின் வேண்டுகோளின்படி கிழவரை நாங்கள் இருந்த இடத்துக்கு அழைத்து வந்தனர்.

நான் என்னை அறிமுகப்படுத்தினேன்.

“நான்தான் உங்களை வஞ்சித்த முத்து முஹம்மதுவின் மகன். நானும், மனைவியும் இம்முறை புனித ஹஜ் செய்ய நினைத்திருந்தோம். ஆனால் ஆண்டவன் எங்களுடைய ஹஜ் இங்கு இருப்பதாகக் காட்டித் தந்தான். இந்தாங்க, இதிலே உங்க எல்லோருக்கும் தேவையான புதுச் சேலை, சட்டையெல்லாம் இருக்கு. இதிலே பெருநாளைக்குத் தேவையான சாப்பாட்டுப் பொருட்கள் இருக்கின்றன. இந்தாங்க இதிலே ரூபா ஐம்பதாயிரம் இருக்கு. இதை எடுத்து உங்க பிள்ளைகள் மூவருக்கும் திருமணம் செய்து கொடுங்க” கூறியவாறே ஒவ்வொன்றாக நீட்டினேன்.

அடுத்த நாள் ஹஜ்ஜுப் பெருநாள்.

நேற்றே நானும் மனைவியும் கிழவர் தங்கியிருந்த குடிசையை கழுவித் துப்பரவு செய்திருந்தோம்.

காலையில் எழுந்ததுமே முழு, அவர்கள் அத்தனை பேருக்கும் தேவையான சமையலைச் செய்யத் தொடங்கினாள். நான் கோழியை அறுத்துக்கொடுத்தேன். முழுவின் சமையல் என்றால் கேட்கவா வேண்டும்?

நான் கிழவரை கிணற்றடிக்குக் கூட்டிச்சென்று, அவரை நன்கு குளிப்பாட்டினேன். புதுச் சாரனை★ உடுத்து, சேர்ட் ஒன்றையும்

★ சாரன் - லுங்கி

அணிவித்தேன். எங்கள் அழைப்பின் பேரில் வந்திருந்த மௌலவி ஒருவரைப் பின்பற்றி அங்கேயே எங்கள் ஹஜ் தொழுகையை நிறைவேற்றினோம்.

எல்லோரும் ஒன்றாக இருந்து பெருநாள் விருந்துண்டோம்.

பிற்பகலாகியது. கண்கள் கலங்க அந்தக் குடும்பத்தினர் எங்களுக்கு பிரியாவிடை கூறினார்கள்.

காரை செலுத்திக்கொண்டிருந்த நான் முழுவைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். கோழித் தூக்கம் போட்டுக்கொண்டிருந்தவள் திடீரென விழித்தாள்.

“ஏதாவது கனவு கண்டாயா?” நான் ஹாஸ்யமாகக் கேட்டேன்.

“ஆமாங்க அந்தக் குமர்களுக்கு திருமணம் பேசி முடித்து மாப்பிள்ளைமார் கல்யாண ஊர்வலம் வருவதுபோல கனவு கண்டேன்.”

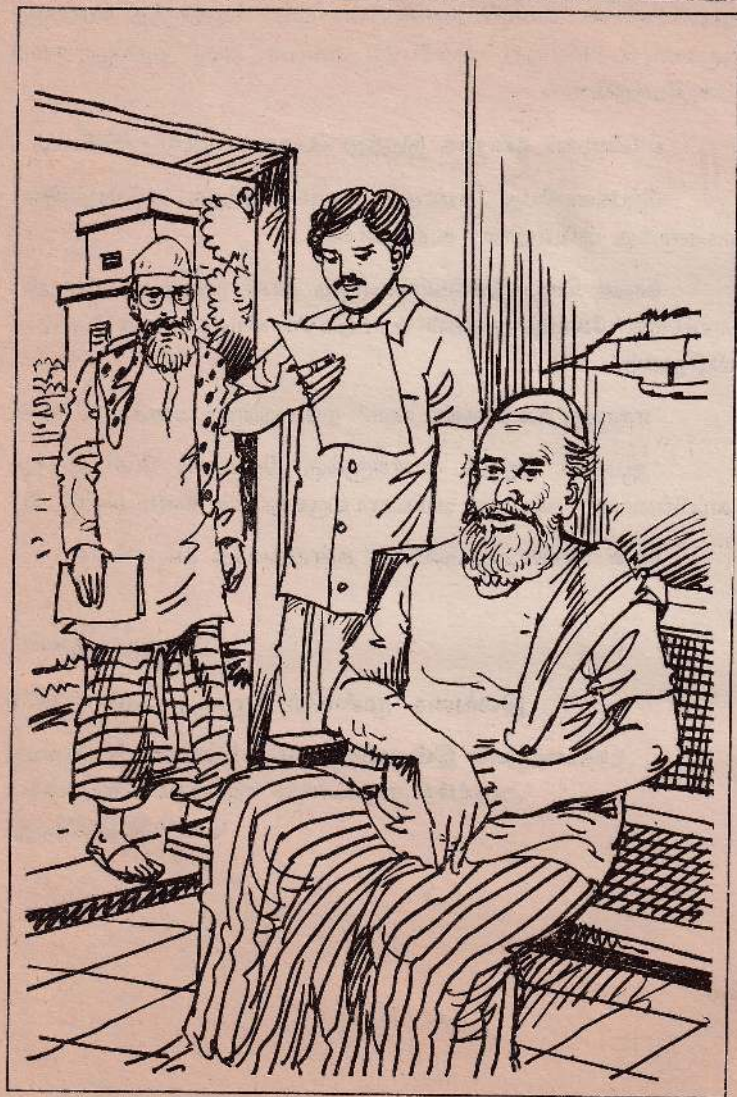
நான் செல்லமாக அவளின் கன்னத்தைக் கிள்ளினேன்.

“பிறைப்பூக்கள்”

இலங்கை முஸ்லிம் சிறுஞ்சு மலர் - 1979

(அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய நான்காவது
ஆறாய்ச்சி மாநாட்டைச் சிறப்பிக்க கொழும்பில்
வெளியிடப்பட்டது)

● எஸ்.எல்.எம். ஹனிபா

ஒரு ஹஜ் நிறைவேறுகிறது

பொறி கலங்கிப் போயிற்று.

மாரிகாலத்தின் அடை மழை வேளையிலும் அவரின் முகத்திலே ஆங்காங்கே பனித்துளிகள் படரத் தொடங்கின.

‘சே! என்ன கஷ்டகாலமிது.’

அரசினரின் கெடுபிடியைத் தன் விதியோடிணைத்து சம்பந்தமில்லாமலே பொருமிக் கொள்கிறார்.

‘தம்பி! இன்னொரு தரம் நல்லாப் படி பாப்பம்’ அவரின் வார்த்தைகளில் மழையின் குழைவு.

“என்னத்தப் படிக்க வாப்பா, சரியாத்தான் நான் படிச்சேன்.”

‘என்னெண்டிரிக்கி?’

அவன் மூன்றாவது முறையாகவும் அந்த ஆங்கில வார்த்தைகளை மனத்தினுள் கிரகித்துக்கொண்டவனாக வெளியில் சொல்கிறான்.

இன்னும் இரண்டாயிரம் ரூபாய் அனுப்பி உங்கள் பயணத்தை உறுதிப்படுத்துங்கள். - ஹஜ்கமிட்டி

இந்தத் தந்தியும் இதன் வாசகங்களும் பொய்யாக இருந்து விட்டால்!...

கனவுக்குளத்தில் அவர் மனம் துள்ளும் வேளை - குறுக்கே - அவரின் முல்லைக்காரன் அசனாரின் உருவம் நிழலாக...

‘இவ்வளவு காலமும் மாடாய் உழைத்து ஓடாய்ப்போன அவனுக்காக வைத்துள்ள இரண்டாயிரம் ரூபாவைத் தவிர கையில் இரண்டு சதமில்லையே’ அகத்தின் வேதனை அவர் முகத்தில் படர்ந்தது. அவர் தன்னை ஆகவாசப்படுத்திக் கொண்டபோது அடுத்த கிராமத்தைச் சேர்ந்த சாலிப் போடியாரும்★ அங்கே வருகிறார். அவர் கையிலும் சிறகொடிந்த நிலையில் ஒரு வெண்சிகப்புக் காகிதம் படபடக்கிறது.

‘என்ன போடியார் இந்த அநியாயத்தைப் பார்த்தீங்களா?’

‘பார்த்துத்தான் என்ன செய்ய? படிச்சித்தான் என்ன செய்ய? பணம் இருந்தாக் கட்டிப்போட்டுப் போகவேண்டியதுதான்! இல்லாட்டி சோலியைப் பாக்கவேண்டியதுதான்.’

ஆதம் போடியாரின் பேச்சு எப்போதுமே ஓரளவு நீதியோடிருப்பது சாலிப்போடியாருக்கு அறவே பிடிப்பதில்லை.

‘அதுக்கில்ல, எல்லோரும் எம்.பி. க்கிட்டப் போய் சொல்லிப் பாப்பம்.’

‘ஹாஜியார் பட்டம் கேட்டா? அல்லது சேப்பி★ பட்டம் கேட்டா?’ ஆதம்போடியார் அடுப்பில் போட்ட உப்பாகப் பொரிந்து தள்ளுகிறார்.

‘உங்களுக்குத்தான் எதுவும் விளங்கமாட்டேன் எங்குதே!’

‘எனக்கிப்ப எதுவும் விளங்கல. நாளைக்கிப் பாப்பம்.’ ஆதம்போடியார் பேச்சை முடித்தும் சாலிப் போடியார் விடாமல் தொடர்கிறார்.

“மக்காவுக்குப் போகாட்டி ஊரவன் பழிப்பானே.”

★ போடியார் :- நிலச் சுவான்தாரர் (ஜயீன்தார்)

★ சேப்பி:- ஜே.பி. என்ற ஆங்கில வார்த்தையின் திரிபு. ‘சமாதான நீதிபதி’ என்பது தமிழ் (ஒரு கெளரவப் பதவி)

‘நாமென்ன ஊரவண்ட பாவத்தக் கழுவுறதுக்கா போறம்.’

‘அதுக்கில்ல, தம்பி சொன்னனான், இரண்டாயிரத்துக்கு நானாறு லாபம் கொடுக்கணுமாம். அப்பிடிண்டா வாங்கித் தாறன் போங்க,

‘சீ! வட்டி வாங்கியா அந்தப் புனிதமான இடத்திற்குப் போவணும்? இப்படி மக்காவுக்குப் போய் ஹாஜியார் பட்டம் வாங்கறதைவிட கம்மா இருப்பது எவ்வளவோ மேல்.’

சாலிப்போடியார் வாயடைத்து வெளியேறுகிறார். ஆதம்போடியாரின் அன்றையப் பொழுது ஏக்கத்திலும், எண்ணத்திலுமே கழிகிறது. இரவுச் சாப்பாட்டைச் சம்பிரதாயத்திற்காக ஏற்றுக்கொண்டவர், எந்நேரம் தூக்கத்திலாழ்ந்தாரோ தெரியாது.

மேற்கு மலைத் தொடரில் ஆதவன் மெல்ல மெல்ல இறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

இரவு மகள் அந்தப் பாலைவனப் பிராந்தியத்தைத் தனது கருநிற ஆடையின் போர்வைக்குள் சிறைப்பிடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஒளியும் இருளும் ஒன்றையொன்று தழுவத் துடிக்கும் அந்த மயக்க காலத்தில் - அங்கே, பாலைவனத்தின் வெண்மணற் பாப்பிலே ஒரேயொரு மனிதர் மட்டும் தனிமையில், அவர்தான் எகிப்தின் மாபெரும் ஆத்ம ஞானிகளில் ஒருவரான அறிஞர் ஷான்னான்.

மோன நிலை தவக்கோலம் புனைகிறது.

அவரின் மன விழிகளிலே ஓர் ஏழை மனிதனின் வயோதிப உருவம் தோன்றி மறைய-அதேவேளை அவரின் ஞானச் செவிகளில் அசரீரியாக.

‘டமஸ்கஸ் நகரத்தின் ஓர் ஏழைத் தொழிலாளியான அஹ்மத் அஸ்ஹாக் என்பவரின் ‘ஹஜ்’ வணக்கத்தையே இறைவன் பரிபூரணப் படுத்தி ஏற்றுக்கொண்டான்.’

அந்த வார்த்தைகள் அவரை நிஜ உலகிற்குக் கொண்டு வருகின்றன. பக்திப் பரவசத்தில் அஸ்ஹாக் என்பவரைத் தேடி அந்த மினா நகரையே வலம் வந்தார். ஆனால், அப்படியொருவர் அங்கு இம்முறை வராததையறிந்ததும் - அந்த முதுமையின் அந்திம வேளையிலும் ஐநூறு மைல்களுக்கப்பாலுள்ள டமஸ்கஸ் நகரத்தை நோக்கி கால்நடையாகவே பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்.

கொடிய வெயில், கடும் பசி, முதுமையின் தளர்ச்சி எதுவுமே அவரைச் சோர்வு கொள்ளச் செய்யவில்லை. அறுபது நாட்களுக்குப் பின்னர் ஒருநாள் டமஸ்கஸ் நகரத்தின் ஒதுக்குப்புறமான ஓர் இடத்திலிருந்து உரையாடல் பிறக்கிறது. அவர்கள் வேறு யாருமில்லை அறிஞர் ஷன்னூன் அவர்களும் அஹமத் அஸ்ஹாக் அவர்களும் தான்.

‘தோழரே! நாற்பது வருஷமாக ‘ஹஜ்’ செய்யவேண்டுமென்ற அடங்காத ஆசையோடு - செருப்புத் தைத்தே சேகரித்து வைத்திருந்த பணத்தையெல்லாம் அண்டை வீட்டாரின் அவல நிலைக்கண்டு வாரி வழங்கினீர்களே, அந்தப் பக்குவம் ஒன்றே இந்த உலகின் மிகப்பெரிய தார்மீகப் பக்குவமாச்சே. மக்காவிற்குப் போகாமலே மிகப்பெரிய நன்மையைக் கொள்ளை அடித்துக் கொண்டீர்களே! இறைவனையும் அவனின் ஏற்றமிகு கருணையையும் கண்ட பாக்கியத்தையும் பெற்றவர்களானீர்களே!’

அறிஞர் ஷன்னூனின் வார்த்தைகளில் பக்தியும் பரவசமும் இணைந்து கலந்தது.

‘என்னங்க படுக்கையில் இன்னம் எழும்பல, சுப்ஹு தொழுறதில்லயா?’

ஆதம் போடியாரின் மனைவி அங்கலாய்க்கிறாள். ஆனால், அவரோ இவ்வளவு நேரமும் ஒரு காலத்தில் காதார்க்கேட்டு மனதார ஒப்புக்கொண்ட வரலாற்று நிகழ்ச்சியின் கனவுலகிலேயிருந்து மெள்ளமெள்ள நிஜ உலகிற்கு வந்து கொண்டிருந்தார். அவரின் இதயச் சுவர்களுக்குள் யாரோ எதுமூலமோ ஒளி பாய்ச்சுவதான மயக்கத்தில்

மனிதன் வாழ்நாள் பூராவுமே கனவுலகிலேயே காலங்கழிக்கக் கூடாதா? அவர் மனம் கனிந்து கரைகிறது.

அவசர அவசரமாக சுத்தம் செய்து கொண்டவர் இறை வணக்கத்தில் இறங்குகிறார்.

பிரார்த்தனையின் போது அவர் கண்கள் ஏனோ கண்ணீரைப் பொழிகின்றன. நீர் வழியும் அந்த விழிகளிலும் முகத்திலும் அலாதியானதொரு தேஜஸ்.

இருளில் கிடந்த இதயம் ஒளியைக் கண்டு இதழ் விரித்த கோலம்.

அவர் மனத்தில் ஏதோ ஓர் எண்ணம் உறுதியாகிறது. தீர்மானத்திற்கு வந்துவிட்ட தெளிவு முகத்தில் பளிச்சிட்டது. இந்தச் செருப்புத் தைக்கும் தொழிலாளி - தன் கையாலேயே உழைத்து வருடக் கணக்கில் சேர்ந்த பணத்தையெல்லாம் ஒரு குடும்பத்தின் பசிக்குத் தானம் செய்ததனால் புனித 'ஹஜ்' ஜின் நன்மையைக் கட்டிக்கொள்ள முடியுமென்றால் எனக்கே காலமெல்லாம் உழைத்துத் தந்து ஓடாய்ப் போன அசனாருக்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய் கொடுப்பதில் என்னதான் வரும். இந்த நன்மையைவிட இன்றைய சூழலில் வேறு எந்த தர்மத்தைத் தான் தேடிக்கொள்வது?

‘போடியார்!’

‘வாடாப்பா அசன். உன்னைத்தான் நினைச்சிட்டன்’

‘எனைக்கிம் ராவெல்லாம் உங்கட கதைதான்.’

‘என்ன உண்ட வயல் வேலதானே. இண்டைக்கே உண்ட வயல அடிக்கச் சொல்லித் தம்பிய அனுப்புறன். நாளே நாளைக்கி ஜும் ஆக்குப்பிறகு வந்து விதைச்சிம் தாறன். ஆதம் போடியார் அடுக்கிக் கொண்டே போனார். அசனாரின் மனத்திலே நெல் மணிகள் உருண்டு குலுங்கின.

‘அப்ப நீங்க மக்காவுக்கு?’ அவன் கேள்வி அந்தரத்தில்.

‘இல்ல, போறல்ல - நான் எல்லாம் கணக்குப் பாத்து உனக்குத் தரனும் எண்டு இரண்டாயிரம் ரூபாவை வைச்சிருந்தன். அது உனக்கிண்டு வைச்சது உனக்குத்தான். எனக்கு ‘ஹஜ்’ கிட்டு மெண்டிருந்தா எப்படியும் கிட்டும்’ அவர் பேச்சிலும் முகத்திலும் தனியானதொரு தெளிவு தெரிந்தது.

‘தம்பி! ஞ்சவா. என்ட ‘ஹஜ்’ பயணத்தை ரத்துச் செய்யும்படி ‘ஹஜ்’ கமிட்டிக்கு ஒரு காகிதம் போடு’ அவரின் மூத்த மகன் வைத்த கண் வாங்காமலே வாப்பாவைப் பார்க்கிறான். அந்தப் பார்வையின் பொருள் அறிந்து கொண்டவரைப்போல ஆதம் போடியார் மகன். நான் இப்ப மக்காவுக்குப் போகாட்டி ஊராக்கள் கேலி பண்ணுவாங்க இலுவா? இல்லாட்டி இதைச் சாட்டா வைச்சி ஒரு பட்டப் பெயரைச் சாட்டுவாங்க. நாம மக்காவுக்குப் போறதும் நன்மையைப் பெறுவதும் நம்மட சொந்த விஷயம். யார் என்ன சொன்னா நமக்கென்ன? நீ கடிதத்தைப் போடு’ மிகவும் பக்குவமாக வெளிப்போன அவ்வார்த்தைகள் அவனைச் செயலில் தூண்டின.

அன்று ஜும்ஆ நாள். ஊரே அசைபோடத் தொடங்கியது.

‘உண்மையாவா?’

‘ஏனாம்?’

‘காசில்லப் போல.’

‘ஏண்டாவா வாப்பா காசில்லாதவன் கூட வட்டிக்கும் காசி வாங்கிலுவா இம்முறை மக்காவுக்குப் போறானுகள்’

‘ஆதம் போடியார்தான் அப்படியெல்லாம் செய்யமாட்டாரே.’

‘ஓம்! ஓம்!! இவனுள்ளெல்லாம் மக்காவுக்குப் போயிட்டு வந்து செய்யிறதகளை விட அந்தப் புனிதமான மண்ணுக்குப் போகாம விடறதே பெரிய நன்மை’

சும்மா கிடந்த ஊர் மக்களின் வாய்க்கு ஆதம் போடியார் அவலாகிறார்.

ஆனால், அவரோ -

அதோ! முழங்காலளவு புதையும் சேற்றில் நெல் மணிகளை மிகவும் லாவகமாக வீசி விதைக்கின்றாரே! அந்த அழகுதான் என்ன?

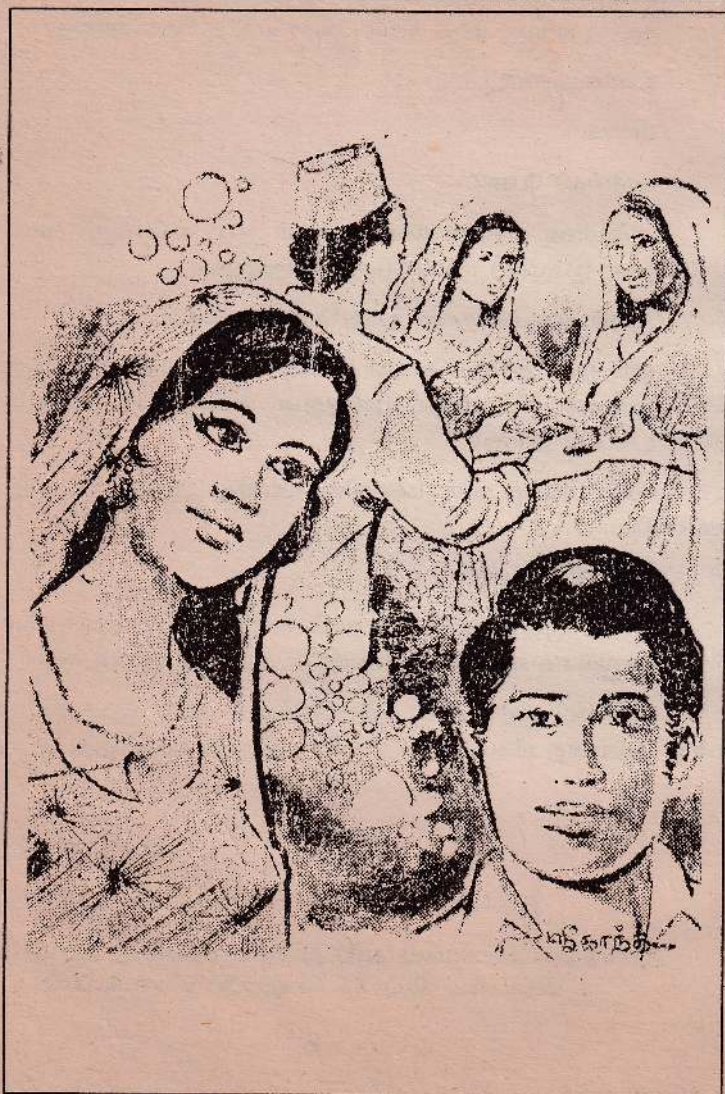
வியர்வை முத்துக்கள் கொப்பளிக்கும் அந்த முகத்தில் - என்றுமேயில்லாத மிகப் பெரிய தார்மீகத் திருப்தி தவழ்கிறது.

-“பிறைப்பூக்கள்”

இலங்கை முஸ்லிம் சிறுகதை மலர் - 1979

அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய நான்காவது ஆறாய்ச்சி மாநாட்டைச் சிறப்புிக்க கொழும்பில் வெளியிடப்பட்டது.

● நயிமா சித்தீக்

ஹஜ்ஜின் நிறைவு

ஹஜ்ஜுப் பெருநாளின் ரம்மியமான காலைப்பொழுது, எங்கும், எதிலும் ஒரு தனிக் கவர்ச்சியும் பொலிவும் நிறைந்த வேளை.

ரஹ்மத்தும்மாவின் இல்லத்திலும் எத்தனையோ ஹஜ்ஜுப் பெருநாட்களுக்குப் பின்னர் இன்று நிறைவும், அந்த நிறைவு தந்த மகிழ்வும் முகையவிழ்த்துக் கமழ்கின்றன.

புதிய வாயில் சேலையின் பரபரப்போடு ரஹ்மத்தும்மா பள்ளிக்குப் புறப்பட்டாள். அவளுடைய மகள் மர்ளியாவும் கூட புத்தாடையுடன் புறப்பட்டு விட்டாள்.

“ஏய்... தாத்தா... தொழுது முடிஞ்சா சுருக்கா வுட்டுக்கு வந்திடு. அங்க எல்லோரோடும் கதைச்சிக்கிட்டு நிண்டியானா... நாங்க பள்ளிக்குப் போனாப் போலதான்...” என்றவாறு தன் புதிய பொலியஸ்டர் சேர்ட்டை மாட்டினான் மர்ளியாவின் தம்பி காதர்.

தன்னுடைய நீண்ட காலக்கனவான பொலியஸ்டர் ஷேர்ட் தன் கைக்கு கிடைத்துவிட்ட நிறைவில் அவனது முகம் புதுச்சோபை பெற்றிருந்தது. அவனுடைய இரண்டு தம்பிகளும் மூன்று தங்கைகளும் புத்தாடை தந்த மலர்ச்சியோடு எங்குதான் ஓடிச் சென்றார்களோ தெரியவில்லை.

தாயும் மகளும் பள்ளியிலிருந்து வரும்வரையில் காதர் தான் வீட்டுக்கு காவல்.

★ தாத்தா - அக்கா

மர்ளியாவும் தாயும் பள்ளி நோக்கி விரைந்தனர். முஸ்லிம் பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் கூட்டாகத் தொழக் கிடைக்கும் சந்தர்ப்பம் மிகவும் குறைவுதான். நோன்புகால “தராவீஹ்” தொழுகையை விட்டால் இரண்டு பெருநாட் தொழுகைகளும் மாத்திரம்தானே கூட்டாகத் தொழ முடியும். அதுவும் புத்தாடையுடன் பெருநாள் தொழச் செல்வது மிகவும் மகிழ்ச்சியான செய்தியேதான்.

மர்ளியாவோ எத்தனையோ பெருநாள்களுக்குப் பின்னர் இன்றுதான் போகிறாள். பல பெருநாட்களுக்குத் தொழச் செல்லக்கூடியதற்கான போதிய ஆடைகள் அவளிடம் இருக்கவில்லை. இதனால் அவள் தொழப்போவதே இல்லை.

அவளது நீண்ட கனவு இன்று நனவாகி இருக்கிறது. அவள் தன் தலை முக்காட்டை இழுத்துவிட்டுக் கொண்ட போது நைலக்ஸ் சாரியின் வழவழப்பு அவளது விரல்களுக்கு இதமாகப்பட்டது.

அவளது உள்ளத்தின் எண்ணங்கள் முகத்தில் அப்பட்டமாகப் பிரதிபலித்தன.

“என்ன மர்ளியா... நான் முன்னுக்கு வாரதுகூடத் தெரியாம தனியா சிரிச்சிக்கிட்டுப் போற”

எதிரில் வந்த தன் நீண்ட நாட் தோழி சித்தியின் குரல் கேட்டு திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள் மர்ளியா.

“நீ பள்ளிக்கு வரல்லியா?” சுயநினைவு வந்தவளாக சித்தியைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“வராமல் என்ன? தாத்தா வீட்டிற்குப் போய் இதைக் குடுத்திட்டு... அப்படியே தாத்தாவையும் கூட்டிக்கிட்டு ஒரே ஒட்டமாய் பள்ளிக்கு வந்திடுவேன்” என்றவள் குனிந்து மர்ளியாவின் காதுக்குள் எதையோ சொல்லிவிட்டு நடந்தாள் சித்தி. அவள் என்னதான் சொன்னாளோ... மர்ளியாவின் முகம் இரத்தச் சிவப்பாக மாறியது.

பள்ளி சென்று மன நிறைவோடு இறைவழிபாட்டை முடித்துக் கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் ஸலாம் கொடுத்துக் கொண்டபோது கூட எல்லோருமே மர்ளியாவையும் அவள் தாயையுமே பலவிதமாக நோக்கினர்.

பள்ளியை விட்டு வெளியே வந்தபோது மர்ளியாவைப் பலர் சூழ்ந்து கொண்டனர். ஒவ்வொருவர் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லும் போது மர்ளியாவின் முகம் ஏனோ சிவந்தது!

பள்ளிவாசலிலிருந்து தப்பினோம் பிழைத்தோம் என்று வீடு வந்து சேர்ந்தாள் மர்ளியா.

வயிறு நிறைய பிட்டையும் இறைச்சிக் கறியையும் தம்பி காதருக்குப் போட்டுக் கொடுத்தவாறே தானும் சாப்பிடத் தொடங்கினாள் மர்ளியா.

“தாத்தா... இன்னும் அஞ்சாறு நாளையில நீ எங்கள் விட்டுப் போய்விடுவ இல்லையா?” என்று அடைத்த குரலில் மர்ளியாவைப் பார்த்துக் காதர் கேட்டபோது மர்ளியாவின் கண்கள் கலங்கின.

தேநீர் தயாரித்துக்கொண்டு இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ரஹ்மத்தும்மாவின் கண்களிலும் நீர் முட்டியது.

சே! உடன்பிறந்த பாசத்துக்கு எதைத்தான் இணை கூற முடியும்? ரஹ்மத்தும்மாவுக்கு இந்தப் பாக்கியத்தை ஆண்டவன் கொடுக்கவில்லை. அந்தக் குறை என்றுமே அவளது நெஞ்சில் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

ரஹ்மத்தும்மா சமையலுக்கு ஆயத்தமானாள். ஒ... எத்தனை காலத்துக்குப் பின்னர் இப்படி ஒரு நிகழ்ச்சி இந்த வீட்டில் நடைபெறுகிறது?

தேங்காய்களை உடைத்து வைத்துக்கொண்டு துருவ ஆரம்பித்தாள் மர்ளியா. அவளது சிந்தனை எங்கெல்லாமோ சுற்றி வட்டமிட்டன. இம்மாதிரிப் பெருநாளையோ, இன்னும் ஒரு வாரத்தில் அவளுக்கு நடக்கவிருக்கும் திருமணத்தையோ அவள், கனவிலும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

ஒரு பாதியைப் போட்டுவிட்டு இன்னொரு பாதியை எடுத்துத் துருவத் தொடங்கினாள் மர்ளியா.

மர்ளியாவின் தந்தையார் அதே ஊரில் வாழ்ந்தவர். நிறைய சொத்து சுகங்களைச் சேர்த்து வைக்காவிட்டாலும் நாணயத்தராகவும் நல்ல மனிதரென்ற பெயரையும் நிறைய சம்பாதித்து வைத்திருந்தார் வியாபாரம் செய்வதுதான் அவருடைய தொழில்.

மழை அதிகமான நாளொன்றில்...

ஓ... அது எவ்வளவு பயங்கரமான நினைவு! மர்ளியாவின் உடம்பே ஆட்டம் கண்டது.

அன்று மழை தொடங்கி ஏழாவது நாள். அன்றாடம் உழைத்தால்தான் சாப்பாடு என்ற ரீதியில் வாழும் அவர்களுக்கு ஏழாவது நாள் சாப்பிட ஒன்றுமே இல்லை. ஆறாவது நாளே கடன் கொடுக்க இனி ஒருவருமே இல்லை என்ற நிலை உருவாகிவிட்டது.

அப்பொழுது, இப்போது ஒன்பது வயதை அடைந்திருக்கும் கடைசித்தம்பி நிஸாருக்கு இரண்டு வயது. எல்லாருமே சின்னஞ் சிறிககள், பசியை அவர்களால் அதற்கு மேல் பொறுக்க முடியாத இறுதிக் கட்டம். மழையும் தன் அசுர பலத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

மர்ளியாவின் தந்தை தன் வியாபாரப் பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு அதிகாலையிலேயே போனவர்தான். மகாவலியைக் கடக்கும்போது ஓடம் கவிழ்ந்து நான்காவது நாள்தான் அவரது சடலம்

வீட்டுக்கு வந்தது. இயற்கை கொடுத்த அந்த பெரிய அடி அந்தக் குடும்பத்தை நன்கு பாதித்து விட்டது. கடந்த பல வருடங்களாகப் படாதபாடெல்லாம் பட்டபின் இந்த வருடம்தான் சிறிது தலையைத் தூக்க முடிந்திருக்கிறது.

“என்னத்துக்கு மர்ளியா இவ்வளவு தேங்காய்?” என்ற ரஹ்மத்தும்மாவின் பேச்சு மர்ளியாவின் சிந்தனையைத் தடை போட்டு நிறுத்தியது.

மர்ளியா எழுந்தாள்.

அந்த வீட்டில் பலகையால் மறைத்து அறையாக உபயோகிக்கப்பட்டு வந்த பகுதிக்குள் போய் பள்ளிக்கு உடுத்திச் சென்று களைந்து போட்டிருந்த சேலையை எடுத்து மடிக்கத் தொடங்கினாள். அவளது மனதில் ஆனந்தமயமான நினைவுகள் படரத் தொடங்கின. அந்தச் சேலை அவளுக்குக் கணவனாக வரப்போகும் சுலைமான், பெருநாளாக்காக அனுப்பி இருந்த சேலை. அந்த நினைவே அவளை மகிழ்ச் செய்தது.

சுலைமான் சாதாரண குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன்தான். சுலைமான் அவளுக்கு கணவனாக வருவதில் அவளுக்கு பூரண திருப்தி உண்டு. இதற்கு முன் - அதாவது சுலைமானை அவளுக்குப் பேசி வருவதற்கு முன் - எத்தனை இடங்களிலிருந்து பேசி வந்தார்கள். காக என்ற ஒரு இக்கட்டு இடையில் வந்து வந்து குறுக்கிட்டதால் எல்லாமே தடையாகின.

சுலைமானைப் பேசி வந்து கிட்டத்தட்ட இரண்டு மாதங்கள் இருக்கும். இறுதி முடிவாக சுலைமான் வீட்டார் ஐயாயிரத்துக்குக் குறைய எடுக்க முடியாதென்று கூறிவிட்டார்கள். இந்தத் துயரத்தோடுதான் அன்றும் சலீம் முதலாளியின் வீட்டிற்கு வேலைக்குப் போனாள் ரஹ்மத்தும்மா.

சலீம் முதலாளியின் மனைவி மிகவும் நல்ல மனம் படைத்தவள். சுபாவமாகப் பழகுவள். ரஹ்மத்தும்மாவிடம் அன்புடன் கதைப்பாள், ரஹ்மத்தும்மாவும் எல்லாவற்றையும் அவளுடன் கதைப்பாள். அன்று தன் மனக்குறையையும் கூறினாள் ரஹ்மத்தும்மா.

சலீம் முதலாளியும் இம்முறை மக்கத்துக்குப் போய் தனது ஐந்தாவது கடமையை நிறைவேற்றிக் கொள்ள ஆயத்தமானார். அவரது இந்த முயற்சிக்கு மனைவி ஆரம்பத்திலிருந்தே அவ்வளவு விருப்பம் காட்டவில்லை. சலீம் முதலாளிக்கு இது பெரிய மனக்குறையாக இருந்தது.

“ஏன் பீபி நான் ஹஜ்ஜு செய்யுறது உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா?” என்று அவர் கேட்டபோது மனைவி சொன்ன பதிலைக் கேட்டு அவர் உண்மையிலேயே சிந்திக்கத் தொடங்கினார்.

“இங்க பாருங்க நீங்க ஹஜ்ஜுக் கடமையை நெறவேத்திட்டு வந்தா அந்த சந்தோசம் என்னைவிட யாருக்குக் கூட இருக்க முடியும்? அந்த நன்மையிலயும் கூட ஆண்டவன் எனக்கும் பங்கு தரத்தானே செய்வான். ஆனா...”

“சொல்லுங்க... என்று அவர் உற்சாகமுட்டினார்.

சிறிது தயக்கத்துக்குப் பின்னர் அவரைப் பார்க்கத் தைரியமில்லாதவளாக, சுவரையே பார்த்துக்கொண்டு அவள் சொன்னாள்.

“எங்கூட ஆட்டுக்கு வேலை செய்ய வர்ர ரஹ்மத்தும்மா தாத்தாவுக்கு மிச்சம் கஷ்டமாக இரிக்கி. கொமருப்புள்ளய குடுத்துரிக்கிற வழியில்லாம தடமாருறாங்க. பாவம் மனுசி. குஞ்சியும் குறுமானுமாக நெறய புள்ளைகள். அவங்களுக்குக் கொஞ்சம் காக கொடுத்து உதவினா நல்லா இரிக்கும் எண்டுதான் நான்

நெனைக்கிறேன். ஆண்டவன் ஹயாத்தை நீட்டிப் போட்டா இந்த வருஷமாவது ஹஜ்ஜுக்கு போகலாமில்லையா?”

இவ்வளவு பேசியதே அவளுக்குப் பெரிதாகப்பட்டது. அவள் மெதுவாக எழுந்து உள்ளறைக்குப் போய்விட்டாள்.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் இருவரும் இதுபற்றி ஒன்றுமே பேசிக்கொள்ளவில்லை.

ஐந்தாவது நாளாக இருக்கலாம். சலீம் முதலாளி காலையில் கடைக்குப் புறப்படும்போது மனைவியிடம் கூறினார்.

“இண்டைக்கு ரஹ்மத்தும்மா தாத்தா வந்தால் நான் வருகிற வரையில் நிற்கச் சொல்லுங்க”

இதைக் கேட்டபோது மனைவிக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. தான் கூறும் நல்லாவோசனைகளை கணவன் ஏற்றுக் கொள்ளும்போது கிடைக்கும் மகிழ்ச்சியே அலாதியானதுதான்.

பின்னேரம் அவர் ஹஜ்ஜுக்குப் போக ஒதுக்கி இருந்த பன்னிரண்டாயிரம் ரூபாய்களும் ரஹ்மத்தும்மாவின் கைக்கு மாறியது.

“யா ரஸூலுல்லா...” என்று ரஹ்மத்தும்மா வாய்விட்டே கூவிவிட்டாள்.

அந்தக்கணத்தில் அந்த ஏழையின் உள்ளம் அடைந்த மகிழ்வு உண்மையிலேயே அல்லாஹ் அடைந்த மகிழ்வேதான். அந்த மகிழ்வின் நிறைவு சலீம் முதலாளிக்கும் அவரது மனைவிக்கும் இரட்டிப்பாகியது.

ஆக, சலீம் முதலாளி இம்முறை ஹஜ்ஜுக்குப் போகவில்லை...

ரஹ்மத்தும்மா சுலைமானை தன் மருமகனாக்க எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்தாள். ஐயாயிரம் கொடுப்பதாக உறுதி வழங்கி கொடுத்தாள். மூவாயிரத்தை வீட்டை திருத்த ஒதுக்கினாள்.

★ ஹயாத் - உயிர் வாழ்க்கை

இரண்டாயிரத்தில் மகன் காதருக்கு வியாபாரம் ஆரம்பித்தான். எஞ்சிய பணத்தைக் கலியாணச் செலவுகளுக்காக வைத்தான். ஒன்றிற்குமே வழியற்றும் போயிருந்த அந்த ஏழைக் குடும்பத்திற்கு இதற்கு மேல் என்னதான் வேண்டும்?

அந்தக் குடும்பத்தின் ஜீவன்களெல்லாம் சலீம் முதலாளியையும் அவரது மனைவியையும் நெஞ்சார வாழ்த்தின.

“மர்ளியா! நான் சோறு, கறிய எல்லாம் ஆக்கிட்டேன். தம்பி, தங்கச்சிகள் வந்ததும் போட்டுக் கொடுத்திட்டுத் தின்னுங்க... நான் சலீம் முதலாளி வுட்டுக்குப் போய் வந்திடறேன் பாவம்! பெருநாளும் அதுவுமா சரியான வேல இரிக்கும், என்றவாறே புறப்பட்டாள் ரஹ்மத்தும்மா.

ரஹ்மத்தும்மா போனபோது சலீம் முதலாளியும் மனைவியும் அவரது பிள்ளைகளும் மகிழ்ச்சியோடு அவளை வரவேற்றார்கள்.

அந்த முகங்களில் பிரதிபலிப்பது ஹஜ்ஜின் நிறைவோ?

- ‘சிந்தாமணி’

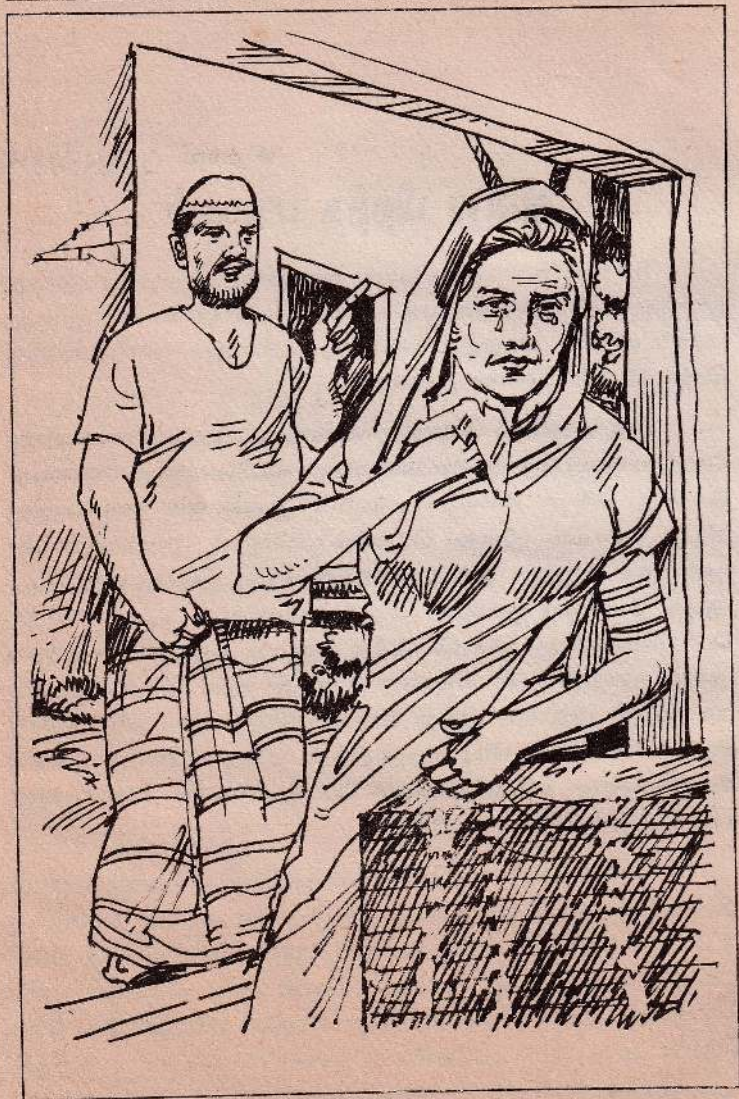
● எஸ். முத்துமீரான்

அன்று பிறந்த பாலகன்

முன்பனிக்காலம், விடியச் சாமத்தின் ஆரவாரம் ஒழிந்து, இளஞ்சூரியன் முகங்காட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். படர்ந்திருந்த பனிப்படலங்கள் மறைந்து கொண்டிருக்கின்றன. வாடைக்காற்று மெதுவாக வீசிக்கொண்டிருக்கிறது.

வாழ்க்கையில் நொந்து களைத்து, அதன் எல்லையற்ற சோதனைகளுக்கு முகங்கொடுத்து, சூப்பியெறிந்த கரும்பைப் போன்று, கதீஜா, சோகமே உருவாகி ஆதம்வாவா மரைக்காரின் வீட்டு வாசலில் நின்று கொண்டிருக்கிறாள். சிறுவயதிலேயே கணவனை இழந்து, இளம் வானம்பாடிபோல் இன்பச் சிறகடித்துப் பறக்க வேண்டிய இளமைப் பருவத்தையெல்லாம் அனல் போன்ற பெருமூச்சுகளுக்கு இரைகொடுத்து எலும்பும் தோலுமோய் நிற்கும் அவள் முகத்தில்தான் எத்தனை சோகம். கரை காண முடியாத கவலையின் பிம்பமாக நின்று கொண்டிருக்கும் அவளுக்கு மூன்று குமர்கள், அவர்களில் ஒருத்திக்கு திருமணம், அதற்காக வேண்டித்தான், விடியச்சாமத்திலேயே ஆதம்வாவா மரைக்காரின் வீட்டு வாசலில் தவம் கிடக்கிறாள்.

“நான் சென்ன எப்பயிம் ஒரு செல்லுத்தான். எனைக்கு ரெண்டு பேச்செல்லாம் பேசிப் பழக்கமில்ல. ஒன்ட வளவுறுதிய மூண்டுக்கு போவேண்டு எத்தன தரம் ஒனக்கிட்ட நான் செல்லிருக்கன். என்ற செல்லெல்லாம் ஒனக்கு கிடாமாட்ற மேல்ல மழை பெய்யிற மாதிரி... என்னமோ பெரிசா பெரிய பள்ளிக்கு காயிதம் கொடுத்தியே. இந்த பள்ளி றஸ்டிப்போட்டு என்ன அசைக்க முடியுமா? ஏதோ, அவருக்குத்தான் ஈமான், இஸ்லாம் தெரிஞ்சாப்போல நம்முட வாணிது

மௌலவி நின்று கிளம்பிப் பாத்தாரே... என்ற பேருக்கு கிரயம் எழுதியை உறுதியை, இவரென்ன அவர் வாய்பா வந்தாலும் அசைக்க முடியுமா? இப்ப சட்டப்படி ஒன்ட ஊடு வளவு எனக்கு சொந்தம். ஆனா, இந்த ஊடு வளவு, உனக்கு நான் திருப்பி எழுதித்தாறதா இரிந்தா, என்ற முதலையும், அதக்குரிய ஆதாயத்தையும் சேர்த்து தந்து போட்டு, எழுதி எடுத்திக்கிட்டு போ... எனக்கு ஒன்ட ஊடு வளவு ஆகிறத்துக்கும் ஹறாம். ஒனக்கு நான் இந்த பத்தாயிரம் காசிதந்து, அஞ்சி வரிசத்துக்கும் மேலாப் போச்சு. ஒரு வரிசத்து வட்டி கூடத்தரல்ல, நீ.. ஏதோ போனதெல்லாம் போகட்டும், என்ற முதல் பத்தாயிரத்தோட, வட்டிக்காசி பத்தாயிரத்தையும் சேத்து, இருபதினாயிரத்தையும் கொண்டு தந்து போட்டு, ஒன்ட உறுதிய மூண்டுக்கு போ...! நானும் புள்ளகுட்டிக்காறன். இது என்ற புழைப்பு, நீயும் கொஞ்சம் யோசின பண்ணிப்பாக்கணும்..."

வழிந்தோடும் கண்ணீர்த்துளிகளை முந்தானையால் துடைத்து, ஏழ்மையின் அகோரப் பிடிக்குள் சிக்கித் தவித்து நிற்கும் கதீஜாவைப் பார்த்து, கட்டளையைப் பிறப்பித்து விட்டு, ஆதம்வாவா மரைக்காரர், கொடுப்புக்களால் வழிந்தோடும் வெற்றிலைச்சாறை, உள்ளங்கையால் துடைத்துக் கொண்டு காறி உமிழ்கிறார்.

ஆதம்வாவா மரைக்காரரைத் தெரியாதவர்கள் நிந்தவூரில் இல்லையென்றே கூறலாம். வட்டிக்கு காசி கொடுப்பதில், அவருக்கு நிகர் அவரேதான். இங்குள்ள பெரியவர்கள் தொடக்கம் சிறியவர்கள் வரை, அவரை வட்டி ஆதம்வாவா என்றே அழைப்பார்கள். இவர் அவருக்கு வட்டிக்கு பணம் கொடுத்தாலும் உடனே, பணம் கொடுப்பவரின் பெயரிலுள்ள வீடு வளவு அல்லது காணியைத் தன் பெயரில் கிரயமாக எழுதி எடுத்துக் கொள்வார். இப்படித்தான் கதீஜாவும், தன் வளவில் ஒரு குடில் வைப்பதற்காக, தன் பெயரில் இருந்த ஒரே ஒரு வளவையும் இவருக்கு கிரயம் எழுதிக்கொடுத்து விட்டு பத்தாயிரம் ரூபா வட்டிக்கு எடுத்தாள். பாவம்! இப்படியெல்லாம் நடக்குமென்று அவள் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. எத்தனையோ

கஷ்டங்களுக்கு மத்தியில், முப்பது வயதைக் கடந்து நிற்கும் தன் மூத்த மகளுக்கு திருமணம் முடிப்பதற்கு ஒழுங்கு செய்து விட்டாள். ஆனால் மாப்பிள்ளை வீட்டார் வீடும் வளவும் சீதனமாகக் கேட்டு கலியாணத்தை முடிக்க மறுக்கிறார்கள். இதனால்தான் ஏதோ தன்னால் முடிந்த அளவிற்கு சேர்த்த பனிரெண்டாயிரம் ரூபாவைக் கொண்டு வந்து ஆதம்வாவா மரைக்காரிடம் கெஞ்சிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

“காக்கா! ஒன்டகால் ரெண்டையும் புடிச்சன், என்ர புள்ளைக்கு இந்த ஒதவியச் செஞ்சிரு. என்ர புள்ளட கலியாணம் முடிஞ்ச பொறகு, நான் என்ர சீப்பெலும்ப ஈடு வெச்சாவது. ஒன்ற வட்டிக்காசக் கொண்டு தந்திருவங்கா... ஊடு வளவ சீதனமா எழுதிக் கொடுக்காட்டி என்ர புள்ளட கலியாணம் அலைஞ்சி பெயித்திருங்கா... என்ர எத்தீன்* குமருக்கு இந்த ஒதவியச் செய்தா, ஒன்ன ஒரு நாளும் அல்லாஹ் கைவிட மாட்டாங்கா...”

வாழ்க்கையில், இன்பத்தின் மணத்தைக் கூட நுகர முடியாத துரப்பாக்கியசாலியான அத்தாயின் உள்ளத்து வேதனையை, உணரமுடியாத ஜடமாக இருக்கும் ஆதம்வாவா மரைக்காரைப் பார்த்து, அவர் நாய் பரிதாபமாக குரைக்கிறது. உண்மையிலே அந்நன்றியுள்ள ஜீவனுக்கு இருக்கும் கருணையுள்ளம், இந்த ஆற்றிவு படைத்த மனிதமிருகத்திற்கு இல்லையே என்ற துக்கத்தோடு, கதீஜா வெளியேறிக் கொண்டிருக்கிறாள்...

இரவு படிந்து, குளிர்காற்று வீசிக் கொண்டிருக்கிறது. எங்கும் பனிமூட்டம், துப்பவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாமல் இளநிலவு பூங்காரம் காட்டுகிறது. ஆதம்வாவா மரைக்காரர் தன் மனைவியின் பிடவையொன்றை எடுத்துப்போர்த்திக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் பக்கத்தில் மௌலவி வாஹிது எதையோ பற்றி அக்கறையோடு பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்.

★ எத்தீன் - அநாதை

“மௌலவி. எனக்கு மக்கத்துக்கு போய் அச்சு[✱] செய்ய விருப்பம்தான். ஆனா, நம்முட ஊரான் உடுவானா? என்னைத்தான் அவனுகள் வட்டிக்கள்ளன் என்று ஊராலேயே கழிச்சிப் போட்டானுகளே. நீங்க என்ன மக்கத்துக்கு கூட்டிக்குப் போனா, ஒங்களையும் ஊரால கழிக்க மாட்டானுகளா...?”

ஆதம்வாவா மரைக்காரர் தன்பேச்சை முடிப்பதற்குள், நாணிலி ருந்து விசையேற்றி விட்ட அம்புபோல் மௌலவி வாஹிது தன் பேச்சுத் திறமையை புடம் போடுகிறார்.

“மரைக்காரர்! ஊர் வாய்முட உலைமடி இருக்கா? நீங்க பணக்காரனாக இரிக்கிறதே இந்த ஊரானுக்கு பெரிய எரிச்சல். நீங்க பரம்பரப் பணக்காரன். ஏதோ, நாலு கஷ்டப்படுகிற ஏழைகளுக்கு ஒதவி செய்தா, அதை நாங்க வட்டிக்கு கொடுக்கிறதாகவா எடுத்துக்கிற...? வட்டிக்கு கொடுக்கிறது ஹறாம்தான். ஆனா, நீங்க குத்தகப்படி தானே காசி கொடுக்கிறீங்க...! பேசியவன் எதையும் பேசுவான். அதுக்கெல்லாம் காது கொடுத்தா நாங்க வாழவே முடியாது!”

மௌலவி வாஹிது, தன் பேச்சினால் ஆதம்வாவா மரைக்காரை மயக்கிக் கொண்டிருக்கிறார். மகுடியில் கட்டுண்ட நாகம் போல், மௌலவியின் ஒவ்வொரு பேச்சுக்கும் அவர், தலையை ஆட்டி, ஆட்டித் தன் விருப்பைத் தெரிவித்துக்கொண்டே இருக்கிறார். வல்லவன் பம்பரம் மணலிலும் ஆடும் என்பதுபோல், மௌலவியின் பேச்சு ஆதம்வாவா மரைக்காரைச் சுழல வைத்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

“நீங்க ஒதிப்படிச்ச சீதவி. ஒங்களுக்குத் தெரியாத விசயம். இந்த ஒலகத்தில ஏதும் இரிக்கா...? நீங்க ஒதின கிதாப்புகளில் ஒன்டையாவது இந்த ஊரான், கண்ணால கூடக்கண்டிருப்பானா? நான், இப்ப என்ன செய்யணும்? சொல்லுங்க அப்படியே செய்யிறன்...”

ஆதம்வாவா மரைக்கார் மயங்கிவிட்டார். அவர் அன்று பிறந்த பாலகனாவதற்கு மௌலவி விடாது ஒதிக்கொண்டே இருக்கிறார்.

★ அச்சு - ஹஜ்ஜு (வழக்கு மொழி)

“நீங்க என்ற விளம்பரத்த பேப்பர்களிலே பார்த்திருப்பீங்க என்று நினைக்கிறேன். இந்த வரிசம் நான் மட்டும் தனியா, ஐம்பது பேர் கொண்ட குறுப்பொண்டு கொண்டு போறன். என்ற குறுப்போடு வர வந்தாங்க. ஆனா, நான் தான் அவங்கள சேக்கல்ல... ஏனெண்டா, என்ற குறுப்பில பெரிய பணக்காரங்களும், படிச்சவங்களும் வாறாங்க... அவங்கிட ரெஸ்பெக்டிவ் கொஞ்சிரக்கூடாது பாருங்க... அதுக்காகத்தான் இந்த விசயத்தில் நான் கொஞ்சம் கரக்கிறா இருக்கன். அறம் சரிபில நாங்க தங்கிற ஹோட்டல் தொடக்கம் பிரயாணம் செய்யிற பஸ், அறபாத்தில தரிக்கிற கூடாரம் எல்லாமே ஏர்க்கண்டிசன் தான். எதுக்கும் நீங்க யோசியாம, இந்த முற என்ற குறுப்பில சேர்ந்து, ஹச்சிக்கு வாங்க... அல்லாஹ் எல்லாத்தையும் ஹயிராக்கி வைப்பான்...”

ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் கிளிப்பிள்ளை வாக்கில், ஜம்மாவில் ஒப்புவிக்கும் பழைய பல்லவியை, ஒருவாறு சுருதி சேர்த்து வேறொரு ராகத்தில் பாடிவிட்டு, தலையில் கிடந்த தொப்பியைக் கழற்றி லேஞ்சியால் துடைத்துக் கொள்கிறார் மௌலவி.

குளம் உடைந்து, வெறி கொண்டோடி வரும் வெள்ளம் போல், மௌலவியின் பேச்சில் கட்டுண்ட ஆதம்வாவா மரைக்கார், அந்த நிமிடமே ஹாஜியாராகி, எல்லோருக்கும் சலாம் கொடுக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

“மௌலவி! என்ற பேர உங்கிட குறுப்பில எழுதுங்க... மகள் ஹுஸ்னா, அலுமாரியத் திறந்து, ஐம்பதாயிரம் ரூபா காசி எண்ணி எடுத்துக்கு வாங்கம்மா... இந்தக்காச அட்வான்சா வெச்சிக்கொள்ளுங்க... ஏதோ, எனைக்கு வாலும், தெரியா தலையிம் தெரியா... எல்லாத்தையும் நீங்கதான் பாத்து செஞ்சி கொள்ளணும்...”

அறியாமை சிரிக்கிறது. அறிவு, பணத்தாசையால் அனைத்தையும் இழந்து தவிக்கிறது.

- ★ ரெஸ்பெக்டிவ் - மரியாதை
- ★ அறம் சரிபில - கஃபா (மக்கா) இருக்கும் இடம்.
- ★ ஹயிராக்கி - நிறைவேற்றம்.

“நீங்க ஒண்டுக்கும் யோசிக்க வேணாம். எல்லாத்தையும் நான் பாத்துகிறன்..”

ஆதம்வாவா மரைக்காரின் பாவங்கள் அனைத்தும் வாஹிது மௌலவியால் பொறுக்கப்பட்டு, அன்று பிறந்த பாலகனாகி நிற்கும் அவர் முகத்தில் ஹாஜியார் களை இழையோடிக் கொண்டிருக்கிறது.

மௌலவி வாஹிது, எப்படியோ பத்துப்பேர் சேர்த்துவிட்ட மனத்திருப்தியோடு கிடைக்கப்போகும் ஒசி டிக்கட்டையும், முப்பதினாயிரம் கொமிசனையும், மற்ற சலாக்கியங்களையும் எண்ணி மகிழ்ந்து கொண்டு விடைபெற்று வெளியேறிக் கொண்டிருக்கிறார். பெய்து கொண்டிருக்கும் பனியும், வீசிக் கொண்டிருக்கும் குளிர் காற்றும் இனி அவரை என்ன செய்துவிட முடியும்? அவர் தான் பலமுறை ஹஜ்ஜுக்கு குறாப் கொண்டு போன, அல்ஹாஜியாராச்சே...

உச்சிப்பொழுது, படித்திருந்த பனிகள் மறைந்து, இயற்கை சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. மௌலவி வாஹிதும் அவர் மனைவியும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“என்ன, வட்டி ஆதம்வாவாவும் இந்த வரிசம் ஒங்களோட அசுக்கு வாறதா ஊருக்க பேசிறாங்க, மெய்தானா?”

போர்க்களம் ஜனிக்கிறது. “ஏன், அவரு ஹஜ்ஜுக்கு போகக்கூடாதெண்டு சட்டம் போடா இரிக்கு? காசிக்காறன் போறான், இதப்பத்தி இந்த ஊரானுக்கு என்ன கவல...? இந்த ஊரான்ட ளரிச்சலுக்கு மட்டும் குறச்சலே இல்ல...!”

மனைவியின் கேள்விக்கு ஆத்திரத்தோடு பதிலைக்கூறி விட்டு மௌலவி, தாடியைத் தடவிக் கொள்கிறார்.

“நீங்கதான், வட்டிக்கு கொடுக்கிறதும் ஹறாம், வட்டி வாங்கிறதும் ஹறாமெண்டு, ஒவ்வொரு நாளும் பேசிக்கிட்டே இருப்பீங்க... இப்ப, அந்த வட்டியால வந்தகாச கைநீட்டி வாங்கிற்று வந்து ஊட்டுக்கு வெச்சிப் போட்டு, கொமிசன் கணக்குப் பாக்கிறீங்க...

ஊரையிம், ஓலகத்தையிம் ஏமாத்தி, ஏழைகளின் வயித்தில மண்ணைக் கொட்டித் தன்ர வயிற்றை வளக்கிற வட்டிக்கள்ளன்ட காச, கைநீட்டி வாங்க, எப்படித்தான் ஒங்களுக்கு மனசி வந்திருக்கோ...? பணத்திற்காக, பாவிகளையிம் பேருக்கு ஆசியாராக்கினா, ♠ இந்தப் பாவம் உங்களையெல்லாம் சும்மாவிடுமா? பாவம்! இந்தப் பாவி செய்த வேலையால, அவ கதிசா ராத்தாட மகளள் கலியாணமே அலைஞ்சி பெயித்து. அந்தப் புள்ளட முகத்தப்பாத்துக் கிட்டு அப்படிச் செய்து போட்டானே. இவன அந்த அல்லாஹ் சும்மா விடுவானா? இவனுக்கெல்லாம் ஒரு ஹஜ்ஜி. அதுக்குப் பொறகு ஒரு ஆல் - ஆசிப்பட்டம்...! அல்லாட குர்ஆனையும், எங்கிட நாயகத்திர அதிதுகளையிம் ♣ காசிக்காக விற்கிறதைப் பாக்கிலும், பிச்செடுக்கப் போறது, எவ்வளவோ மேல்... சீ! வேலியே பயிர மேயத் தொடங்கினா, எதுக்குத்தான் அந்த வேலியும், பயிரும்..."

"மனைவியின் தூய்மையான கண்ணாடியில் தன் அழுக்கு நிறைந்த முகத்தைப் பார்ப்பதற்கு திராணியற்று வாஹிது வெட்கித் தலைகுனிந்து நிற்பது ஆதம்வாவா மரைக்காருக்கு எங்கே தெரியப்போகிறது...?"

'வாஹிது, மௌலவியின் பிரசங்கம் அனைத்தும் உனக்கில்லை ஊருக்குத்தான் என்ற உண்மை அவர் மனைவிக்கு மட்டும் தெரியாமல் போனது வியப்புத்தான் அவர் தன் முற்றுமறிந்த முழுஞானக் கடலாச்சே... எந்த அழுக்கையும், அந்தக்கடல் ஜீரணித்து விடும்...

- எழுத்தாளரின் கதைத் தொகுப்பிலிருந்து

★ ஆசிரியர் - ஹாஜியார்.

★ ஆதிது - ஹதீஸ்

● எம்.எச்.எம். சம்ஸ்

அன்று பிறந்த பாலகர்கள்

“மரியம்...” என்று குரல் கொடுத்தபடியே மைஷூக் வீட்டுக்குள் நுழைந்தார். சேர்ட், சாரம் எல்லாம் நனைந்து தொப்பளமாய் இருந்தன. மரியம் டவலுடன் ஓடி வந்தாள். அதனை வாங்கித் தலையைத் துடைத்தவாறே; “என்ன மழை அடிச்சது தெரியுமா? ஒரு மாதிரி சாந்து வேலகன மழக்கி முந்தியே முடிச்சீட்டன்... ஆனா... வழீல நனஞ்சீட்டன்” என்றார்.

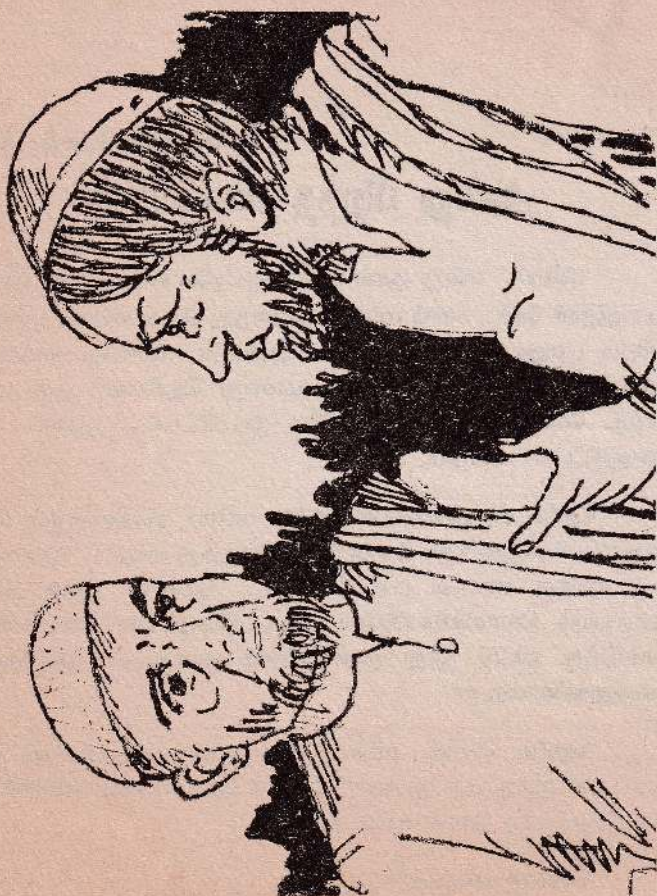
தேநீர் ஊற்றிக்கொண்டிருந்த மரியம் குஷினிக்குப் போக, மைஷூக் கிணற்றடிக்குப் போய்விட்டு வாசலுக்கு வந்தார். “இன்றைக்கு ஒரு சிங்கன ஊட்டில ரபர் பெயிண்ட் அடிச்சன். இந்த அம்பது ரூவாவயும் வெச்சிக்கோங்கோ” ஒரு நீலத்தாளை மனைவியிடம் கொடுத்து விட்டு நூறு ரூபாத்தாளை தனது பொக்கட்டுக்குள் வைத்துக்கொண்டார்.

“தொர்மா செய்தி... எங்கட அப்பாஸ் மாமாவும் மாமியும் அஸர் நேரம் ஊட்டுக்கு வந்தெலியன்” தேநீர்க் கோப்பையை மைஷூக்கிடம் கொடுத்தவாறே சொன்னாள் மரியம்.

“என்னா விஷயம்!”

“இந்த மொற ரெண்டுபேரும் ஹஜ்ஜுக்குப் போறாங்களாம்.”

“ஓ நல்ல காரியந் தானே... அது சரி... போன மொறயும் மக்கா

“ஓ... ஹோ.. அப்பிடியா! போயிட்டு வரட்டும்” எந்தவித உணர்ச்சியும் இல்லாமல் தேநீர்க் கோப்பையைப் பார்த்தவாறே சொன்ன மைஷூக், “மஃரிபுக்கு பாங்கு சொல்லீட்டாங்களா?” என்று பேச்சை மாற்றினார்.

“மழுக்குள்ள சத்தம் லேசா கேட்டுது... நேத்தியில இருந்து பள்ளி ஸ்பிக்கரும் வேல செப்தில்ல போல்”

மைஷூக் உள்ளே போய் சேர்ட்டைப் போட்டுக்கொண்டு தலைமயிர்களை ஒதுக்கி தொப்பியை அணிந்து கொண்டார்.

“அப்ப நான் பள்ளிக்கு பெய்த்திட்டு வாறன்” முற்றத்தில் இறங்கியவர் “ஆ... பொடியன் வந்தானா?” என்று திரும்பி நின்று கேட்டார்.

“மகன் மஃரிபு தொழுதிட்டுத்தான் வருவான்.”

மைஷூக் நடந்தார். பாதையில் உள்ள குழிகளில் இருந்து சேற்றுநீர் சாரத்தில் பட்டுவிடக்கூடாதே என்று சாரத்தைச் சற்றே தூக்கிப் பிடித்து அவதானமாக.

“அப்பாஸ் ஹாஜியாரு டபள் ஹாஜியாராகப் போறாரு. பொஞ்சாதி ஹாஜியானி ஆகப்போறா” மைஷூக் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டார். “இந்தா பாரு மைஷூக்கு ஒண்ட பொடியன் நல்லா பாஸ் பண்ணியிருக்கான்... மிச்சம் சந்தோஷம்... ஆனா சயன்ஸ் படிக்க பெரிய ஸ்கூல்ல சேத்தோணும் என்று யாரோ ஒனக்கு தெரிச்ச கவுறு குடுத்தீக்கானுவள். வெரலுக்கு மிஞ்சி வீக்கம் வரப்புடாது... ஊருக்குள்ள படிச்சா முன்னுக்கு வர ஏலவா?” ★

மைஷூக்கும் மரியமும் பைபன் நியாசுக்கு படிக்க உதவி கேட்டு ஒரு மஃபுரி நேரம் போக, சாய்வு நாற்காலியில் சுருட்டை உறிஞ்சிய படியே அப்பாஸ் ஹாஜியார் சொன்ன வார்த்தைகள்.

★ ஏலவா? - முடியாதா?

“பைபன் நியாஸ் ஏழு பாடத்தில் “உ” எடுத்திருக்கான். இங்க ஊருக்குள்ள ஸயன்ஸ் படிக்க வசதியில்லை. ஒளியூழில நல்ல ஸ்கூல் ஒன்றில சேர்க்க ஏலுமென்றா பொடியன் நல்லா முன்னேறுவான். ஆனா கூட செலவுகள் இருக்கு” அதிபர் ஒருநாள் வீட்டுக்கு வந்த போது சொன்ன இந்த வார்த்தைகள் தான் அவரையும் மரியமையும் அப்பாஸ் ஹாஜி வீட்டுக்கு இழுத்துச் சென்றன.

“இப்ப பிஸ்னஸ் எல்லாம் முந்தியப் போல இல்ல... டன்... ஒரு மாதிரி ரோல்லதான் யாவாரம் போவது...

அன்று பிறந்த பாலகர்கள் பொய் சொல்வார்களா?

மரியம் முழுசாக ஏற்றுக்கொண்டாள், மாமா அல்லவா?

பள்ளிவாசல் லேன் வழியாக, முதலாம் ஸப்பு தொழுதவர்கள் சாரிசாரியாக வருகிறார்கள். சிலர் எதிரேயுள்ள சம்கதீன் முதலாளி வீட்டுக்குள் நுழைகிறார்கள்.

“என்னா அவரும் மக்கத்துக்குப் போறாரா?” எதிரே வந்த ஹாமீது மாஸ்டரிடம் கேட்டார் மைஷிக்.

“சம்கதீன் மொதலாளி மட்டுமா? பொஞ்சாதி, மக்கள் எல்லாருமா நாலுபேரு போறாங்க. இப்ப எங்கூட ஊருக்கு அல்லாடறஹமத்து ஏறங்குது.. துஆ கேளுங்க” என்று ஹாமீது மாஸ்டர், முழங்காலுக்குக் கீழ் தொங்கிய வெள்ளை ஜப்பாவைத் தூக்கிப் பிடித்தவாறே நடந்தார்.

பள்ளிவாசல் லேனுக்குள் நுழைந்தவர் படிக்கட்டில் செருப்புகளை வைத்துவிட்டு உள்ளே கண்களை விட்டபோது ஓர் ஆச்சரியம்! சுற்று முற்றும் பார்த்தார். பள்ளிவாசல் இருட்டாக இருந்தது. உள் பள்ளியிலே மிம்பர்ப்படியில் ஒரு மெழுகுவத்தி காற்றோடு போராடிக் கொண்டிருந்தது.

“அல்லாஹ் அக்பர்”

இரண்டாவது இமாம் தொழுகை நடத்தப் போகிறார்.

விரைவாய்ப் போய் தக்பீர் கட்டினார். தொழுகை நடந்து கொண்டிருந்தது.

“இதென்ன இருட்டு? பள்ளிக்கு கரண்டில்லையா?”

“கரண்ட் இருக்குது. மொந்தா நாத்து ஓவர் கரண்ட் வந்ததால எல்லா பெண்களும் போச்சுது.. அது தான் இருட்டு.. எம்ப்லிபெயரும் அடிபட்டுப் போச்சுது.”

“அப்ப ரெண்டு நாளா இருட்டுக் குள்ளத்தான் தொழுக நடக்குதோ”

“நான் எனா செய்ய ஹாஜியார்? பள்ளி மத்திச்சம்மார்க்கிட்ட சொன்னன்... மனுஷருகள் வாறாங்க... தொழுறாங்க... போறாங்க...”

மைஷூக் தொழுகை முடிந்து திரும்பிப் பார்த்தார். குத்தூஸ் ஹாஜியாருக்கும் பள்ளி மோதினாருக்கும் இடையில்தான் கதை துஆ ஒதி முடிந்தாச்சு. மைஷூக் எழுந்தார்.

“மோதினார், இங்க வாங்க. இந்தாங்க பெல்பு நாலு வேங்கி போடுங்க” பொக்கட்டிலிருந்த நூறு ரூபாத்தானை எடுத்து மோதினாரின் கைக்குள் பொத்தினார்.

“வேணாம் மைஷூக் நானா இப்ப கொஞ்சத்துக்கு முந்திதான் ஓங்கட மகன் சல்லி தந்தாரு பெல்பு வாங்க, இப்ப கடைக்கி பொகத்தான் ரெடியான”

காசை பொக்கட்டில போட்டுக் கொண்டு மைஷூக் திரும்ப “இந்த வரிஷம் நெறயப் பேரு ஹஜ்ஜிக்கு போறாங்களே தெரீமா? கொஞ்சம் முந்தி வந்தீக்கோணுமே... மொதல் ஸப்பு தொழுகை முடிஞ்சு பொறவு ஒரே ஸலாம் குடுக்கிறதும்... கட்டி அணச்சி முஸாபஹா செய்றதும்... சா.. அந்தக் காட்சிகள பாக்கோணுமே”.

மைஷூக் வெறும் ஜடம் லோல கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“நம்மட இஸாக்கு மாஸ்டரு போறெண்டா பாருங்களே...”

ஹஜ்ஜிக்கி போகோணும் என்ற ஹாஜத்தில தானாம் பென்சனும் எடுத்த” உதட்டைப் பிதுக்கி தலையை அசைத்தார் மோதினார்.

“இஸாக்கு மாஸ்டரா? மகன் நியாகுக்கு ரெண்டாயிரத்துக்கு மேல கடன். இன்றக்கித் தாறன்... நாளக்கித் தாறன் என்று ஆறப்போட்டவன் இப்ப கொஞ்ச நாளா ஒழிச்சித் திரீறான்... இவனுக்கும் ஒரு ஹஜ்ஜி...” வார்த்தைகள் தொண்டைக்கு வெளியே வரவில்லை. விழுங்கிக் கொண்டார்.

“நம்மட ஸாலி மொதலாளியும் போறாரு” மோதினாரில் உற்சாகம் குறைந்திருந்தது.

ஸாலி முதலாளியின் கடையில் பத்து வருஷம் ஓடாய்த்தேய்ந்து வறுமையும் நோயுமாக வெளிபேறிய மோதினாருக்கு கடைசியில் தஞ்சம் கொடுத்தது இந்தப் பள்ளிவாசல். வறுமைக்கு இன்னும் விடுதலை இல்லைதான். என்றாலும் கொஞ்சம் கௌரவமாக, மகிழ்ச்சியோடு பள்ளிக்கடமைகளை நேர்த்தியாகச் செய்கிறார் மனுஷன்.

“எப்படியிருந்தாலும் பத்து வருஷம் கடயில இருந்ததால ஸலாம் குடுக்கப் போகோணும் என்று நெனச்சேன். இன்றக்கி அந்திநேரம் ஊட்டுக்கு வந்து பிழ பொறுக்கத் தேடினாம்... பொஞ்சாதி தான் சென்ன...”

“அப்ப... ரெண்டு பேரும் இப்ப போவமா அங்க?”

மைஷுக் சொல்லி வாயெடுக்கவில்லை.

“மோதினப்பா...” என்று ஒரு குரல்.

இருவரும் நிசப்தமானார்கள்.

மறுபடியும் “மோதினப்பா” என்று கேட்டுப் புறத்திலிருந்து வந்தது சத்தம்... ஒரு பெண்ணின் குரல்.

இருவரும் கேட்டுப்பக்கம் வந்தார்கள். முக்காடு போட்ட பெண் ஒருத்தி, இடுப்பில் குழந்தையுடன்.

“ஒரு கெழமக்கி முந்தி மஃரிபு நேரம் எனத்தயோ கண்டு, பயந்து புள்ள மயங்கி உழுந்திட்டது... லோச்சி பண்ணின... தெசிக்க★ வெட்டின... கொஞ்சம் கொணம் கெடச்சது... இன்றக்கி வெள்ளனேலீந்து நல்ல காச்சல்... ஒன்னும் தின்னதும் இல்ல... புள்ளக்கி கொஞ்சம் ஒதிப்பார்க்கோணுமென்று...”

குகைக்குள்ளிருந்து வரும் பேச்சு போலிருந்தது, மைஷூக் குழந்தையின் தலையைத் தொட்டுப் பார்த்தார்.

“ச்சு... மேல் நல்லா கொதிக்குதே... மருந்து எடுக்கலையா? புள்ளேட நெலமயென்றா... ரொம்ப மோசம்... சுருக்கா டொக்டர்க்கிட்ட காட்டுங்க.”

அதற்குள் மோதினார் என்னவோ ஒதி “ஷூ”... என்று ஊதினார்.

“எனா? மருந்துக்கு போகப்போறீங்களா?” மைஷூக் அவசரப்படுத்தினார்.

பெண் ஒன்றும் பேசவில்லை. பெருமூச்சொன்றுடன் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். மோதினார் தனது வாயை மைஷூக்கின் காதுக்கருகில் குவித்தார்.

“இவ... இந்த மொற ஹஜ்ஜிக்கிப் போறாரே ஸாலி மொதலாளி. அவரட தங்கச்சி. இவடெ சொத்துகளால தான் அவரு கல்வி சம்பாதிச்சாரு இவடெ மாப்புளயோட மொதலாளிக்கி கொஞ்சம் மனஸ்தாயம் இப்ப நானாவும் தங்கச்சியும் கோவம்... இவங்களுக்கு தின்னியத்துக்கும் வழியில்ல”

அந்தப்பெண், பிடவைத் தொங்கலால் கண்களைத் துடைப்பதை லேசாக அவதானித்தார் மைஷூக். பொக்கட்டில கையை விட்டவர் நூறு ரூபாவையும் பெண்ணின் கைக்குள் திணித்தார்.

★ தெசிக்க - எலுமிச்சம்பழம்

“புள்ளக்கி இப்பவே மருந்து வேங்கிக் குடுங்க”

மனுஷி நடந்தாள்.

“அப்ப மோதினார், ஸாலி மொதலாளி ஊட்டுக்கு ஸலாம் குடுக்க போறதா? உங்கட பழய மொதலாளி இல்லியா?”

மோதினார் மெல்ல தனது ரூமுக்குள் சென்றார். கயிற்றுக் கொடியில் தொங்கிய சாரத்தை விரித்து தூக்கிப் பிடித்துப் பார்த்தார். முகத்தைச் சுழித்தார். பல ஓட்டைகள், இன்னொரு சாரத்தை எடுத்தார். அழுக்கு உடுத்திருந்த சாரத்தை அவிழ்த்துத் திருப்பினார். தையல் மறுபுறம் திருப்பினார் - பீத்தல்.

பள்ளி விறாந்தையிலிருந்து இவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மைஷூக்கின் கண்கள் கசிந்தன. மோதினார் அறைக்குள் இருந்தபடியே குரல் கொடுத்தார்.

“நான் இஷாவுக்குப் பொறவுபோறன்... இப்ப நெறய ஜனம் இருக்கும்... நீங்க முந்துங்க...” எந்தப் பதிலும் கூறாமல் மைஷூக் மௌனமாக நடந்தார்.

“இந்த ஸாலி... அப்பாஸ்... இஸாக்கு... எல்லாம் மக்கா போவது. அல்லாட ஏவல நெறவேத்த எண்பதாயிரம் செலவழிச்சி கடல் கடந்து போகப் போறானுவன்... சா... பெரிய தியாகம்... எல்லாப் பாவத்தையும் கழுவிப்போட்டு அன்று பிறந்த பாலகன் மாதிரி வருவாங்களாம்... இவங்கட உள்ளும் பொறமும் தெரிஞ்ச பொறவு ஸலாம் குடுத்து வழியனுப்ப போறெண்டா... முனாபிக்★ தான் போவான்”

பள்ளி லேனால் நடந்த மைஷூக், பெயின் ரோட்டை அடைந்தார் யாருக்கும் ஸலாம் கொடுக்கப் போவதில்லை என்ற உறுதிபோடு வீடு நோக்கித் திரும்ப -

★ முனாஃபிக் - மறுபாடான செயல்பாடுடையவன்.

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்...”

பள்ளிக்கு எதிரே கப்பல் போன்ற வீட்டின் விறாந்தையில் வாயெல்லாம் பல்லாக வயிற்றை முன் தள்ளியவாறு நின்றிருந்தார் சம்கதீன் முதலாளி.

“வாங்க... மைஷீக்கு நானா...”

செய்வதறியாது மைஷீக் நின்றாலும், கால்கள் மட்டும் அவரையறியாமலேயே அந்த வீட்டை நோக்கி நடைபோட்டன. உள்ளே நுழைய, வெளி விசிட்டிங் ஹோலில் சிலர் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். கூரை வேயும் அறமது... கடைச் சிப்பந்திமார் நாலுபேர்... மிட்டாய் விற்கும் பாவா.

உள் விசிட்டிங் ஹோலை அவதானித்தார். கமகம என்று அத்தர் வாசம். ஜூப்பாக்கள், தலைப்பாகைகள், மினுமினுக்கும் ஐரிகைத் தொப்பிகள்... எல்லாம் கவாரஸ்யமாக கதைத்துக் கொண்டிருந்தன.

ஒரு மரவையில் மாரி பிஸ்கட்டும் சிறிய கேக்குண்டுகளும் சர்பத்துமாக ஒருவர் வந்து நீட்டினார். மைஷீக் ஒரு பிஸ்கட்டின் அரைவாசியை உடைத்தெடுத்தார். சர்பத் கிளாசை மறு கையில் தூக்கினார். உள் ஹோலிலிருந்து வட்டிலப்பழம் கோழிக்கூட்டுப் பழமும் கலந்த வாசனை மிதந்து வந்தது. கடித்தார். குடித்தார், எழுந்தார். சம்கதீன் முதலாளியின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு சிரிப்பை வரவழைத்தார். ஒரு சிலையின் தோள்களைத் தழுவுவது போல முஸாபஹா செய்தார்.

“அப்ப நான் பெய்த்திட்டு வாறன்” மைஷீக் திரும்பினார்.

“அப்படி லேசா செல்ல ஏலுமே? நீங்களும் நிய்யத்து வெச்சிக்கோங்க அடுத்த வரிஷம் ஹஜ்ஜிக்குப் போக! இது அல்லாவுக்காகச் செய்ற தியாகம்...”

வெறுமனே தலையாட்டிய மைஷூக் இறங்கி நடந்தார். முன்னே இரண்டு பேர் கதைத்துக் கொண்டு போவது காதில் விழுந்தது.

“இவங்க பெரிய சான்ஸ்காரங்க... கஃபாவுக்குக் கிட்ட ஹோட்டல் கெட்ச்சீக்கியாம்... அஞ்சி நேரமும் கஃபாவிலே தொழுற பாக்கியம்... யாருக்குக் கெடக்கும்? ஹோட்டல் சார்ஜ் கொஞ்சம் கூடவாம்... எயர்கண்டிஷன்... நல்ல சாப்பாடு... அது... இது... லக்சரி ஹோட்டலாம்.

வீடு வரும் வரையில் வழியில் யாரைக்கண்டது, யார் தன்னை தாண்டிப்போனது எதுவும் மனத்தில் பதியவில்லை. வீட்டுக்குள் நுழைந்த மைஷூக், தொப்பியைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு கதிரையில் சாய்ந்தார்.

மகன் நியாஸ் பல வர்ணச்சாரங்கள், ரெடிமேட் உடுப்புக்கள் சரசரக்க, பரப்பிவைத்து என்னவோ செய்து கொண்டிருந்தான்.

மைஷூக் எழுந்து மேசை லாச்சியை இழுத்து ஒரு கருட்டை வாயில் வைத்து பற்றவைத்தார். புகையை விட்டவாறே மீண்டும் கதிரையில் சாய்ந்தார். மரியம் வந்தாள்.

“மகன், நெறயப் பேரு ஹஜ்ஜிக்குப் போறாங்களே! நாளக்கி மட்டும் பன்னிரெண்டு பேரு பிணைட் ஏறறாங்களாம். எங்கட ஊரிலீந்து மட்டும் அம்பது பேரு போறெண்டா பாருங்களே!” குரலில் மிகுந்த உற்சாகம்.

உமிழ்நீரை உறிஞ்சி படிக்கத்தில் துப்பி விட்டு மகனைப் பார்த்தார் மைஷூக், நியாஸ் என்னவோ எழுதிக்கொண்டிருந்தான். உம்மாவின் பேச்சைக் கேட்காத மாதிரி.

‘ஸலாம் குடுக்கப் போகல்லையா மகன்?’

“நான் ஒரெடத்துக்கும் போகல்ல” வெடுக்கென்ற பதில். தொடர்ந்தும், எழுதிக்கொண்டிருந்தான். ‘புலிக்குப் பிறந்தது பூனையாகுமா?’ என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்ட மைஷூக்,

நெஞ்சை நிமிர்த்தி மகனைப் பார்த்துவிட்டு அடுத்த தம்மை இழுத்தார். குறைச்சுருட்டை படிக்கத்துள் போட்டுவிட்டு எழுந்தார். மேசைக்கருகில் போய் ஒரு சாரத்தை எடுத்து மேலும் கீழும் பார்த்தார்.

“இது என்ன வெல விக்கிறாய்?”

“நூத்தி அம்பது ரூவா”

“ஓ... அப்ப நான் இத எடுத்துக் கொளவா?” கறைப்பற்கள் தெரிய சிரித்தார் மைஷூக்.

“எத்தின வேணும்... எடுங்க” புன்னகையோடு சரசரக்கின்ற சாரங்களை வாப்பாவின் எதிரில் வைத்தான். மைஷூக் அழகான டிசைன் சாரமொன்றை எடுத்து ஒரு பேப்பர்ப் பைக்குள் அமர்த்தினார்.

“மரியம்.., கொஞ்சம் ரோட்டுக்குப் பெய்த்திட்டு வாறன்” சேர்ட்டை போட்டுக்கொண்டே வெளியே இறங்கி நடந்தார்.

பள்ளிசெல்லும் வழியிலே சாம்பிராணி வாசம் மிதந்து வந்தது. மௌலித் ஒதும் இன்னிசை பரவி வழிந்தது. ஹஜ் பயணிகள் ஆபத்தின்றி போய்வர வேண்டும் என்பதற்காக எத்தனை விதமான சடங்குகள்!

பள்ளிக்கு வெளியே ஜாஜ்வல்யமான ஒளி பரவியிருந்தது.

“மோதினார்...!”

மைஷூக்கின் குரல் பள்ளிக்குள் எதிரொலித்தது. உள்ளே தனது அறைக்குள்ளிருந்து மோதினார் வந்து கொண்டிருந்தார். சாரத்தை அவிழ்ப்பதும் திருப்பி உடுப்பதுமான ஒரே போராட்டம்.

“இந்தாங்க இது ஒங்களுக்கு”

மோதினாரின் கைக்குள் பார்சலைத் திணித்தார்.

மைஷூக்கின் கைகளை அள்ளிப்பிடித்த மோதினார் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டார். மைஷூக்கின் புறங்கையில் வெப்பமான ஈரம்.

“அவசரமாக வெளியே போகோணும்” - மோதினாரின் குரலில் படபடப்பு.

“எங்க! ஸலாம் குடுக்கவா?”

“இல்ல... அந்தப் புள்ள மௌத்து!”

“ஆ...! கொஞ்சத்துக்கு முந்தி ஒரு பொம்புள தூக்கிட்டு வந்தாவே... அந்தப் புள்ளையா?”

“ஆமா! டொக்டர்க்கிட்ட போன ஓடனே மூச்சு நின்றிட்டாம்”
மைஷூக்கின் நெற்றியில சுருக்கங்கள்.

“அப்ப மையித்துச் செலவுகள்...?”

“ஸாலி மொதலாளி முழுச் செலவையும் பொறுப்பெடுத்திருக்காரு...
நாளக்கி மையித்த அடக்கின பொறவு தானாம் ஹஜ்ஜிக்கி
பொறப்படுவாரு”

மைஷூக் சாய்ந்தார். பள்ளித்தூணோடு தூணானார்!

- ‘வீரகேசரி’ (22.5.1994)

-● மானா மக்கீன்

அவருக்கு ஹஜ்ஜு அடுத்த வருஷம்!

“நம்ம நாட்டிலிருந்து இந்த வருசம் தானாம் கூடுதலான ஹஜ்ஜுப் பயணிகள். தொகை மூவாயிரத்து இருநூறையும் தாண்டியிருக்கலாம்!” ஆரவாரமாகச் சொல்லிக்கொண்டே ஆப்தீன் காக்கா தன்னுடைய ‘பரக்கத் மஹா’லுக்குள் நுழைந்தார்.

“அல்ஹம்துலில்லாஹ். அப்போ அந்த மூவாயிரத்து சொச்சம் பேரிலையும் நீங்களும் ஒருத்தர் இல்லியா, நீங்க குடுத்து வச்சவங்கதான்” என்றாள் அவர் துணைவி.

“அதுசரி வாப்பா, போன காரியம் எல்லாம் செறப்பா முடிஞ்சிதா? ஏர் லங்காவா? இல்லே, சவுதி பிளேனா? விசா ஒபீஸர் விஸாவுக்கு முத்திரை குத்திட்டாரா?” என்று கேள்விகளை அடுக்கிக்கொண்டே போனான் அவருடைய இளந்தாரி மகன்.

- இப்படி, அந்தப் ‘பரக்கத் மஹால்’ கலகலத்துக் கொண்டிருந்தது.

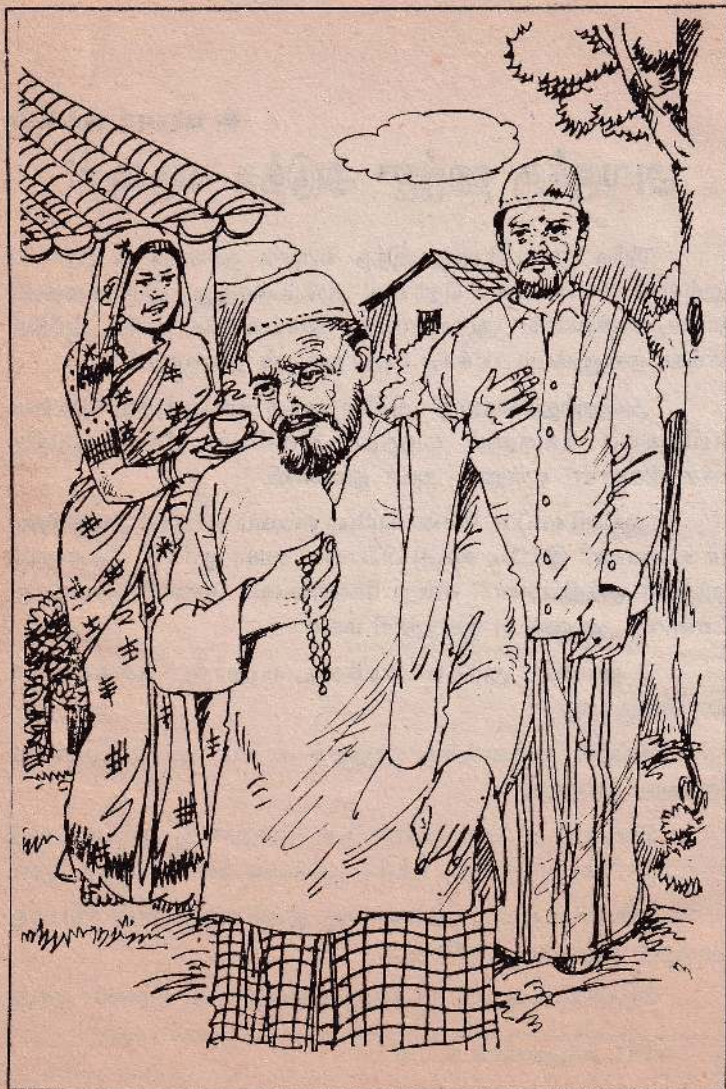
ஆப்தீன் காக்காவுக்கு ஹஜ்ஜுக் கடமை என்பது இன்றைய நேற்றைய நிய்யத்தா?

கொழும்பு மரக்கறி மார்க்கட்டில் மூன்றாவது பரம்பரையாகத் தொடர்ந்துகொண்டிருக்கும் ‘பக்கீ★ மூலமான ‘லக்கீ’ மனிதர் அவர்.

ஆனால் உழைப்பு ஹலாலானது. இப்பொழுது தான் நிய்யத்து வைத்தது கபூலாகப் போகிறது.

நோன்புப் பெருநாள் முடிந்ததுமே ஹஜ்ஜு ஏற்பாடுகளை ஒன்று

★ பக்கீ - விற்பனைக் கூடம்

ஒன்றாகச் செய்யத் தலைப்பட்டு இப்பொழுது அனேகமாக அனைத்தையும் பூர்த்தி செய்து பயணத்திற்கு ரெடி.

“நான் பயணத்திற்கு ரெடி” என்று இரட்டை அர்த்தம் தொனிக்கும் வகையில் அவர் அனைவரிடமும் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்.

ஸலாம் கொடுப்பவர்கள் தொகையும் ஒவ்வொரு நாளும் அதிகரித்தவண்ணம் இருந்தன.

அவர் வீட்டிலுள்ளவர்களுக்கு தாங்களே பயணம் மேற்கொள்வது போல ஒரு பரபரப்பு.

இருந்தாலுங்கூட ஆப்தீன் காக்காவின் உள் மனத்தில் ஓர் இனம் தெரியாத சஞ்சலம், அமைதியின்மை. எதற்காக அப்படியென்று அவருக்குப் புரியவில்லை.

தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நாட்டில் சதா சண்டையும் சச்சரவும், வெடிகுண்டும், வேலை நிறுத்தமும். அதுவும் இதுவுமென அன்றாட நிகழ்ச்சியாகி விட்டதை ஒவ்வொரு நாளும் உணர்கிறவர் அவர்.

மரக்கறி மார்க்கட்டுக்கு இலங்கையின் சகல பாகங்களிலிருந்தும் காலைவேளை நாலு மணிக்குப் பிறகு வந்து சேரும் லாரிகளை வைத்தே சகலத்தையும் புரிவார்.

“இண்டைக்கி எத்தனை லொறிப்பா?” என்று சாதாரணமாக ஒரு கேள்வியை உதவியாளனிடம் கேட்பார்.

கிடைக்கிற பதிலை வைத்து முதல்நாள் இலங்கை நிகழ்வுகளையும், எந்தப் பகுதியில், எந்தப் பிரச்சினை என்பதையும் நாளோடுகள் பார்த்துப் படிக்காமலேயே கிரகித்துக் கொள்வார்.

“நம்மையெல்லாம் அல்லாஹ் காப்பாற்றுவான்” என்று மட்டும் வாய்விட்டுச் சொல்லிக் கையேந்துவார்.

அவர் சொல்லும் அந்தச் சொற்களிலே பொதிந்திருக்கும் ஆயிரமாயிரம் தத்துவங்கள் புரிகிறவர்களுக்குத்தான் புரியும்.

அவர் ஹஜ்ஜுப் பயண முஸ்தீபுகளில் இறங்கி அதன் மிச்சம் சொச்ச அலுவல்களில் முனைந்து கொண்டிருந்த பொழுது மக்களின் அன்றாடப் போக்குவரத்து ஒரு ஸ்தம்பித நிலைக்கு வந்து அவர்களை முடக்கியதைக் கண்டு மனம் குழம்பினார்.

மற்றொருபுறத்தில், பயணக்காரன் நான். அதுவும் ஹஜ்ஜுப் பயணக்காரன். இப்படி உலகக் கவலைகளில் மூழ்குகிறேனே' என்று தனக்குத்தானே கேட்டுக்கொண்டே அவைகளை கவனித்தும் கவனிக்காதவர் போல ஆக வேண்டியவைகளை முடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

பயணநாள் அப்படி இப்படியென்று நாளைக்கு என்று ஆகிய பொழுது அதற்கு முதல் நாளாகிய இன்று அப்படியொரு நிகழ்ச்சி நடந்தது.

இப்ராஹீம் ஸெவ்வையின் திடீர் விஜயம் அது. அவர் கிழக்கிலிருந்து★ வந்திருந்தார். அபூர்வத்திலும் அபூர்வமாக.

'அரிசி ஆலை'க்கும் - 'மரக்கறி'க்கும் இருந்த ஒரு பழைய தொடர்பு புதுப்பிக்கப்படுவது போலிருந்தது அந்தச் சந்திப்பு.

ஆப்தீன் காக்காவுக்கு அவரைக் கண்ட பொழுது ஆச்சரியம் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

"என்ன இப்ராஹீம் ஸெவ்வை, இப்படி எத்தனை வருசத்துக்குப் பொறகு? தொடர்பே விட்டுப் போச்சே?" என்ற அவர். என் பயணம் எப்படி உங்களுக்குத் தெரியுமாக்கும்?" என்று ஒரு கேள்வி கேட்டார்.

அது, வந்தவருக்குப் புரியவில்லை.

"பயணமா? என்ன பயணம்?" என்றார் அவர்.

'சுப்ஹானல்லாஹ், விஷயமே தெரியாதா? நான் நாளைக்குப் பெரிய பயணத்திற்கு ரெடியாகியிருக்கிறேனே. ஸலாம் சொல்ல வந்திருக்கிறீர்கள் என்றல்லவா நினைத்தேன்' என்றார் இவர்.

★ கிழக்குப் பகுதி - இலங்கையில் முஸ்லிம்கள் கணிசமானோர் வாழுகின்றனர்.

இப்ராஹீம் லெவ்வைக்கு அப்படியே தலை தொங்கி விட்டது. மௌனமானார். அது பல வினாடிகள் நீடித்தது. இப்பொழுது புரியாமல் போனது ஆப்தீன் காக்காவுக்குத்தான்.

வந்த மனிதர் நிறையப் பேச விரும்புவது போலவும், அவ்வளவும் தொண்டைக்குழிக்குள் ஒரே நேரத்தில் வந்து நின்று பேசவிடாது தடுப்பது போலவும் அவர் நிலைமை இருந்தது.

வாழ்க்கையில் அனைத்திலும் விழுந்து புரண்ட அனுபவஸ்தரான ஆப்தீன் காக்காவுக்குப் பொறி தட்டியது.

“அரிசி மோலி வேலை நடக்குதா? தொழில் எல்லாம் எப்படி?” என்று மௌனத்தைக் கலைத்துப் பேச்சை மீண்டும் தொடங்கினார்.

அப்படி கேட்டமாத் திரத்தே இப்ராஹீம் லெவ்வைக்கு உடம்பெல்லாம் குலுங்கியது. கண்கள் கலங்கின, குரல் தளதளத்தது.

“அரிசி ஆலையா? தொழிலா? எல்லாத்துக்குந்தானே ஒரு முடிவு கட்டிட்டானே அல்லாஹ். நான் இப்போ ஒரு அகதி”.

“அகதியா? அவ்வளவு பெரிய ஆணானப்பட்ட அரிசி ஆலை முதலாளி இப்ராஹீம் லெவ்வை அகதியா?” ஆப்தீன் காக்கா ஆடிப்போனார்.

“சொல்லுங்கோ. உங்களுக்கு என்ன நடந்து போச்சிது சொல்லுங்கோ?” என்று ஆப்தீன் காக்கா உணர்ச்சிவசப்பட்டாலும் அவருக்கு எதையுமே சொல்ல வேண்டியதிருக்கவில்லை.

ஊருக்கும் உலகுக்கும் தெரிந்த கதைதான்.

சரித்திரமாகிவிட்ட கிழக்கின் நிகழ்வுகளில் அவரும் ஒரு முக்கிய பாத்திரம் என்பதையும், ஆயிரமாயிரம் கிழக்கின் அகதிகளில் அவருக்கு முதலிடம் என்பதையும் கிரகித்துக்கொள்ள நேரம் பிடிக்கவில்லை.

“ஒவ்வொரு வருசமும் அரிசி ஆலையைக் கொண்டு செல்வத்தை அள்ளிக் குவிச்சேன். இந்த வருசம், அடுத்த வருசமெண்டு ஹஜ்ஜுப் பயணத்தைத் தள்ளிப்போட்டுக்கிட்டே

வந்துட்டு இந்த வருஷம் எப்பிடியும் போவமிண்டு ஒரு நிய்யத்துக்கு வந்த வமயத்தில இப்பிடி ஒரு நொடியில நடுரோட்டுல கொண்டாந்து வச்சிட்டான் அல்லாஹ். நான் மிச்சம் சொணங்கி வச்ச பயணம் அவனுக்கு ஒப்புதல் இல்லேண்ட மாதிரிக்கிக் காரியம் நடந்து போச்சிது. இப்ப கொழும்புக்கு ரொம்பக் கஷ்டத்தோட வந்தது உங்களப் போல பழையவங்கள் கண்டு பேசி பழையபடி எங்க பகுதி நிலைமைகளை நல்லபடியாக்கிக் கொள்ள ஏலுமாண்டு பாக்கத்தான்."

இப்ராஹீம் லெவ்வை எதை எதிர்பார்க்கிறார்?

அவர் தொடர்ந்து பேசினார்.

"அந்த இயக்கம், இந்த அமைப்பு, அது அதை செய்யும், இது இதைச் செய்யும் எண்டுறதுலயெல்லாம் எனக்கு நம்பிக்கை கெடையாது. ஆப்தீன் காக்கா. அதெல்லாம் அந்த அந்த நோத்துலதான், எல்லாம் ஒரு ஜும்ஆவோடே முடிஞ்சிடும். இலங்கை முழுக்க ஊருக்கு நாலு உண்மையான ஈமான்தாரிகள் ஒண்டு சேந்தாங்கண்டாக்க அதுவே பெரிய ஜமாஅத்[▲] அந்த ஜமாத் முன்னுக்கு வந்து தன் சகோதரர்களுடைய பரிதாபத்திற்கு இரங்கி ஏதாவது செய்யப்பார்க்க வோணும். இல்லாட்டா ஒரு பகுதியில் வாழும் சமுதாயமே அழிஞ்சமாதிரித்தான். அது தலையெடுக்க எவ்வளவு காலம் ஆகுமோ சொல்ல ஏலாது.

எத்தனை பெரிய வார்த்தைகள்!

'இப்ராஹீம் லெவ்வை எதிர்பார்ப்பது போல தனி மனிதர் உதவி எந்தளவுக்குச் சரிவரும்? தனிமரம் தோப்பாகுமா? ஒரு கை ஒசை எங்கெல்லாம் கேட்கும்? அங்கும் வேண்டாத சக்திகள் புகுந்து விட்டதா?'

ஆப்தீன் காக்காவின் நெஞ்சகத்தில் அவ்வளவு வினாக்களும் ஒரே நேரத்தில்.

▲ ஜமாஅத் - முஸ்லிம்கள் ஒருங்கிணைந்து இருப்பதைக் குறிக்கும் அறபுச் சொல். ஒன்று சேர்தல் - ஒற்றுமை என்ற பொருள்களும் உண்டு.

அதே நேரத்தில் பதில்களும் கிடைக்காமலில்லை.

‘ஏன் முடியாது? தன்னைச் சார்ந்த சமூகத்தை அழிவு நிலையிலிருந்து மீட்க ஒவ்வொரு மனிதனும் தனித்தனியே சிந்தித்தே ஆக வேண்டும். தனித்தனியே கையைத் தட்டித்தான் தீர வேண்டும். இன்று கிழக்கில், நாளை தெற்கில், அப்புறம் வடக்கில், வடமேற்கில் என்று வந்தால் வழக்கம்போல இயக்கங்களையும் அமைப்புகளையும் நம்பி நடுரோட்டிலேயே நின்று கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான். ஆனால் நான் இப்பவே என் கிழக்கின் சகோதரர்களுக்கு என் கூட்டாளிகள் நாலு பேரைக் கூட்டுச் சேர்த்துக் கொண்டு ஏதாவது செய்ய வேண்டும் போல் படுகிறது. ஆனால் என் பயணம்? என் பெரிய பயணத்தை முடித்துக் கொண்டு வந்து உங்களுக்கு ஏதாவது செய்யப்பார்க்கிறேன் என்று சொல்லி விடலாமா? எப்படிச் சொல்வது? என் பயணம் அப்படிப்பட்ட பயணமா? நான் திரும்புவது என்ன நிச்சயம்? பெட்டியிலேயே கபன் துணியை வைத்துக் கொண்டு செல்கிற பயணமாயிற்றே?’

ஆப்தீன் காக்காவுக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது. குளித்தவர் போலானார்.

உடனே ஜிப்பாப் பாக்கெட்டிலிருந்து தஸ்பீஹை எடுத்து உருட்டத் தொடங்கினார்.

இதற்கிடையில் இப்ராஹீம் லெவ்வைக்கு நல்ல கூடக்கட கோப்பி உள்ளிருந்து வந்துவிட்டது.

இருவருமே மௌனத்தில் கரைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பல நிமிடங்களுக்குப் பிறகு, மறுபடியும் தஸ்பீஹ் பாக்கெட்டுக்குள் புகுந்து கொண்டது. இருகரமேந்தி ஏதோ பிரார்த்தனை. பிறகு ஒரு கனைப்புக் கனைத்துக் கொண்டார் ஆப்தீன் காக்கா.

“இப்ராஹீம் லெவ்வை, இப்போ உடனடியா உங்கட தேள்வை என்ன சொல்லுங்கோ?”

“ஓடனே ஒரு பத்தாயிரம் ஒலைக் கிடுகுகள் தேவை. இடிஞ்சும் எரிஞ்சும் போன லுடுகளுக்குக் கூரைகளைப் போட்டு அங்கேயேயும் இங்கேயும் இரிக்கிற அகதிகளை மீள அவங்க எடங்களிலேயே குடி எத்தணும்.”

“இந்தப் பொறுப்பை அப்படியே என்கிட்ட வட்டுடுங்கோ. என் மரக்கறி லொறி ரெண்டையும் இண்டைக்கே குருணாகல் பக்கம் நானே கொண்டுபோய் என் மேற்பார்வையில் எல்லாம் செய்யிறேன். ஒரு பத்துநாள் டைம்ல கிடுகுகளைச் சேத்துடலாம்.”

“அப்போ உங்க ஹஜ்ஜுப் பயணம்?”

“இன்ஷா அல்லாஹ், ஹஜ்ஜு அடுத்த வருஷம்! துஆச் செய்யிங்க.”

- ‘தினகரன்’ வார மஞ்சரி

1989 - ஜூலை - 09.

(இலங்கையின் வடபகுதி முஸ்லிம்கள் கூட்டுமொத்தமாக அகதிகளாவதற்கு முன் உருவாக்கப்பட்ட படைப்பு இது.)

விடைபெறும் வேளை ▲▲▲

‘பால’த்தில் நடந்து பார்த்தீர்களே,

சுக்மான இந்திய - இலங்கை இலக்கியக்

காற்று வீசியிருக்க வேண்டுமே!

வழக்கம்போல அஞ்சல் தொடர்புகொண்டு

அபிப்ராயங்களை அள்ளி வழங்குங்கள்.

நன்றியுடன்,

B-54-1/2 என்.ஹெச்.எஸ்
(தேசிய வீடமைப்பு வளாகம்)
கொழும்பு 10, இலங்கை
தொ. பே. 332225.

எப்பொழுதும்
எழுத்துப்பணியில்.

Mana Rajan

மலர் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை - 600 034. ☎ 822 48 03